

Edita:
Edicions Terra
Nostra, S.A.
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any VII N.º 354

Setmana del 6 al 12
de juliol del 1986

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

*La democràcia pluralista
és un producte de la mútua
interacció de la doble
herència grega i cristiana;
i, per tant, només pot
sobreviure reconnectant a
fons amb aquestes arrels
fonamentals.*

Joseph Ratzinger

Scripta theologica, XVI, 3
pp. 815-825

El Papa a la muntanya.

(informació gràfica)
pàg. 6-7

Obres de restauració a 14 esglésies de la Vall d'Aran.

pàg. 11

El Centre d'Estudis Diocesans de Girona compleix deu anys.

pàg. 12

Pastoral del Turisme a Platja d'Aro.

Centrals

L'ESCOLTISME FORJA HOMES

A Barcelona

Trobada de l'escoltisme catòlic

El passat cap de setmana va celebrar-se a Barcelona la XXVII Assemblea del Moviment Scout Catòlic (MSC), que tancava els actes del seu 25è aniversari. En aquesta assemblea, el MSC s'ha plantejat el repte que li suposa l'aparició de les noves tecnologies. Rafael Méndez, president de l'MSC, ha declarat a Catalunya Cristiana que "l'enfocament de l'escoltisme va cap a tot allò que signifiqui treballs amb marginats, amb infants necessitats, tot el que sigui incorporar-se a treballs de servei".

Actualment, el MSC té a tot l'estat més de 43.000 afiliats i durant els 25 anys de la seva existència han passat per les seves files destacats homes de la política actual, com Jordi Pujol, Pasqual Maragall, Narcís Serra, Raimon Obiols o Joan Reventós.

Atorgament del premi Ramon Cunill

Al nostre col·laborador Antonio Díaz Tortajada

La Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social ha atorgat el premi Ramon Cunill, dotat amb 150.000 pessetes, al periodista Antonio Díaz Tortajada pel seu article "Mitjans de comunicació social, impacte sobre l'opinió pública", publicat en el nostre setmanari el proppassat 11 de maig, número 346.

CATALUNYA CRISTIANA felicita corament al seu col·laborador per l'èxit assolit, i recorda que és la segona vegada que la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social posa la seva atenció en el nostre setmanari, ja que l'any 1982, va concedir-li el Premi Nacional Bravo. En aquesta edició, el Premi

Bravo de Premsa s'ha atorgat a la revista CRITICA.

El de Ràdio, al programa "Aquí y ahora" de Curro Castillo (Cadena COPE). El de Cine a la pel·lícula Ran i a l'empresa distribuïdora Araba Films. El de Televisió a "Tres caminos del Rocío" del programa "Vivir cada día".

Butlletí informatiu "Torras i Bages"

En aquest número trobareu el primer "Butlletí informatiu" de la causa de santedat del Servent de Déu, Josep Torras i Bages. Els butlletins següents, bimensuals, us aniran arribant també alhora amb el

nostre setmanari. CATALUNYA CRISTIANA té el goig de contribuir així a la glorificació del sant Bisbe de Vic, Patriarca Espiritual de Catalunya.

AFINANT

La font oculta

JOAN E. JARQUE I JUTGLAR

La igualtat fonamental, bàsica, de tot home té les seves arrels en el corrent de pensament, religiós pels creients, que arrenca d'Abraham i que troba la seva plenitud en Jesucrist: l'home i la dona, fruits de la voluntat creadora del Déu únic i la mort i resurrecció redemptores ofertes a tots els homes igualment subjectes al mal-pecat i a la mort. L'organització política de la societat basada en el reconeixement del valor equivalent del vot de tots i cada un dels ciutadans beu en aquesta font ni que la ignori o la menyspreï. És evident que aquesta deu d'aigua clara no és suficient per resoldre els innombrables problemes que causa la convivència civilitzada dels homes en la societat moderna; per això la "democràcia" no passa de ser "el menys dolent dels sistemes polítics". Caldria que els costums, i les lleis que els regulen, es deixessin corregir i il·luminar per la totalitat del missatge evangèlic. Però tota la esperança és justificada mentre no se cegui la font.

Horari de misses a la Costa Brava

GUIA PER AL TURISTA CREIENT

Presentem aquí l'horari de misses del dissabte a la tarda (vigília) i dels diumenges que se celebren en les principals poblacions de la costa Brava. Creiem fer un servei a tots els estiuejants creients que passen les vacances o caps de setmana en aquesta comarca marítima.

	Dissabte	Diumenge
PORTBOU	20	8, 11 i 19
COLERA	20	11 i 20
Urbanit. La Rovellada	21	
LLANÇÀ	21	11 i 19
Port	19'30	9'30 i 20'30
Gifreu	19	
CADAQUÉS	21	8'30, 11, 18 i 20
PORT DE LA SELVA	19 i 21	10, 11 i 19
ROSES	19 i 20	9, 11, 19 i 20
VILA-SACRA		
(Monestir de Clarisses)		13
CASTELLÓ D'EMPÚRIES	19 i 20'30	9, 19 i 20'30
ST. PERE PESCADOR	21	9, 12, 21
EMPÚRIES		12 i 20
L'ESCALA	18, i 20'30	9, 10, 11, 18 i 20'30
Covent	19	8
Riells de Dalt		10
FIGUERES		
St. Pere	18 i 20	9,10,11,12,18 i 20
De la Immaculada	19'30 i 20'30	8'30,10'30, 11'30, 12'30 i 20'30
Bon Pastor	20	9, 11 i 12
S. Família	20'15	9'30, 11'30 i 17'15
L'ESTARTIT	18 i 20	9, 11, 18'30, 19'30 i 20'30
PALS	20	12 i 20
Masos		10
Arenals de Mar	18'30	
BEGUR	20'30	8'30, 10'30, 18'30 i 20'30
Fornells	19'15	10'30
Sa Riera		19'30
Sa Tuna		19
CALELLA DE PALA FRUGELL	20 i 21	11, 20 i 21
LLAFRANC	19	10 i 19
PALA FRUGELL	19'15 i 20'30	8, 10, 11, 12'30, 20 i 21
Tamariu		19
PP. Carmelites	19'15	9'30, 11'30, 13 i 17
PALAMÓS, Sta. Maria	18, 19, 20, 21	8, 9, 11, 12, 18, 19 i 20
Sta. Eugènia	19'30	9'30, 11'30 i 19'30
La Fosca	20'30	20'30
CALONGE	21	8, 10, 11 i 20
Torre Valentina	10'45	
St. Jordi		
ST. ANTONI DE CALONGE	18'30 i 20	8, 12, 18'30 i 20
PLATJA D'ARO	19, 20 i 21	11, 12, 18, 19, 20 i 21
Centre Ecumènic	18'30, 19'30 i 20'30	18'30, 19'30 i 20'30 (Culto Evangelista)
CASTELL D'ARO	21	11 i 21
St. Pol	19	10
Remei		18
ST. FELIU DE GUÍXOLS	20	8, 9'30, 11, 12 i 20
Santa Maria	20'30	11'30 i 18'30
SANTA CRISTINA	19'30	11 i 19'30
SOLIUS	18	10
ROMANYÀ		13
Bell-lloc	20'30	
TOSSA	20	7'30, 10, i 19
C. Salions	18'40	
LLORET	19, 20 i 22'30	18 i 20
Hospital		11
BLANES Sta. Maria	19, 20'15	8, 9, 10'30, 12, 18, 19 i 20'15

	Dissabte	Diumenge
BLANES Sda. Família	20 i 21	9, 11'30 i 19
TORDERA	20	7'30, 11, 12 i 19
MALGRAT DE MAR	20	8'30, 11'30 i 20
Centre Mèdic	19'30	
PALAFOLLS	20'30	8'30 i 11'30
St. Lluís		10
SANTA SUSANNA	21	11
PINEDA	20	9, 11 i 20
Les Creus		10
St. Joan Baptista	20	10, 12 i 20
CALELLA	20	8'30, 11, 12, 18 i 20
Escolapis	19'30	9'30, 10'30 i 20'30
Agustins	20	10'30, 12'30 i 17'30
ST. POL DE MAR	20	9, 10'30, 12, 18 i 20
Sant Pau	18'30	
CANET DE MAR	20	8'30, 10'30, 12 i 20
Santuari		12 i 19
ARENYS DE MAR	19 i 20	9, 10, 11, 12, 19 i 20
Caputxins	19'30	7'30, 9'30, 11'30 i 19'30
Park de Lourdes		10'30
ARENYS DE MUNT	20	8, 10, 12 i 19
GIRONA, Catedral	18	11 i 12'30
Carme	20	8'30, 11, 12 i 21
Mercadal	20'30	9, 11, 12 i 20
St. Feliu	18 i 19'30	9'30, 11'30 i 19'30
St. Josep	19	8, 10, 12 i 20'30
Vista Alegre	20	9, 10'30 i 21
Cor de Maria	20	10, 11'30 i 20
Sagrat Cor	17'30, 18'30 i 20'15	9'30, 11'30, 12'30, 13'30, 18'30 i 20'15
Hospital	19	9, 10, 11, 12, 13 i 19

Les hores senyalades en rodó són les misses en català, i les senyalades en cursiva, són les misses en castellà.

Catalunya Cristiana

Editor: TNSA
C. València, 244
08007 Barcelona
Tels: 215 27 39 - 28 05 - 27 84
Fax: 215 27 84
An. VIII, 355
Semana del 9 al 15
de juliol del 1986
Directors:
Joan E. Jarque i Jutglar
Preu: 75 Ptes.
SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIÓSE
pp. 816-826

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Sots-director: Francesc Malgosa i Riera

Edita: Edicions Terra Nostra, S.A.

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Disseny: Josep Samper i Aledo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició:
C./ València, 244, 2on. Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84
08007 Barcelona

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Consell de Cent, 224,
Barcelona. D.L.B. 14.387/79

Subscripcions anuals:

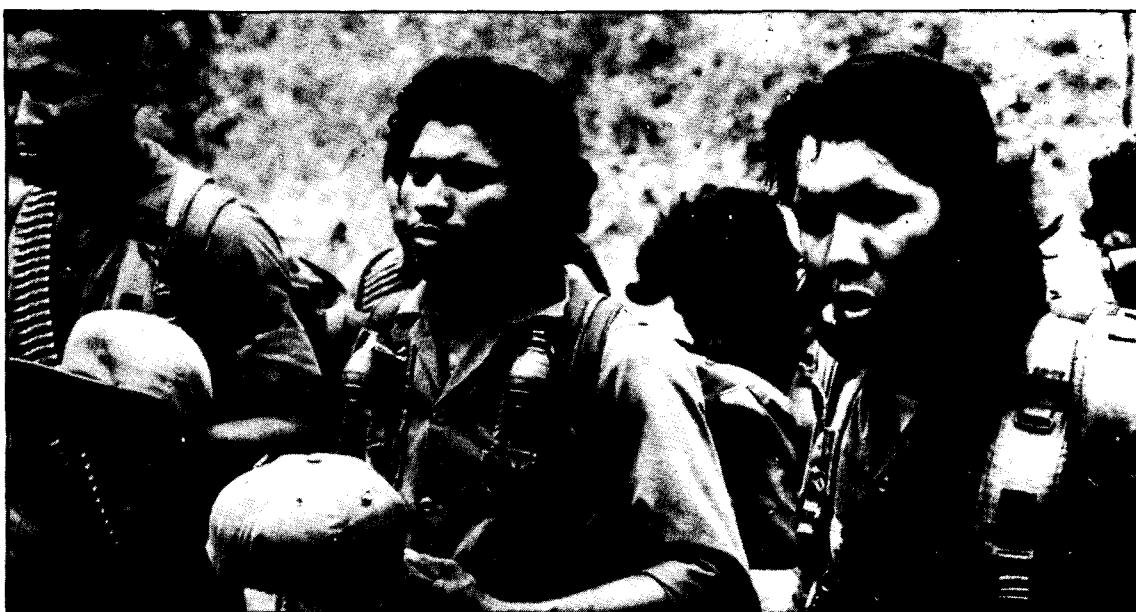
Catalunya: 3.900 ptes., resta de l'Estat espanyol,
Andorra, Gibraltar i Portugal: 4.400 ptes.

Europa: 7.400 ptes. Àfrica, Àsia i Filipines: 9.900 ptes.
Amèrica: 9.150 ptes. Oceania: 12.400 ptes.

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada
per O.J.D.

La democràcia pluralista
és un producte de la
mútua interacció de la
doble herència grega i
cristiana; i, per tant,
només pot sobreviure
reconnectant a fons amb
aquestes arrels
fonamentals.
Joseph Ratzinger
Scripta theologica,
XVI, 3
pp. 816-826

La teologia de l'alliberament i el Vaticà II

R. BILLAUDEAU
Secretari diocesà del
CCFD de Vendée (França)
(de "La Croix")

El debat que ha precedit a l'elaboració del document de la Congregació per la Doctrina de la Fe sobre la llibertat cristiana i l'alliberament, ha tingut un gran ressò en els mitjans de comunicació social. Victima del tractament de xoc per part dels mitjans de comunicació social —simplificació i polèmica garantint un impacte sobre l'opinió—, s'ha centrat sobre les teologies de l'alliberament a l'Amèrica llatina.

En curiós contrast, el text definitiu del document romà ha tingut poc ressò.

Aquesta diferència de tractament és, en si, un motiu de reflexió. Privilegiat el debat i els engatjaments apassionants d'uns i altres, s'ha ofert a l'opinió una doctrina cristiana almenys atomitzada, el rigor i la coherència de la qual són difícilment perceptibles: fins l'Església hi apareix subjecta als condicionaments, i la fe esdevé eventual i fràgil enfront les manipulacions ideològiques.

Els recents debats sobre la teologia de l'alliberament, com els altres sobre el compromís de les esglésies pel desenvolupament i la pau, són significatius d'aquesta voluntat d'utilitzar el debat teològic a benefici d'ideologies profanes.

Els problemes de justícia social, de respecte als drets de l'home i de les llibertats, les independències nacionals, del desenvolupament econòmic, etc., requereixen opcions polítiques. Per resistir les pressions cada cop més fortes, convenia amordassar les oposicions polítiques; és això el que es féu... Però era sense comptar amb la dinàmica eclesial que ha acompanyat el Concili Vaticà II, sobre els textos conciliaris i els seus prolongaments en les encíclics que els segueixen. Era oblidar aquest text conciliar de la *Gaudium et spes* (l'Església i l'home) que en resumeix tants aspectes: "El progrés econòmic ha de restar sota el control de l'home, i no pas ser deixat a les mans d'unes quantes persones o grups omnipotents, o d'una sola comunitat política o d'alguns Estats rics. Cal, altrament, que, com més homes millor, en tots els nivells —i totes les nacions, quan sigui a nivell internacional— prenguin part activa en l'orientació d'aquest desenrotllament" (65,1).

Calia, doncs, socavar de l'interior la força moral que representa l'Església. L'arma maquiavèlica posada en funcionament és ben coneguda: divideix i venceràs.

Quedaba, doncs, per utilitzar les sensibilitats i interessos particulars al mateix si d'aquesta Església. S'ha reeixit: la divisió interna de l'Església és real i flagrant a l'Amèrica llatina. Això ha obligat les autoritats romanes, sobre la corda fluixa, a intervenir per tal de poder mantenir la unitat amenaçada...

Aquestes manipulacions ideològiques no es limiten als països del tercer món com ho expressen els atacs perfectament organitzats i orquestrats, que pateixen el CCFD a França i els organismes equivalents a altres països desenvolupats. El mateix procés i les mateixes intencions...

Tots aquests organismes han estat encarregats pels episcopats nacionals per assumir la visibilitat i la coherència de la caritat-solidaritat dels cristians envers els pobles del tercer món víctimes de la fam i del sots-desenvolupament. Posen en pràctica la incitació pontifícia de *Populorum progressio*: "El desenvolupament no es redueix a un simple creixement econòmic. Per ser autèntic ha de ser integral, és a dir promoure tot home i tot l'home (...). El que compta per nosaltres és l'home, cada home, cada grup d'homes, fins tota la humanitat. En el pla de Déu, cada home és cridat a desenvolupar-se, ja que tota vida és vocació. (...) Així podrà acomplir-se el veritable desenvolupament que és el pas, per cadascú de nosaltres i per tots, d'unes condicions menys humanes a condicions més humanes.

Menys humanes: les mancances materials dels que estan privats del mínim vital, i les mancances morals dels qui són mutilats per l'egoisme. Menys humanes: les estructures opressives, les que provenen dels abusos de la possessió o dels abusos de poder, de l'explotació dels treballadors o de la injustícia de les transaccions. Més humanes: la superació de la misèria vers la possessió del necessari, la victòria sobre els flagells socials, l'amplificació de coneixements, l'adquisició de cultura. Més humanes també: la major consideració de la dignitat del pròxim, l'orientació vers l'esperit de pobresa, la cooperació al bé comú, la voluntat de pau. Més humà en-

cara, el reconeixement per l'home dels valors supremes, i de Déu que n'és el principi i fi. Més humanes finalment i sobretot la fe, do de Déu, acollit per la bona voluntat de l'home, i la unitat en l'amor del Crist que ens crida a tots per participar com a fills en la vida de Déu vivent, Pare de Tots els homes." (*Populorum progressio*, 1967).

La posada en marxa d'aquesta incitació, presa en la seva totalitat, val a aquestes organitzacions acusacions greus: S'ha arribat a suggerir que estan al servei del marxisme! S'intenta d'oposar entre si els diferents organismes que participen en l'obra de solidaritat de l'Església. L'objectiu és eixugar financerament la solidaritat o de desviar els donatius en profit d'obres que satisfan la generositat dels donants sense qüestionar els equilibris ideològics, econòmics, polítics o culturals que pateixen els pobles del tercer món...

Aquests dos exemples, suscitantament i parcialment evocats, demostren fins a quin punt la necessitat de clarificació és gran. El document romà permetrà escapar d'aquestes pressions ideològiques? No dubtem pas que cadascú trobarà en aquest document matèria d'argúcia i justificació.

Però té el mèrit de recordar clarament l'actualitat del Concili Vaticà II. Sens dubte per enfrontar-nos a les doloroses exigències, de repartiment, de justícia de fe, que el Concili reclamava. El Concili s'ha d'activar, cadascú des de la seva missió específica. El document romà insisteix sobre la responsabilitat particular de les Conferències episcopals com a garants de la fidelitat a la missió confiada per Déu als homes.

Les ruptures a l'interior de les Esglésies, com les que han estat obtingudes amb manipulacions ideològiques, faran més difícil el seu paper. La seva capacitat per dialogar amb les institucions especialitzades, en les quals els laics tenen responsabilitat per elaborar la seva acció pastoral, serà determinant per a la unitat de l'Església i el seu dinamisme missioner.

Això és el que el document romà no pot realitzar.

A França, el document dels bisbes sobre la pau sembla que ha estat redactat fora d'aquesta regla. Les properes preses de posició de la Conferència episcopal mostraran si vol continuar per aquesta via o si reconeix una real maduresa als laics que han pres seriosament les invitacions apostòliques del Concili.

Una reflexió política des del cristianisme

Les eleccions ja comencen a estar lluny. Tot passa tan depressa en el nostre món agitat! Ara potser és l'hora d'una reflexió en profunditat del fet polític, en el qual tots vivim submergits, ens plagui o no, pel fet de viure en societat, i de la seva modalitat democràtica que avui, sortosament, és la que dicta les normes del joc.

Algú li podria sorprendre que un teòleg dediqui més d'una pàgina, i precisament entre els seus "Scripta theologica" a una anàlisi sobre la relació entre el cristianisme i la democràcia pluralista. Aquesta sorpresa probablement augmentarà si aquest teòleg és nogensmenys Joseph Ratzinger, el cardenal prefecte de la Congregació per a la doctrina de la fe, ben mal tractat per la superficialitat caricatural dels creadors d'opinió.

Les seves reflexions són lúcides i, en més d'un punt, força originals. En tot cas ens poden servir de pauta per encetar la nostra pròpia reflexió.

El cardenal teòleg, i polític en aquest cas, que es declara partidari decidit de l'Estat democràtic assenyalà tres arrels viciades que, segons ell, amenacen avui la democràcia pluralista que "és un producte de la mútua interacció de la doble herència grega i cristiana i, per tant sols pot sobreviure reconnectant a fons amb aquestes arrels fonamentals".

Una d'aquestes arrels viciades seria "la incapacitat per a acceptar bonament la imperfecció constitutiva de tot allò que és humà". En filigrana s'hi dibuixa el dogma fundant del cristianisme sobre la universalitat del "pecat" —en termes catequètics, del pecat original—. "La exigència de l'absolut en la història és l'enemic del bé que s'hi troba". D'aquesta arrel brosten els anarquismes utòpics. Atesos els nostres resultats electorals podríem creure que el nostre país no està pas massa tocat per aquesta malura... mentre es respecti el "joc" democràtic. Ara és interessant la remarca que fa Ratzinger sobre la tendència que pot tenir vers aquest "anarquisme" un cert "cristianisme" desenfocat: "Una preferència a parlar no del 'Regne de Déu, sinó del 'Regne'; és a dir de quelcom que nosaltres preparem, que s'apropa de manera palpable gràcies als nostres esforços. El 'Regne' o la 'nova societat' s'han convertit en un moralisme que dispensa d'ulteriors arguments polítics o econòmics".

La segona arrel suspecta seria, sempre segons Ratzinger, la superació de l'"ethos" per l'estructura. L'ètica resideix en l'home lliure i aquest mai no serà perfecte. El camí curt, aleshores, és el de somniar en unes estructures immaculades que dispensarien finalment de l'esforç ètic. Però el preu és nogensmenys "la llibertat". En aquest punt sí que ens cal ser vigilants, tal com van les coses.

L'última arrel amenaçadora és "l'intent de reduir la raó a la raó quantitativa". És a dir el positivisme moral i jurídic denunciat no fa gaire pel cardenal de Barcelona i que és el fill inevitable de la pèrdua del sentit transcendent de la vida. Entre nosaltres tot es conjumina avui per emmascarar i fer oblidar aquesta aspiració radical de tot vivent a sobreviure i de la vida humana a esdevenir "vida eterna".

Ves per on ser "bon cristià" és quelcom que estabilitzaria també la nostra encara incipient democràcia.

T othom s'adona que d'un temps ençà el llenguatge emprat en les converses i en la vida quotidiana es deteriora barroerament. Sembla com si la vida moderna ens impel·lís a parlar amb grolleria com a cosa natural. Algunes pel·lícules i telefilms que ens passen per televisió ajuden a fomentar aquest costum i les paraules lletges, però pronunciades malgrat sigui sense un to ofensiu, les escoltem a cada moment i en tot lloc.

I aquesta disbaixa en el parlar, segons on es produeix, es pot convertir en un model i també en un espectacle poc edificant. Fins i tot en el Congrés dels Diputats, a Madrid, on em sembla és del tot obligat donar exemple del ben parlar, a vegades es pronuncien frases que desdiiuen de la dignitat que es mereix aquella Cambra on s'hi aplega la representació de la sobirania popular. Allí les discussions agres hi sovintegen i sempre s'hi troba l'excepció d'algun il·lustre senyor diputat, que realment amb la seva actitud i comportament demostra no és tan il·lustre, que no pot retenir l'expressió de l'ordinària que, des de petit, porta dins. Posaré l'exemple del socialista Sr. Galeote qui, en plena sessió, no fa gaire va pronunciar aquella frase desafiant: "habrá que empezar a repartir hostias", si, així s'ajuda a deteriorar encara més la vida i la convivència política, tan necessària de salvaguardar ara més que mai, que som en democràcia. Però què hi farem!

Aquests fets em recorden l'existència de l'"Obra del Bon Mot", que presideix a Barcelona un compatriota nostre de les comarques tarragonines, el vila-secà Esteve Genovés i Molas qui, pel seu abnegat servei a obres filantròpiques, fins i tot ha merescut ésser guardonat com a "Chevalier de l'Ordre National du Mérite", de França. Aquí, que som més desagraïts, no l'hem guardonat però, si més no, podríem escoltar i meditar què ens diu:

"L'Obra del Bon Mot"

JOSEP SENDRA I NAVARRO
Diputat al Parlament de Catalunya per "C i U".

"La paraula, do espiritual de l'home, pot també ser una arma de dos tallants, és a dir, pot parlar amb gentilesa o bé parlar amb grolleria. En el primer cas ens honorem a nosaltres i honorem els que ens escolten. En el segon cas, ens rebaixem nosaltres i rebaixem els altres. I parlar bé costa el mateix o menys que parlar amb barroeria. El qui, en comptes d'usar els mots adients, exactes i corrents, empra paraules o frases ordinàries, demostra la seva incultura, és a dir, la seva impotència per a dir el què vol sense embrutar-se la llengua. No es tracta ara que tots tinguem carrera o títols acadèmics. De cap manera, puix que la persona més poc llegida del món pot fer-se entendre sense necessitat de recórrer al mot innoble. Dir això és confessar que el nostre vocabulari és escàs, alhora que és signe de pobresa oral i mental."

És ben sabut que els autors clàssics com Quevedo no han dubtat de fer servir amb naturalitat paraules grolleres.

No fa molt que un conegut autor que escriu en castellà, Camilo José Cela, n'ha fet una codificació en el seu "Diccionario Secreto". Però altres grans autors dramàtics, un Shakespeare o, entre nosaltres, un Guimerà, diuen coses fortes, fortíssimes, però sense utilitzar el mot mal sonant, espuri.

El bon amic Genovés i Molas, a qui a més admiro profundament per la seva tenacitat i perquè no defalleix en la seva lluita i dedicació fins ara no del tot reconeguda, m'explicava l'anècdota que va protagonitzar Joan Maragall de retorn d'un viatge a l'estranger. Tot just trepitjar novament la nostra terra va exclamar amb certa malenconia i irònica: "Amics, ja som al nostre terror, al nostre país, a la nostra dolça pàtria. Ja he sentit el primer reneq".

Jo no sé si el nostre gran i immortal poeta va tenir l'oportunitat de visitar mai institucions o corporacions públiques d'aquell temps reunides en sessió plenària. De ben segur que, si ho fes avui, no sabria avenir-se del llenguatge que massa sovint s'empra en semblants indrets on, sense caler que siguin una sucursal de l'Acadèmia de la Llengua, sí que és obligat de donar bon exemple de curoses maneres i de ben parlar.

M'he fixat que la majoria d'exel·lents establiments hotelers del nostre país tenen, a la façana, unes plaques indicatives que mereixen la confiança i són recomanats per associacions turístiques, clubs i institucions. Són una garantia per al client. No estaria de més que en uns llocs tan respectats i tan respectables com són, per exemple, les escoles, les universitats, els ajuntaments i, fins i tot entre molts d'altres, el Congrés dels Diputats, s'hi pogués fixar també una placa amb la inscripció: "Recomanat per l'Obra del Bon Mot".

El famós missioner francès pare Charles va explicar en una conferència pronunciada a Burgos la història d'una curiosa discrepància entre dos Tribunals de Justícia. La cosa va succeir al Senegal, qual el país estava encara sota la dominació francesa i existia un doble Tribunal per resoldre les causes dels africans. Un negre, que en passar pel costat d'una finca va atrevir-se a entrar-hi i prendre alguns fruits per donar-los a la seva dona, fou condemnat com a lladre pel Tribunal francès. El negre aleshores va apel·lar al Tribunal indígena que va estudiar a fons el cas i, atenent-se al vell codi tradicional, pronuncià sentència condemnatòria contra el propietari

de la finca, perquè quan el negre, abans de robar, li va demanar aliments per a la seva dona embarassada i a punt de caure extenuada va negar-se a prestar auxili a algú que necessitava indispensablement el seu ajut.

Crec que no he dit que el primer Tribunal era constituït totalment per civilitzadíssims europeus, mentre que el segon el formaven semianalfabets africans. Crec que tampoc no he dit que els membres del primer Tribunal eren en la seva totalitat cristians (o pressumptes cristians), mentre que el segon es regia per un codi pagà.

Ara caldrà preguntar-se quins eren, de debò, els civilit-

Els dos Tribunals

J.L. MARTIN DESCALZO

zats i quins eren en realitat els qui vivien l'Evangeli de Crist. Perquè —com escriu Cabodevilla comentant aquesta anècdota— resulta que "a l'hora d'exaltar les excel·lències i mèrits de la caritat ensenyada per Crist cal, malauradament, distingir curosament entre la caritat cristiana i la caritat dels cristians". Perquè massa freqüentment les nostres mane-

res d'interpretar l'Evangeli són meres calumnies d'aquest evangeli que volem aplicar. En canvi, per sort, també descobrim que a vegades les llavors del veritable Evangeli han donat fruits autèntics en ànimes que creien que no el coneixien.

És així com tota la nostra civilització s'ha muntat sobre unes lleis que protegeixen la meitat de la justícia: et castiguen si prens quelcom al teu proïsme, però no si injustament fas teva en exclusiva alguna cosa a la qual tots haurien de tenir dret. Et diuen delinqüent si amb una navalla feixes el teu veí, però no t'ho diuen si li fas la vida impossible amb les teves injustes re-

criminacions. Et diuen violador si abuses físicament d'una dona, però et proclamen "llest" si l'ensibornes amb les teves mentides. Et qualifiquen d'esquenadret si no tens ofici ni benefici i t'envegen si coneixes bé els trucs per no fer cap treball. Et porten als tribunals si signes un xec sense fons, però no si tota la teva vida està muntada sobre la mentida.

Sortosament hi ha sempre un Tribunal d'apel·lació que és, ací a la terra, la instància de la pròpia consciència i, a l'altra vida, el judici de Déu. Aquí la causa serà estudiada amb més cura. I tal vegada condemnin aquells que en aquest món eren aplaudits.

ARA MATEIX

E l nom de Jacint Verdaguer torna a l'actualitat en complir-se cent anys de la publicació del seu "Canigó", "un poema bèl·lic, místic i fabulós, una història de guerrers, monjos i fades", com ha dit Marià Manent.

Un dels actes més emotius d'aquest centenari serà, segurament, la trobada de capellans de totes les terres catalanes a la Catedral de Perpinyà, units pel record de mossèn Cinto.

Si en lloc d'assignar als sants patrons la funció de recordar-nos com caldria que fóssim, els fos assignada la més modesta de palesar com som. Verdaguer podria aspirar al patronatge del clergat català que l'ha seguit en el temps. Vull dir que la seva és una figura entranyable precisament perquè la intuí representativa.

Mai no va perdre, malgrat tot, l'engrescament de la seva vocació joveçana. Cap teologia ni cap trifolga arribaren mai a ofegar la religiositat clara del noi de Folgaroles que cantà la seva Missa Nova a la capella de Sant Jordi, el dia del Roser de tot lo món, com recordava joiosament vint-i-cinc anys després... L'altra gran fidelitat de la seva vida, la patriòtica, prengué en ell dimensions totalment excepcionals: avui ningú no dubta que la seva obra ha estat decisiva per a la salvació de la llengua catalana.

Però conegué, des de les seves fidelitats i a causa d'elles, l'esquinçament d'haver d'escollir entre la petita i indefugible veu de la consciència i les grans veus de l'autoritat i el seny oficial... I, de cop, el calze i la lira se li tornaren divergents, incompatibles... Bé podria ser patró mossèn Cinto de tants com han hagut de patir, en un moment o altre, la solitud de

Mossèn Cinto, capellà i amic dels pobres

J. CARRERA PLANAS

veure, ells sols, el lligam que junyia la fidelitat al calze d'altres fidelitats. Amb temps i paciència hi ha coses que s'arreglen. Mossèn Cinto acabà els seus dies reconciliat. Però cal mirar bé alguna de les seves últimes fotografies per a imaginar-se'n el preu.

Com a homenatge, en aquest centenari, al nostre capellà poeta, em permeto de recomanar la lectura de dues narracions breus —Verdaguer és també un gran prosista— en les quals traspua un dels trets fonamentals de mossèn Cinto: l'amor i la tendresa envers els pobres.

La primera es diu "Almoina retornada" i obre el seu llibre "els pobres, els sants". Verdaguer ens explica una anada seva al barri del Camp de l'Arpa, de Barcelona. Descriu —avui costa una mica de seguir-lo...— que "sota el més meridional dels sis turo-nets que baixen del Tibidabo a Sant Martí de Provençals... a la banda del nord de l'església del Clot, s'estén, clapejat de blanques cases i ver-melles teuleries... el conegudíssim Camp de l'Arpa". Hi vivia un jornalier, conegut del poeta, que s'havia trencat la cama. Li deien "el moro" però era un bon cristià, provinent de València. S'estava en

una cambra on entrava el vent per tot arreu i els conills corrien per sota el llit. Després de parlar amb ell i de donar-li un ajut, mossèn Cinto reparà en una guitarra penjada a la paret, "que s'havia deslliurat de les urpes del prestamista, o sia de l'escanyapobres". En un moment donat, el malalt volgué tocar "la tonada més bonica que en millors temps havia tocat en les vesprades de lluna sota les reixes del seu poble". Mossèn Cinto s'emocionà: "Jo havia anat a fer-li una petita almoina i ell me n'havia feta a mi de l'alegria del seu cor".

L'altra narració, "Lo Cornamusaire" té per escenari el Casc Antic: "... travessant la Rambla, gran i remorosa artèria de Barcelona, enfilí el carrer de Tallers, per lo cantó de la ciutat en què es veuen més a prop la verdor dels camps i la blavor de les muntanyes..." "Passant Tallers amunt, vegí sortir-ne un gallego de barba blanca i figura venerable, tocant meravellosament l'enserrellada cornamusa..." El poeta va ser testimoni de com una veu insultà el músic captaiere. I observà la serenitat i enteresa amb què el cornamusaire seguí la seva via "esperant tal volta que al girar la cantonada se li giraria també el vent de la fortuna". A ell, que estava desmoralitzat, l'exemple d'aquell home el retornà: "La seva serenitat impertorbable em deixà avergonyit i confós més i millor que si m'hagués llegit un capítol de la Imitació de Jesucrist".

Són dos testimonis —entre molts d'altres possibles— de la gran sensibilitat de Verdaguer davant els pobres. Observeu que, en tots dos casos, el pobre apareix no com qui rep, sinó com qui dóna...

CATALUNYA

Primera autorització d'un camp per a aeronaus ultralleugeres a Cervera

La Direcció General de Transports del Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat, ha atorgat a l'Aeroclub Cervera, autorització provisional per a l'establiment d'un camp d'aviació per a aparells ultralleugers.

Aquesta autorització ha estat concedida d'acord amb el que es va disposar en el decret 94/1986 del 20 de març de la Generalitat, que regula els camps d'aviació per a aeronaus d'estructura ultralleugera.

La resolució per la qual s'atorga l'esmentada autorització estableix el caràcter provisional del permís per un termini de tres mesos, al final dels quals l'Aeroclub Cervera —situat en aquesta localitat lleidatana— haurà de presentar en l'esmentada Direcció General els plans pertinents.

Es tracta de la primera autorització que atorga la Generalitat en el marc definit pel decret abans esmentat.

Els pagesos van repartir ous a les autopistes

Aprofitant el pont de sant Joan, USAC-Unió de Sindicats Agraris de Catalunya, els Joves Agricultors, i la Federació Avícola de Catalunya es van dedicar a repartir ous entre els automo-

bilistes que entraven a Barcelona i en sortien, per les autopistes. El motiu d'aquesta distribució era protestar contra la importació d'ous i els baixos preus que tenen al mercat.

En total foren repartits més de quinze mil dotzenes d'ous que serviren per denunciar davant de l'opinió pública la greu situació del sector avícola.

ESPANYA

El MOPU invertirà 827.801 milions de pessetes en set anys

El Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme continua sent el detentor de 18.042 quilòmetres de carreteres malgrat els traspassos a les Comunitats autònomes. Només en dos casos, aquests han estat totals: Euskadi i Navarra. Les inversions a realitzar per al manteniment, adequació i nova obra pugen la xifra de 827.801 milions de pessetes. És curiós, constatar que a la comunitat autònoma de Madrid en la qual l'Estat continua mantenint 439 km. la inversió serà de 47.440 milions de pessetes, mentre que a Catalunya on el MOPU té 1.153 km. només es gastaran 61.298 milions de pessetes.

Baixa la natalidad i els matrimonis

Espanya s'ha revelat el país de la CEE que més vertiginosament cau la taxa de natalitat i menys matrimonis se celebren, però també el que té menys fills il·legítims (després de Grècia) i aquell que té la mortalitat infantil més baixa.

Aquestes són algunes de les conclusions de l'anuari d'estadístiques demogràfiques de la CEE i que conté, per primera vegada, dades comparatives d'Espanya i Portugal, la conclusió general és que la taxa de natalitat disminueix a tots els països de la CEE, especialment a Alemanya, Dinamarca i Itàlia. Però la caiguda no ha estat en cap lloc tan dramàtica com a Espanya, on hem passat de 21,7 nens nascuts per mil habitants l'any 1960 a 15,2 el 1980 i el 12,5 l'any 1983, últim any ressenyat, la qual cosa suposa una pèrdua de prop del 45 per cent.

Els estrangers residents tindran accés gratuït als museus

L'entrada als museus estatals serà de franc no solament per a tots els ciutadans espanyols (com ja ho és ara), sinó també per als estrangers residents a Espanya i per als joves menors de vint-i-un anys pertanyents a estats de la comunitat Econòmica Europea.

L'entrada gratuïta de tots els espanyols als museus estatals fou establerta el desembre del 1982; el Ministeri de Cultura ha estès ara aquest benefici als estrangers que tinguin permís de residència vigent i els joves de la CEE amb pasaport o document que permeti verificar la seva identitat.

MÓN

Importància del cristianisme a Indonèsia

A 15 milions s'eleva el nom-

bre de cristians indonesis. D'aquests, 10 milions són protestants i cinc catòlics. La influència dels cristians, en un país de 170 milions d'habitants, en la seva majoria de fe islàmica, supera molt el seu volum estadístic.

El catolicisme treballa molt activament en l'àmbit escolar amb més de 3.000 escoles i 800 col·legis. Ha creat, a més a més, 10 universitats amb més de 25.000 alumnes i dues facultats de teologia i filosofia. Encara que els establiments escolars són freqüentats principalment per catòlics, són oberts a estudiants de totes les confessions. E la Universitat d'Atma Jaya, per exemple, juntament amb el 50 per cent de catòlics, hi ha un 20 per cent de protestants, un 15 per cent de musulmans, un 10 per cent de budistes i un 5 per cent d'hinduistes.

Es reuneixen cinquanta catalanòfils germànics

Cinquanta catalanòfils d'arreu del món participaren en el IV congrés anual de l'Associació Germano-catalana (AGC), celebrat a Ratisbona. La reunió fou oberta pel catedràtic de Romàniques de la Universitat de Göttinga, Bihler, amb una dissertació sobre l'obra pòstuma d'Espriu. "Per a la bona gent". Continuaren les conferències de Beatriz Schmid (Universitat de Basilea) sobre la "Traducció xalenciana del Blanquerna"; i Angélica Maass (de la Universitat de Zúric) i Josep Murgades (Lleida) sobre els problemes de traducció del català a l'alemany. L'última jornada fou desti-

nada a la dissertació de Kate Howe, de la Universitat de Georgetown (Washington) qui ha desenvolupat un revolucionari programa de computerització de l'ensenyança del català. El següent conferenciant fou Ricard Torrents (de Vic) amb el tema "Canigó, el poema romàntic de la Renaixença catalana", essent l'última dissertació la del catedràtic de Romàniques de la Universitat d'Augsburg G. Haensch. Aquest parlà d'aspectes de la lexicografia catalana, subratllant que no existeix cap idioma en el món que corresponen a una petita comunitat, disposi de tant material lexicogràfic.

Les víctimes de Txernòbyl acollits en camps de concentració

Dos camps especials han estat instal·lats a Txernigov, al nord d'Ucraïna, i a Gomel, al sud de Bielorússia, per tal d'acollir cinc o sis mil persones contaminades pel desastre de Txernòbyl. Ho ha fet saber la Societat Internacional dels Drets Humans (IGFM) de Frankfurt.

Segons aquesta organització humanitària, no se sap ben bé l'objectiu dels camps de refugiats. Corren rumors que hi ha d'altres camps semblants a Bielorússia. Per altra banda, els batallons de l'exèrcit que van intervenir en els treballs més perillosos d'apagar la central han estat els *strojbat*. Són una mena de batallons disciplinaris als quals són incorporats els activistes cristians o els membres de minories ètniques que les autoritats consideren que no són de confiança.

Als bisbes de tot el món

Sovint se celebra el centenari del naixement de persones importants; però nosaltres els cristians tenim per celebrar en primer lloc, no el centenari, sinó el Bimil·lenari del naixement de la Verge Maria. Ella que nasqué sens pecat original, mereix que se celebri d'una manera especial el seu naixement, perquè és "la plena de gràcia" com digué l'àngel.

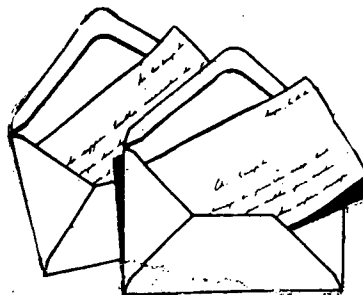
Alguns no es decideixen a fer-ho perquè no saben la data exacta, en no acceptar l'antiquíssima tradició que afirma: la Verge Maria tingué el Nen Jesús als quinze anys. Però si no acceptem aquesta data, tampoc no és pensable que el tingués abans dels catorze anys. Per tant la part que resta d'any és el temps adequat per a celebrar tan gran esdeveniment.

Per altra banda els aplecs més importants de l'Església actual tenen lloc al voltant dels santuaris de la Verge Maria: Lourdes, Fàtima, Guadalupe de Mèxic, etc.

Estem segurs que aquesta celebració ajudaria a preparar el món cristià per viure el Bimil·lenari del naixement de Jesús.

Per a la recta celebració d'aquest Bimil·lenari seria molt interessant que es demanés a sa Santetat un Any Sant extraordinari; que es procurés fer actes especials per les festes de la Mare de Déu: 15 d'agost, 8 de setembre, 12 d'octubre i 8 de desembre; que als santuaris de la Mare de Déu hi hagi cartells que anunciïn tan gran esdeveniment; també seria interessant que hi hagués cartells en les esglésies de les diverses parròquies.

JOAN DIES

Amb motiu de la inauguració de l'emissora de Berga

Amb motiu de la recent inauguració de l'emissora número 13-F.B. de Berga, varen retransmetre unes peces russes amb molt d'encert. Elogiaren llurs autors, però en esmentar Strawinsky varen dir que "era un homosexual" i que en la seva música "s'hi veia la força de la seva sensualitat".

No cal dir que no estic d'acord a fer publicitat de la vida privada de ningú i menys associar-la a la música que no hi té res a veure, i que no interessa a l'oient. Aquesta "desviació" sols pot interessar als del mateix "ram". El que no es pot fer és utilitzar qualsevol mitjà informatiu o de comunicació fent-lo servir de claveguera.

JOSEP MASUET I CURTO
Berga

El dilluns de Pentecosta

De les dites "quatre festes catalanes", jo crec que no se n'hauria de parlar de forma indiscriminada, com fan alguns amb certa lleugeresa, ja que no totes tenen els mateixos motius que les abonen. Per exemple, el Dilluns de

Pasqua de Resurrecció té molts i forts motius tradicionals, folklòrics i litúrgics per celebrar-lo com a jornada no laborable. En canvi, la incidència d'aquests motius sobre el dilluns de Pasqua de Pentecosta sempre ha estat i és molt més feble, i algun d'ells, concretament l'aspecte litúrgic, és inexistent actualment, car la cinquantena pasqual acaba del tot el dia de la Pentecosta, per haver suprimit l'Església, ja fa anys, la seva octava.

Per això jo penso que més que reivindicar el caire festiu del dilluns de Pentecosta s'hauria de reivindicar la recuperació definitiva, per tot Catalunya, de la perduda festa de Sant Josep i evitar que algun dia puguin desaparèixer, com a festes laborals, la de la Immaculada i la de Tots-Sants.

MAURICI CIRERA

Desitjo subscriure'm a:

Catalunya Cristiana

Redacció i Administració: c/ Valencia 244, telefon: 215 27 39.

Nom i cognoms.....
Adreça.....
Població.....D.P.....

☐ Trameto les 3.900 ptes. per gir postal.
☐ Incluc un taló barrat per aquest import.
☐ Prego al Banc/Caixa.....
Agència.....
que se serveixi domiciliar aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibre/compte n.º.....
Lloc.....Data.....

Signatura.....

RESIDÈNCIA 3ª edat Pedrell

Torre amb ampli jardí, habitacions assolellades; direcció mèdica. A.T.S. Curtes i llargues estances. Cures de repòs, c/ Pedrell, 52-54.08032 Barcelona. T. 357 48 69 - 254 30 34.

Un home que camina per la muntanya

Aigua, bosc i cel

Reproduïm part d'un excepcional document fotogràfic, publicat per la revista italiana "Gente": La jornada del papa Joan Pau II passada en el massís de la Maiella-Abruzzo (Itàlia). Acompanyat d'algun prelat i d'alguns mem-

bres del cos de guàrdia, el Sant Pare ha caminat, ha resat, ha menjat i dormit en el remorós silenci de la boscúria. Sortí secretament de Roma a primeres hores del matí per tornar al capvespre.

Rés del breuari en el silenci de la natura

Encara que aquesta jornada transcorre entre muntanyes, a la recerca d'una mica de recolliment lluny de la confusió de la ciutat, Joan Pau II no ha volgut deixar passar els seus deures de servent del Senyor. Després de la migdiada, el Papa s'ha retirat prop d'una cascada per recollir-se en l'oració; Sa Santedat, mentre llegeix el breuari, assegut en una pedra. Es defensa del sol amb ulleres, i encara calça sabates de tennis i, per defensar-se de la frescor del polsim d'aigua s'ha posat sobre les espatlles una lleugera caçadora. Al seu voltant pau i silenci, Wojtyla, el Pontífex d'aquests anys difícils i turmentats, el Papa que afronta llargs i esgotadors viatges per portar el missatge evangèlic arreu del món, està content: per un dia ha assolit aïllar-se entre les estimades muntanyes i ha retrobat l'ambient que li era tan familiar en la seva joventut a Polònia.

amb camisa i calçat de tennis: és el Papa

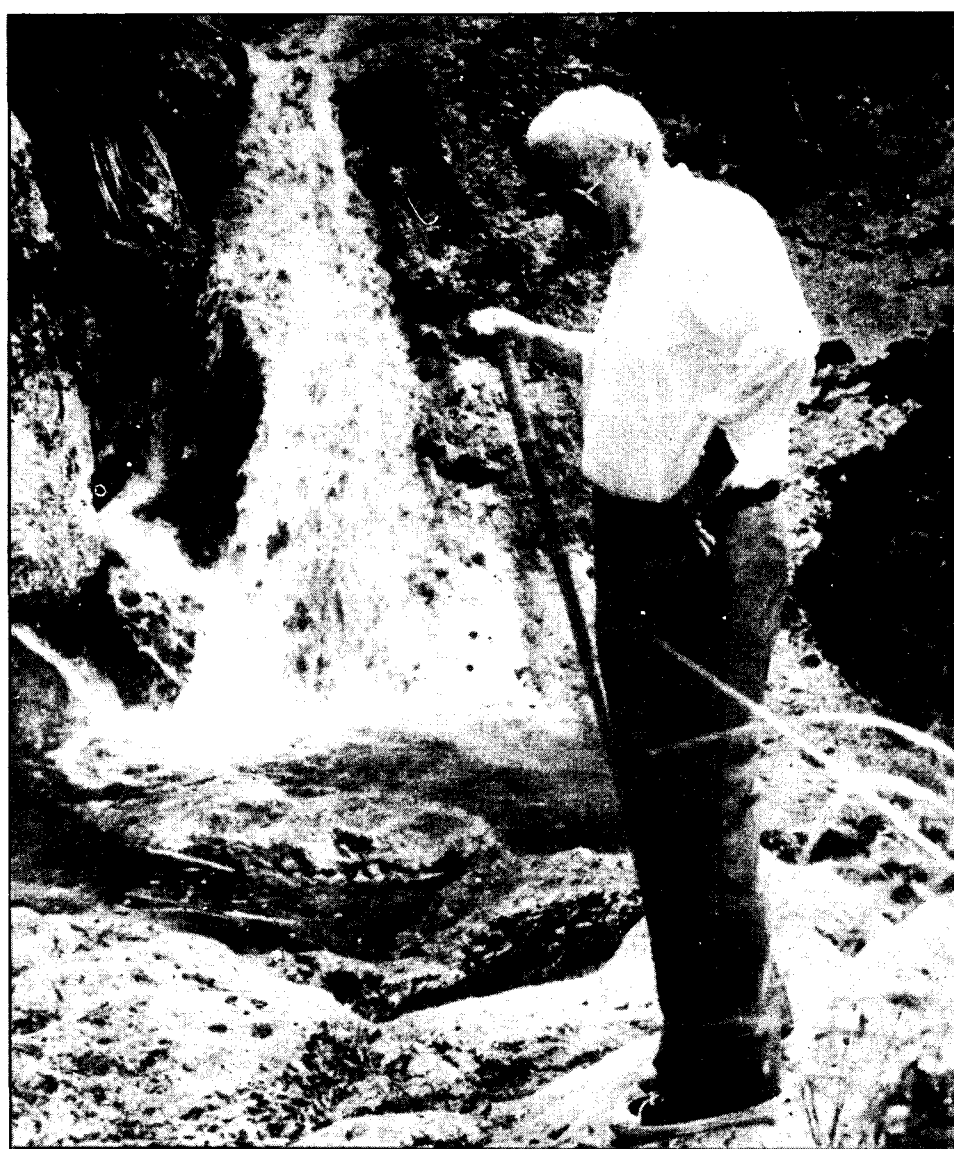
Cobert amb una manta

En la quietud del bosc del massís de Maiella, a trenc d'alba, amb el cap cobert amb la boina, el papa Wojtyla dorm tranquil·lament. Una manta vella estesa fins al coll abrigo el seu cos de la rosada matinal en un lloc obac.

El Sant Pare guia la comitiva

Fou un dia a bon matí, a dos quarts de set. Amb el seu secretari, pare Stanislao Dziwisz, algun prelat i el cos de guàrdia, Joan Pau II partia cap a la muntanya del massís de Maiella-Abruzzo. Un cop arribats, seguien una zona completament deserta. En la fotografia el Papa guia la comitiva: un bastó, la boina al cap, pantalons lleugers, sabates d'esport i una brusa blanca.

Davant d'un salt d'aigua

Acompanyat d'un bastó de bambú, el Papa, després d'una passejada, contempla un salt d'aigua. Recordaria les seves excursions per les muntanyes de Polònia, ja que de jove ha sentit sempre una afició extraordinària per la natura.

LA GELTRÚ
Visites a les parròquies

Catalunya Cristiana uneix

Els infants són sovint els nostres millors col·laboradors en les accions de promoció. La seva vitalitat, la seva simpatia, la seva alegria, ens ajuden a donar caire de festa a les nostres visites a les parròquies. Perquè cada diumenge anem a una parròquia diferent. El nostre afany és de fer que cada cop siguin més els que coneguin "C.C.", que cada cop siguin més els que l'estimin. Perquè "C.C." ha de créixer. No ens podem conformar amb la seva difusió actual perquè ni de molt no hem tocat sostre. Voldríem que tothom participés del nostre convenciment que "C.C." és una magnífica eina apostòlica i un instrument de comunicació i unió de tots els cristians de Catalunya. Ajudem-nos. Subscriuiu-vos, parleu-ne a la gent, demaneu-nos la nostra visita. I aporte'u-nos les vostres opinions, les vostres crítiques, les vostres idees. Catalunya Cristiana és de tots.

—Les nenes de la fotografia, tan trempades i bufones, són de la Geltrú.

L'EQUIP DE PROMOCIÓ

BARCELONA

ACTE EUCARÍSTIC DE RECONCILIACIÓ

Justícia i Pau, davant del 50è aniversari de l'inici de la "deplorable guerra civil" (com la qualificà Joan XXIII), convoca a un acte públic de reconciliació i perdó, per tal d'ajudar a la superació de ressentiments allí on encara hi siguin o d'alguna manera divideixen.

Volent potenciar tot allò que pugui afavorir la reconciliació, Justícia i Pau convoca a tots els qui comparteixen els mateixos sentiments, a la celebració eucarística que tindrà lloc a la basílica de Sant Josep Oriol, carrer Diputació 145, Barcelona, el proper dissabte 19 de juliol a les 12 del migdia.

Tothom que hi estigui d'acord hi és invitat.

Centenari de la primitiva Ermita del Sagrat Cor del Tibidabo.— Per commemorar aquesta data se celebrarà l'Eucaristia, a les 7 de la tarda, del diumenge dia 6 de juliol, davant mateix de l'Ermita. Abans i després de la Missa, l'Esbart Dansaire de Sant Vicenç dels Horts, ambientarà la festa. Hi són invitats tots els barcelonins.

Recés de Reflexió i Pregària personal.— Se celebrarà del 16 de juliol, a les 10'30 del matí al 18, tarda. Lloc: Casa d'Exercicis Espirituals del Tibidabo. Dirigirà: el P. R. Negre. Per informació: tels. 339 53 85 i 212 10 38.

VIC

"Unes vacances ben aprofitades".— Tandes d'Exercicis per a matrimonis i per a persones soles: A la "Casa del Roser" d'Hostalets de Balenyà, de l'1 al 5 d'agost, de divendres a dimarts. Al Santuari de la Mare de Déu de La Gleva, del 10 al 14 d'agost, de diumenge a dijous. Inscripcions: a la pròpia parròquia o a la Delegació Diocesana d'Exercicis. Santuari de La Gleva, tel. 857 04 29.

P E T I T S A N U N C I S

Gerents interessats en algun candidat truqueu a:
l'Associació Cristiana de Dirigents

Tels. 237 18 45
237 19 12
Hores: de 4 a 6

TREBALL

OFERIMENTS

DIBUIXANT art finalista, selecció colors, muntador i maquetista expert. Contracte mercantil.

TENIR CURA d'ancians o malalts durant el dia. INEM 0037.328.

AUXILIAR administratiu i primer grau d'electrònica, francès i català. INEM 37.282.852.

PER ACOMPANYAR malalts tardes 4 a 9. Contracte Mercantil.

CAP ADMINISTRATIU, balanços, cta. resultats, mecanització. Contracte Mercantil.

QUALSEVOL treball tardes. Contracte mercantil.

ORGANITZACIÓ administrativa i comptabilitat. INEM 36.178.007.

ADMINISTRATIU i oficial electricitat. Contracte mercantil.

SECRETÀRIA import-export-Full-time, o classes d'anglès particulars a partir de 2/4 de 7 tarda, traduccions. Contracte Mercantil.

SENYORA tenir cura de nens o vells i feina. Contracte Mercantil.

ADMINISTRATIU lliure servei militar, carnet de conduir, coneixement mecànica moto-cotxe, per a oficina, magatzem, etc. Tel. 303 21 60.

ADMINISTRATIVA auxiliar, recepcionista. INEM 46.316.396.

DELINEANT industrial, amb coneixements d'anglès. INEM 38.072.273.

AUX. ADMINISTRATIVA o aux. clínica titulada INEM 37.233.125.

COMPTABLE TITULAT a hores. Contracte mercantil.

AUX. admin., informàtica, mecanografia, psicologia. O bé classes EGB. Zona Urquinaona-Rambles-Pg. St. Joan. INEM 37.291.172.

VISITAR clients i traduccions anglès. Contracte mercantil.

ADMINISTRATIU auxiliar comptable i caixa. INEM 19.475.446.

CAMBRER, o neteja general. INEM 38.082.106.

LOGÍSTICA expedicions cap magatzem. Control stocks. Contracte mercantil.

QUALSEVOL treball. Contracte mercantil.

COSIDORA neteja i planxa. Contracte mercantil.

DEPENENT, xòfer o control admissió bingo. INEM 37.308.287.

TENIR CURA de malalts o altra feina tardes 4 a 9. Contracte mercantil.

AJUDANT arts aplicades i oficis artístics amb experiència; mitja jornada. Contracte mercantil.

DEMANDES

PERSONES qualsevol edat i sexe treball fàcil, encara que jubilats, sentin anhels de treballar per amor a Déu per despertar i revitalitzar la fe al pròxim, necessiten en Servei Catòlic d'Informació. Apartat de Correus 2.168 Barcelona.

VARIS

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245 37 58.

SRA. bona presència desitjaria conèixer Sr. català de 65 anys per formar llar responsable, i de bon caràcter. C/ Migdia 64-68, 2n. pis porta 205 Lloret de Mar. Sra. Marta Gasso.

COMPTABLE tot el dia o per hores ram tèxtil no té cap importància si és jubilat. Apartat de Correus 8086 Barcelona.

PIS pref. sense moblar i amb ascensor, no molt lluny de Plç. Castella. Pagaria fins a 25.000. Dolors Tel. 254 45 80.

PINTEM, estuquem i empaperem. Millor servei, millor qualitat i millor preu. Pressupost sense compromís. J. Fontanals. Tel: 376 04 95 (de 5.30 a 8).

COMPRO: "Sacerdos", missals, devocionaris, goigs, estampes, novenes, escapularis, etc. Antoni. Tel. 726 44 14 nits.

TEAS

Taller escola d'Arts
Sumptuàries
Centre d'Educació especial
Dedicat a disminuïts
psíquics
A partir dels setze anys
Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora
Cultura General
Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic
Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants.
FINQUES GUANTER
(A.P.I.) Avinguda Ave Maria,
7. Tel. (972) 77 02 72.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a
CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. 08007 - Barcelona

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ Tel.

PREU LÍNIA SETMANES

-----	100 ptas.
-----	200 ptas.
-----	300 ptas.
-----	400 ptas.
-----	500 ptas.
-----	600 ptas.
-----	700 ptas.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA,
carrer València, 244, 2on. 08007 - BARCELONA

XESC SOLIU

"EL SENY D'UN POBLE"

'Demaneu-lo a la vostra llibreria.

Centenari de l'ermita del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo

Aquest diumenge, dia 6 de juliol, se celebra el centenari de la inauguració de la primera ermita del Tibidabo. Per commemorar-ho es farà una missa de campanya a les set del vespre. L'Esbart Dansaire de Sant Vicenç dels Horts amenitzarà la festa amb els seus típics balls regionals.

En la barcelonina Basílica de la Mare de Déu de la Mercè nasqué el temple Nacional Expiatori del Sagrat Cor de Jesús, que, al cim del nostre Tibidabo, ja és una esplendorosa realitat. Va ésser el dia 5 de maig de l'any 1886 que, amb motiu d'acomiar-se de Barcelona el gran educador de la joventut i extraordinari sant Don Joan Bosco, uns amics varen oferir-li uns terrenys que amb aquesta finalitat adquiriren al cim del Tibidabo, per tal que, per mitjà dels seus fills espirituals, els Salesians, hi edificqués una capella dedicada al Sagrat Cor de Jesús.

En comunicar a Don Bosco aquest pietós oferiment, digué: "Tibidabo... Tibidabo... —com si tractés de recordar quelcom—. Durant el meu viatge m'ha semblat sentir una veu que em repetia aquesta paraula. No una ermita, alçaré un temple damunt aquesta muntanya, dedicat al Sagrat Cor, precisament en una ciutat en què cap no li han dedicat".

L'endemà Don Bosco sortia de Barcelona, deixant, però, als seus fills espirituals, l'encàrrec d'edificar el temple.

És curiós de fer notar que, mentre en l'escriptura de cessió es parla simplement "d'una ermita, que, consagrada al Sagrat Cor de Jesús", deturi el braç de la divina justícia i atregui les divines misericòrdies damunt nostre estimada ciutat i damunt tota la catòlica Espanya", en la làpida commemorativa existent en la basílica de la Mercè es parla ja d'un temple. Aquesta felicitat coincidència amb la profecia de Don Bosco ha esdevingut una bella realitat; aquella projectada ermita és avui el gran temple que corona la ciutat de Barcelona.

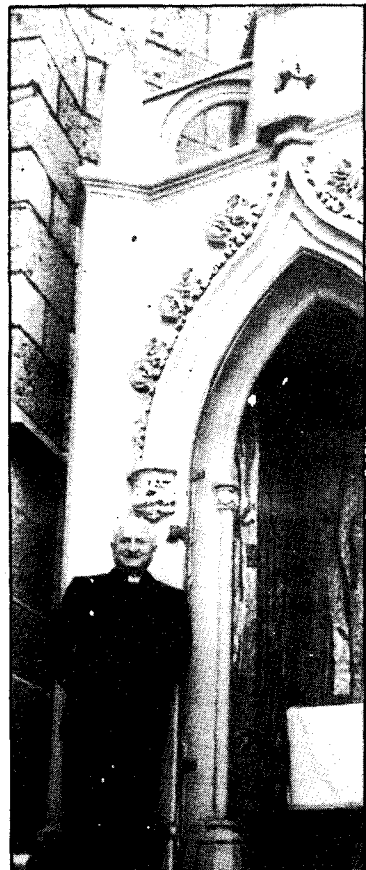
Sols passats dos mesos de la donació del terreny, el dia 3 de juliol, el rector de Vallvidrera, assistit pels de Sarrià i la Bonanova, beneí la petita capella, ofrena de la virtuosa dama barcelonina Dorothea Chopitea, que avui, gràcies a Déu, encara es conserva junt a la porta lateral del temple, part de l'Epístola.

Amb el transcurs del temps i dels esdeveniments vingué a ésser discutida la propietat Salesiana, fins que, en 1900, en constituir-se la Societat Anònima Tibidabo, l'esposa del qui va ésser el seu primer president, estant moribunda, va fer prometre al seu espòs que el cim de la muntanya seria retornat als fills espirituals de Don Bosco per tal d'edificar-hi el temple dedicat al Sagrat Cor. A aquest fet i a l'energia i activitat del P. Hermita, llavors superior de les Escoles Salesianes de Sarrià, es degué que fos reconeguda la discutida propietat.

Ja resolta aquesta qüestió, es confià el projecte del temple al notable arquitecte Enric Sagnier, que compartia amb el genial Gaudí l'hegemonia de l'arquitectura religiosa a Catalunya. El dia 28 de desembre del 1902, l'Eminentíssim

Cardenal Bisbe de Barcelona, Dr. Casañas, beneí la primera pedra del futur temple, i nou anys després, en 1911, el bisbe de Barcelona, Dr. Laguarda, consagrava la cripta, que quedà ja oberta al culte.

Les obres seguiren i segueixen encara, sense altres interrupcions que les imposades per les circumstàncies polítiques, especialment per la darrera de 1936-39, de tan funestes conseqüències per als edificis religiosos.

El rector major dels Salesians, Eginio Viganó, davant l'ermita.

Mentre els barcelonins veíem amb goig la marxa ascendent de l'obra del temple, una altra es portava a cap silenciosament i sense que en tinguéssim esment: en un taller construït a propòsit, es treballava en la fosa de la imatge del Sagrat Cor de Jesús destinada a coronar el temple. Era una gran escultura del notable artista Frederic Marés, de gran simplicitat de línies i perfectament adaptada a la forma de creu, que és la més indicada per a ésser vista a gran distància. Pesava 12.000 quilos i amidava 8 metres d'alçada. El dia 3 de febrer del 1935 va ésser beneïda pel bisbe de Barcelona Dr. Irujo, davant una multitud de 14.000 persones. Poc després d'un any, el 25 de juliol de l'any 1936, les turbes enfollides abateren la imatge, de la qual solament quedaren els peus, que, avui, convertits en campana, són la veu de Déu que crida els fills esgarriats per donar-los, graciosament i generosament, el perdó que Jesús mai no nega als qui de cor l'invoquen.

Durant la guerra civil (1936-39) el temple i residència varen ésser malmesos de manera llastimosa; acabada aquesta, però, la pie-

tat dels devots del Sagrat Cor no solament tornà al temple i les seves dependències l'esplendor i decor que li són propis, ans, a més, ha permès de continuar les obres, que avui estan ja en vies d'enllestir-se.

Així mateix, tenim altrà volta, de cara a Barcelona i estesos envers ella els braços, una altra imatge del Sagrat Cor de Jesús que dintre de poc, si Déu vol, coronarà aquella petita capella desitjada per uns bons barcelonins, profetitzada temple per Don Joan Bosco i feta bella i esplendorosa realitat pels seus fills espirituals ajudats per la generosa devoció del nostre poble envers el Sagrat Cor de Jesús.

RAFAEL FARRARÓS PUIG

Preparació de les festes del Centenari.

PENSANT-HO BÉ

El diari

XESC SOLIU

El millor del diari és ser plataforma i vehicle de la comunicació social. La persona no és un bolet nascut per generació espontània, vivint autosuficient i solitari en algun indret perdut d'alguna illa inconeguda. La creació, en tots els ordres, és sempre dependència i interrelació. Tota persona esdevé plenament persona vinculada necessàriament a altres persones. D'aquí que naturalment tendeixi a la comú-unió. I la comunió es nodreix i rejoyeneix amb la comunicació. El rovell de l'ou de la comunicació és, sens dubte, la comunicació interpersonal. És una comunicació càlida, viva, creativa, i matizada per la riquesa d'esperit dels interlocutors.

Tanmateix, la capacitat comunicativa, receptiva i emissora, de tota persona, ha estat sempre oberta a una dimensió universalista. Tota existència personal, fidel a si mateixa, resta sempre oberta al coneixement i a l'amor d'altri. Res humana no és estranya a l'home. El diari, i amb ell tots els mitjans de comunicació social, és una invitació quotidiana a la solidaritat, a la germanor i al compromís. Tancar-se és sempre empetitir-se, i afavorir la força de l'enemic número u en tots els ordres de la vida: l'egoisme.

Definir el diari, com un plec de fulls impresos que van d'allò més bé per embolicar esmorzars i sabates, és fer passar al davant una segona utilitat possible. Dir que és un conjunt de fets, xafarderies, curiositats, enraonies, ben muntats i disposats per entabanar els incauts o satisfer la tafania dels lectors, em sembla que, ni de bon tros, és exacte. Una total i absoluta llibertat, com a qualitat definitiva de l'home, en allò que pensem, fem i escrivim, no la té ningú en l'ordre personal, i doncs, tampoc cal cercar-la en els afers col·lectius. Tots estem més o menys condicionats. En principi, però, és bo atorgar un vot de confiança als altres, i creure que, fidel a la seva tendència ideològica, tot diari ofereix un seguiment veraç de la cosa pública, i que, a part la visió conjunta dels diversos successos arreu del planeta, bo i informant-nos, ens ajuda a formar-nos un criteri personal.

En el nostre país es llegeix poc. La premsa diària, en general, la passa magra. L'anàlisi del fet seria complexa: Manca d'escola? S'ha perdut o no és té el gust de la lectura? Manca d'interès per la cosa pública? Malfiança envers la veracitat i independència dels continguts? En tot cas, no hi ha dubte que el baix tiratge de la premsa diària és un factor valorat per tots els sociòlegs com a símptoma negatiu del nivell cultural d'un país. És possible que aquesta manca d'informació, formació i comunicació, ens mantingui encara "diferents" a la resta

dels països europeus, encallats en actituds quixotesques i poc interessats i solidaris en referència a tot allò que afecta al bé comú.

Per afegir encara més llenya al foc, hi ha qui diu que el diari és per a alguns com una mena de droga: hi ha persones incapaces de posar mà a la feina del dia, si abans no poden llegir el diari. Llegir el diari vol dir, generalment, donar un cop d'ull als titulars, i segons les preferències o l'interès de l'actualitat, llegir una quarta part d'algunes notícies o d'alguna col·laboració, mirar les esqueles i... adeu-siau diari! Hom no acaba d'entendre, a què ve aquesta frisança per tenir entre mans les pàgines cruixents del diari.

Un diari no és una simple gasetilla. Ni el periodista un avisat "caçador de notícies". Potser sí que per això, n'hi hauria prou amb escoltar aquelles persones que són autèntiques gasetes del barri, del despatx o del taller. El periodista potser no serà un escriptor facundiós, però sap valorar la notícia, treure-li el suc, guisar-la i oferir-la al lector. Potser no tindrà una gran mestria estil·lística, però sap formular els fets, les idees i obrir-los a la comprensió dels altres. Un dia que tingueu lleure, proveu de llegir a fons el diari, i constatareu que, normalment, no n'aprofitem pas més del deu per cent.

Sembla un joc de paraules però és així: el diari té mala premsa. Sovint és menystingut, com si periodista, col·laboradors i escriptors, es dediquessin a omplir pàgines per despatxar l'obligació i l'letos. Una excusa general és "que no hi ha temps per llegir"; però som capaços d'empassar-nos durant dues hores una pel·lícula de lladres i serenos. (És cert que els horaris de treball i les activitats complementàries, no ajuden gens. Arribem a casa amb el cap ple de cabòries. Però, tot i així...). Ens queixem del cost, però gastem el triple en foteses. Diem que el diari "no diu res". No hi ha pitjor sord que aquell que no vol escoltar, ni pitjor contortulà que aquell que es tanca al diàleg. La veritat és, que qualsevol diari de qualsevol dia donaria peu a una taula rodona d'allò més interessant.

Tots, qui més qui menys, hem tingut l'ocurrència d'escriure un "diari personal". És que som tan estrets de mires, que no ens interessa el "diari de la vida comuna"? Sense una reflexió, críticament i reflexivament assumida, ¿com crearem lligams de comunió i solidaritat?

Cinquanta anys d'acció sacerdotal

Noces d'or, de mossèn Antoni Torner i Claramunt

El propassat dia 21 de juny, mossèn Antoni Torner i Claramunt va celebrar les seves noces d'or sacerdotals:

La solemnitat va tenir lloc a la parròquia de Sant Joan de Gràcia, justament allí on va celebrar la seva primera Missa, el dia 21 de juny del 1936. En aquell temps, tan diferents en costums dels actuals, va veure's acompanyat per tots el Lluïsos de Gràcia, Congregació Mariana a la qual pertanyia i en la qual s'havia format, i on havia nascut la seva vocació.

Gairebé immediatament a la seva primera missa, sense ni temps, com qui diu, d'incorporar-se al servei vicarial al qual havia estat destinat a l'Arbós del Penedès, va esclatar la guerra civil. D'una manera o altra va romandre a Barcelona fins que va acabar-se la trista contesa. Aleshores exercí de vicari a la parròquia de Sant Pere de Rubí.

Després fou nomenat capellà-mestre del Moli d'en Rovira, a Vilafranca del Penedès, i actuà com a rector de Sant Pere Molanta. Fou nomenat vicari de la parròquia del Roser de Barcelona. Després fou nomenat rector de Masllorens, i al cap d'un temps passà a regir la parròquia de Sant Jaume de Badalona, aleshores erigida, on va romandre per espai de setze anys, exercint la seva activitat apostòlica. Finalment, fa setze anys, fou nomenat rector de la parròquia de Maria Mitjancera, de Barcelona, on continua actualment. Les seves activitats no s'han limitat certament als afers estrictament parroquials, sinó que s'han estès a altres obres d'apostolat, com el Moviment Escolta que va establir a Badalona, on també va impulsar la formació de Grups de la Legió de Maria.

Precisament durant la seva llarga estada a Badalona, és on

confessa que va tenir l'amarguesa major de la seva vida apostòlica, quan els seus escoltes varen dividir-se en dos grups separats per conceptes ideològics. Quan va marxar de Badalona, cada un d'aquests grups va acomiadar-lo per separat, i va sentir el dolor de la unitat perduda... Però també, explica, fou a Badalona on tingué la seva gran alegria quan varen poder constituir-se en "curia" els set grups de la Legió de Maria que s'havien format a la parròquia.

A la missa de Noces d'Or, l'acompanyaren nombrosos sacerdots, i fou assistit diaconalment per Jaume Valero, diaca permanent, que també va actuar d'escolà en aquella seva primera missa.

Donem gràcies a Déu. I que el Senyor ens doni exemples de continuïtat i fidelitat com els que ens ha ofert mossèn Antoni Torner.

O.C.

AJUDA'NS A SALVAR UNA VIDA!

- TELÈFONS DE LA VIDA: 204 71 11 i 247 31 20
- Centres d'acollida de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

PRO-VIDA

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA

Bonaplata, 42, 1.º T. 204 71 11
08034-BARCELONA

**COL-LABORI PERSONALMENT
O FENT-SE SOCI**
TELÈFONS DE LA VIDA A:

BARCELONA: Bonaplata, 42, 1er. - Tel. 204 71 11
BILBAO: Diputación, 8, 4.º, 13 - Tel. 415 55 19
CÁCERES: Apartat 159 - Tel. 22 68 65
CADIS: Apartat 534 - Tel. 27 96 58
MADRID: Fuencarral, 41, 1.º - Tel. 231 93 15
MÁLAGA: Duquesa de Parcent, 3, 7.º - Tel. 22 18 61
PALMA DE M.: Pza. Sta. Eulalia, 7, 2.º, 3.º - Tel. 21 53 53

PAMPLONA: Apartat 349 - Tel. 26 16 18
OVIEDO: Pérez de Ayala, 3, 1.º - Tel. 25 91 31
SANTANDER: Burgos, 11, 2.º, 2.º - Tel. 37 64 05
SEVILLA: Asunción, 44, 2.º - Tel. 27 07 80
VALÈNCIA: Marqués de Zenete, 20, 14.º - Tel. 325 72 36
VALLADOLID: San Luis, 8, 3.º izq. - Tel. 29 94 71
VITÒRIA: Fundadora Siervas, 9, 1.º - Tel. 25 86 94

III Setmana d'Orientació Ecumènica a Montserrat

L'Abadia de Montserrat serà seu del 25 al 29 d'agost d'enquany de la III Setmana d'orientació ecumènica per a educadors, organitzada per l'Abadia de Montserrat, el Centre Ecumènic de Catalunya i el CIIR (Congrés Internacional i Interconfessional de Religiosos).

"La tercera setmana d'orientació ecumènica per a educadors —diuen els organitzadors— pretén d'aproximar les diverses denominacions cristianes, aquesta vegada partint dels moviments de renovació que les han sacsejat, tot impulsant-les, a la llum dels seus orígens, per camins d'unitat".

Amb aquesta tercera setmana es pretén englobar en una visió única i plural alhora les diferents denominacions, a la recerca dels signes de dinamisme ecumènic que presuposen.

Aquest any s'estrena mètode nou, però segons els organitzadors, l'objectiu és el de sempre: atesos la convivència, la reflexió, la pregària i l'esbarjo, fer-se amb el clima que haurien d'irradiar a hores d'ara tots els educadors de la fe.

Així mateix, els organitzadors confessen voler "compartir junts l'esperança, amb especial atenció a la tasca que fem a l'interior de la comunitat cristiana, la família, l'escola, la catequesi i els moviments apostòlics".

El programa de conferències i xerrades s'ha dividit en quatre grans temes: Els pares i mares del desert, l'hesicasm, la pre-reforma, i, la reforma. La setmana es clourà amb una taula rodona sobre "La pregària de les confessions cristianes, avui". Les inscripcions per la setmana s'han de cursar al Centre Ecumènic de Catalunya.

Programa d'actes

Dilluns 25

12.00. Acolliment.
16.00. Presentació.
16.30. "La confessió de la fe entre els primers cristians", per Josep Mª Soler.

Dimarts 26

9.00. "L'esperit contemplatiu dels cristians que opten per la solitud".
16.00. "Els moviments pauperístics de l'Edat Mitjana", per Joan Botam.

Dimecres 27

9.00. "Els valors evangèlics de la reforma", per Hèctor Vall.
16.00. "La reforma a Anglaterra", per Benjamin Eaton.

Dijous 28

9.00. "Els 'revivals' reformistes (segles XVII-XVIII)", per Joan González Pastor.
16.00. "El moviment d'Oxford", per Martín de Zabala.

Divendres 29

9.00. "La pregària de les confessions cristianes, avui", Taula rodona.
12.00. Cloenda.

URGELL

Acte ecumènic catòlic-anglicà a la Massana

LA MASSANA (Andorra).— Els cims i la llunyania uneixen les persones. Aquests factors, units a la fe cristiana, han fet possible un acte d'entfanyable significat, celebrat el dia 8 de juny a la parròquia de la Massana. Un nombrós grup de catòlics i anglicans, residents en aquesta població andorrana, van aplegar-se a l'església parroquial per a celebrar la benedicció i inauguració d'un orgue electrònic comprat amb l'ajuda d'ambdues comunitats cristianes. L'acte va ser presidit pel rector de la parròquia, Mn. Ramon Font, i pel pastor anglicà, resident a Barcelona, i que té cura pastoral de la comunitat anglicana de la Massana. Després d'escoltar unes lectures bíbliques, ambdós pastors van glossar breument el sentit de la Paraula proclamada, a continuació els assistents van recitar una professió de fe i van donar-se mutuament la pau. L'acte acabà amb la benedicció de l'orgue i una festa.

L'orgue electrònic ha costat 137.000 Ptes. de les quals la comunitat anglicana n'ha aportat 60.000 i la resta la parròquia.

A la Massana hi resideixen 350 anglesos de religió anglicana, la majoria persones jubilades que conviuen en bona harmonia amb la resta de la població. Amb la comunitat catòlica també hi ha molt bones relacions, fins al punt que alguns anglicans participen habitualment en les celebracions litúrgiques de la parròquia i és el mateix rector el que presideix les celebracions exequials quan mor un anglicà.

Els anglicans de la Massana reben la visita del seu pastor tres cops l'any —Nadal, Pasqua i tardor— i cada visita acostuma a durar tres dies, és en aquestes ocasions quan s'apleguen a l'església parroquial, cedida pel rector, per a celebrar la seva litúrgia.

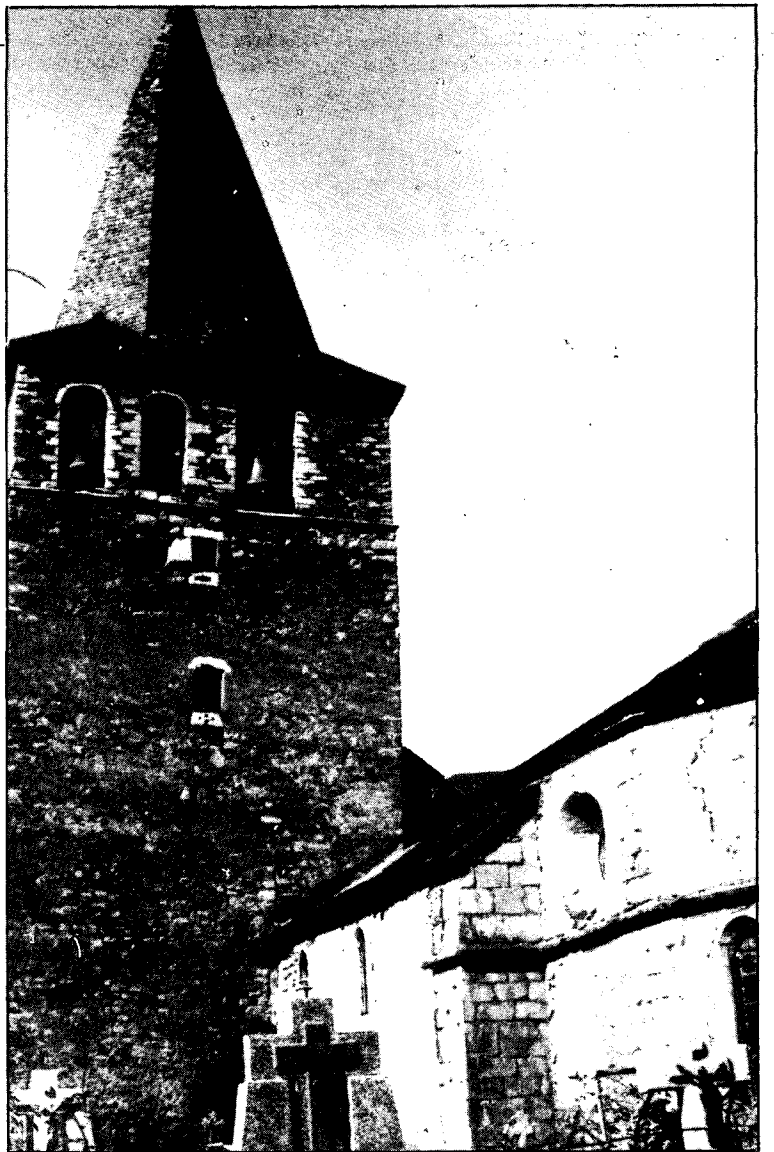
Per valor d'uns 20 milions de pessetes

Obres de restauració a 14 esglésies de la Vall d'Aran

VIELLA.— Els darrers mesos els preveres de la Vall d'Aran han promugut i realitzar obres de consolidació, restauració i, en alguns casos, de reconstrucció en catorze esglésies i capelles de la Vall d'Aran. L'import total de les obres assoleix el cost de 20 milions de pessetes, aportades pels fidels, fons parroquials, ajuntament i Generalitat de Catalunya. La majoria d'aquestes obres afecten a les teulades de llosa, així és el cas de les esglésies de Cap D'Aran,

Gessa, Salardú, Bagargue, entre altres. També en altres temples, com en el de Vilac, s'ha restaurat l'interior i cal ressaltar la reconstrucció del campanar de l'església de Montcorbau, víctima d'un incendi provocat per un llamp.

Aquestes obres palesen l'amor dels aranesos al seu patrimoni cultural i religiós, monuments romànics d'un estil i característiques pròpies de l'Aran sobretot en els espigats campanars i inclinats llosats.

Aquests treballs palesen l'amor dels aranesos pel seu patrimoni.

Aplec de la Fraternitat Franciscana seglar a Balaguer

BALAGUER.— Dos-cents franciscans seglars de Catalunya van assistir a la trobada anual de pregària, reflexió i festa que la Fraternitat Franciscana Seglar de Catalunya enguany ha celebrat a Balaguer el dia 25 de maig. Després de les salutacions els assistents van concentrar-se en una sessió d'estudi, en el curs de la qual les germanes Encarnació

del Pozo de Renom, Presidenta de l'Orde Franciscà Seglar a Catalunya, i Antònia Ferrer de Montfort, Tresorera de la Fraternitat de Balaguer, van presentar respectivament els temes "Projectes de noves Constitucions" i "Els franciscans seglars i la pau caminen junts". Després del dinar de germanor, els assistents van participar en una Eucaristia, celebrada al Santuari del Sant Crist, i van acomiadar-se.

El fins ara anomenat "Tercer Orde Franciscà" es regí en un principi per la Regla primitiva aprovada el segle XIII i va ser el Papa Pau VI, el que l'any 1978 aprovà l'actual Regla renovada, que consta de 26 capítols. En tot el món actualment

la Fraternitat Franciscana Seglar agrupa 1.200.000 cristians, dels quals 200.000 són espanyols. Al Bisbat d'Urgell hi ha 175 germans franciscans a Balaguer amb una organització pròpia i algun membre dispers en altres poblacions.

La Sra. Matioli, Presidenta internacional de la Fraternitat, és també Consellera de la Comissió dels Laics, del Vaticà.

La Fraternitat, ens informen els PP. Franciscans de Balaguer, en aquest moment s'estén molt entre les esglésies joves de l'Àfrica i el contingut de la Regla exigeix als seus membres una vida cristiana d'acord amb l'esperit evangèlic.

Ha mort mossèn Pujol, rector d'Andorra durant 43 anys

ANDORRA LA VELLA.— El proppassat dia 24 de maig morí en la seva residència de Santa Coloma, al Principat d'Andorra, Mn. Lluís Pujol i Tubau, que durant 43 anys va ser rector de la capital de Les Valls. Nascut a Ribes de Freser el 1901, va ser ordenat prevere al 1925, i abans d'ocupar el càrrec de rector d'Andorra la Vella, havia estat vicari de Bellvís, Llivia i Travesseres. Dels 43 anys que fou rector de la parròquia de Sant Esteve d'Andorra la Vella, trenta-nou coordinà també com Arxiprest la pastoral en el Principat. Això feia que fos identificat com "M. Lluís d'Andorra".

Era germà de Mn. Pere, eximi arxiver de la catedral d'Urgell i historiador, que morí el 1962.

II Marxa de la Joventut per la pau

LA SEU D'URGELL.— Seixanta-set nois i noies de la Ciutat, el dia 16 de maig al vespre, van participar en el "II Marxa per la pau", organitzada pels joves cristians, la majoria dels quals estan adscrits als Moviments "Hora-3", Escoltes i "Colònies d'Estiu". Es van concentrar al centre de la Ciutat i immediatament van emprendre el camí, en grups, cap a l'ermita de Sant Antoni del Tossal, situada en un turó a quatre Kmts.

Pel camí els grups van reflexionar i dialogar sobre el tema de la pau en el món d'avui. En arribar a l'ermita van encendre una foguera, cada grup va presentar el resum del seu treball i les conclusions de les seves reflexions, a continuació van llegir uns texts bíblics i del Bisbe Casaldàliga sobre la pau i es va organitzar una festa.

Aquest acte dona continuïtat a la iniciativa d'organitzar periòdicament trobades de reflexió i pregària sobre temes que desvetllen l'interès dels joves. La primera d'aquestes trobades tingué lloc el mes de març d'enguany amb l'assistència del Sr. Bisbe i 74 joves.

IMPROMPTU

ORIOL CAMPS

Mal gust a la boca

No sé perquè, hi ha coses que deixen gust agre i una tristesa infinita al cor. Sobretot, quan tocant qüestions de moral, ara en diuen ètica per dissimular, s'ha aconseguit una permissibilitat, fruit de com s'ha anat treballant per dintre, talps de l'esperit, aconseguint arribar tan endins que l'ànima humana ja ha tocat fons, ha perdut el camí perquè se li han enfosquit les idees i allò que abans no hauria estat possible d'acceptar ara és cosa normal, o s'accepta com a tal.

Així s'arriba al fet que es considera tolerable, sinó correcte, que una dona es despulli públicament, sense cap mirament, en una platja pública, malgrat la presència de gent de certa edat, d'infants i adolescents pels quals pot ser un impacte incitativu...

Clar que la televisió aprofita totes les ocasions possibles per fer-nos aquesta mena d'obsequis, que considero que són una manca de respecte a la nostra intimitat.

El pa i circ continua amb la seva validesa. S'ha de procurar que la gent s'oblidi dels altres problemes que, per ser greus, és millor que es deixin a banda.

GIRONA

El Centre d'Estudis Diocesà ha complert deu anys

“Una reflexió de la Fe personal”

El futur del centre cal buscar-lo, segons que afirmen els seus responsables, “en un aprofundiment en els temes més teològics i pastorals”

GIRONA.— El Centre d'Estudis Diocesà de Girona ha complert els seus deu primers anys d'existència, període en el qual ha impartit més d'una cinquantena de cursos sobre teologia, bíblia, moral, litúrgia i altres temes similars. El mateix bisbe, monsenyor Camprodon, va assenyalar els seus objectius en el moment de la creació, dient que “era un servei de formació que actuarà de plataforma als diversos organismes diocesans, sense que suposi l'absorció específica dels distints grups”.

El C.E.D. va néixer a l'ombra del Seminari i durant aquests anys de funcionament ha servit de les seves aules, de la seva biblioteca i també dels seus professors. Capellans seglars han acudit als cursos buscant una formació adequada als temps actuals i uns mitjans per a fer una reflexió personal sobre la fe.

Un capítol important de les matèries tractades pel C.E.D. ha estat l'anomenat Home i Món, que ha tractat de temes variats, referents a la problemàtica amb què es troba avui el cristià. Així, s'han fet cursos sobre més de vint-i-cinc temes actuals com són els de les drogues, la cultura catalana, la política, etc. També cal

destacar el funcionament de l'Escola de Formació per a professors de Religió, secció que s'ha portat a terme en col·laboració amb altres bisbats de Catalunya i seguint les directrius de la Conferència Episcopal. Durant aquests deu anys s'han donat més de trenta cursos diferents sobre aquesta matèria. Pel que fa als professors i conferenciants el C.E.D. ha contractat a més de cinquanta

persones, capellans i seglars, d'acord amb els temes que calia explicar.

Els responsables del C.E.D. han fet una auto-crítica del funcionament del Centre, assenyalant que s'ha notat “un cert cansament a l'hora de seguir una programació d'estudis sistemàtica, que anés més enllà de la pura ocasionalitat d'un moment determinat”. També diuen que hi ha ha-

gut “una falta d'interès en els cursos més de tipus pastoral, concretament, en la reflexió sobre el treball que es fa dintre de les parròquies i moviments”. Per últim, afegixen que “falta una programació més ambiciosa de formació teològica dintre dels diferents centres i una programació concreta, llarga i pausada, que vagi més enllà de les necessitats concretes d'un moment deter-

minat”. I acaben: “Els temes actuals són certament importants i han d'existir, però la formació integral i global ens sembla imprescindible”.

Pel que fa al futur del Centre d'Estudis Diocesà, els responsables diuen que cal buscar-lo “en un aprofundiment en els temes més teològics i pastorals ja que es tracta d'una reflexió de la fe personal i de l'activitat concreta que aquesta fe porta dintre de l'Església”. Afegixen que cal “eixamplar encara més el diàleg amb la temàtica conjunta dintre de la societat i del món i dels problemes de la vida concreta de l'home en la societat d'avui”.

A més, afirmen que cal “un esforç continuat de treballar amb altres organismes del Bisbat, aprofundint la línia de cadascun dels moviments i serveis que ja funcionen”. Finalment diuen que cal “accentuar una formació més sistemàtica i llarga, pel que ja estan en projecte nous cursos de caire intensiu, aprofitant el temps de vacances”. Un d'ells es celebrarà del 3 al 12 de juliol al col·legi de les Carmelites sobre “l'Ensenyament de la Religió a l'E.G.B.”.

M. CABALLÉ

En el centenari del seu fundador, P. Joan Planas:

“La Casa Missió no pot morir”

BANYOLES.— Fa cent anys, “un seguici mai vist a Girona” —segons consta documentalment—, acompanyà les despulles mortals del P. Joan Planas, que morí el 5 d'abril del 1885. Fou el fundador de Casa Missió de Banyoles i per celebrar-ho, la Comunitat dels Missioners ha convidat a tots els sacerdots de la Diòcesi. Uns vuitanta, amb un clima de franca germanor i amistat ens reunirem junt amb el Bisbe de la diòcesi. El fet mereix transcendir al gran públic.

Qui era el P. Planas? En l'homilia el bisbe Camprodon paragonà la seva personalitat a les de sant Anton Maria Claret, els venerables Joan Palau i Domingo Sol —jo hi afegiria Jaume Balmes—, i a les d'altres dos insignes fills de la Garrotxa, el Dr. Joaquim Masmitjà i el P. Francesc Butiñà, figures senyeres de l'Església en el segle XIX, marcat per la contradicció entre el liberalisme i la fe.

Després de la solemne missa concelebrada, en la qual el meravellós so del vell orgue harmonitzà les veus dels concelebrants que rodejaven l'altar, el Dr. Jaume Marqués, erudit canonge arxiver i cronista de la Ciutat de Girona, pronuncià una documentadíssima conferència, explicant la vida i l'obra del P. Joan Planas.

Nasqué a Navata el 27 de novembre del 1810 i als 15 anys trucava a la porta del Convent de Sant Domènec de Girona, per fer-se frare predicador, on cursà tots els seus estudis. Fou ordenat l'any 1834. Era un home polifacètic, inquiet, empenador i de facultats brillants. Visqué els dies de sol ponent dins el claustre, car el govern de Madrid promulgà l'ordre d'exclaustració de tots els religiosos, incitant-se de llurs béns, que passaren al patrimoni de l'Estat, obligant-los a la dispersió. Era l'estiu del

1835. En conseqüència, abrandat de zel, s'incardinà a la diòcesi de Sant Narcís i fou molt actiu.

El seu primer destí es presentà ben difícil, car les revoltes socials d'aquella època prenién en els pobles formes molt apassionades, i en una d'elles fou assassinat el rector de Calonge; i ell, destinat a succeir-lo. Després se li confià la parròquia de Bordils. Com que era una llumenera, pel seu saber s'gué l'escollit per a ocupar la càtedra de Filosofia al Seminari. Fou també el primer Director del Butlletí Oficial del Bisbat, que en els seus inicis tenia l'aspecte d'una revisteta pietosa. Mes tard acompanyà com a teòleg particular el Bisbe Lorente al Concili Vaticà I, en el qual per cert destacà la figura de sant Anton Maria Claret.

Sigué també un gran escriptor; el zel impulsava la seva ploma. Ha deixat una dotzena d'obres publicades en XIV volums. Els títols de les principals són: “El misionero apostólico”, “El cura en el púlpito”, “Catequista orador”, que entre els anys 1854-79 aconseguí sis edicions, i “El arte pastoral”, editat cinc vegades del 1859 al 69.

La seva obra perdurable ha estat la institució de Casa Missió, que en un principi s'anomenava “Colegio de Misioneros”. Mancat el poble de l'auxili de les comunitats religioses, car els franciscans sobre tot, i també els dominics i els jesuïtes, eren els predicadors que anaven per les comarques gironines, era necessari —després de la desamortització— formar missioners rurals, escollits entre els sacerdots diocesans, organitzant-los en una comunitat i sense formar un ordre religiós, ja que cap no podia subsistir per decisió governativa. Amb la terminologia actual, podríem dir que li infongué el carisma de sant Domènec, sense ser dominics. Consta la data de fundació: el primer de juliol de l'any 1851; i el seu

primitiu lloc fou una casa vella del carrer de l'Escola Pia, a la part alta de la Ciutat, prop de la Catedral. La primera comunitat ja estable, la formaven uns vuit membres i el dia 1 de maig del 1858 s'aprobaren els seus estatuts i en conseqüència adquirí personalitat jurídica.

D'aquell temps cal remarcar el Via Crucis que el P. Planas predicava al Calvari de Girona, tot seguint el Camí de les Creus. Una gran gentada anava a escoltar al fogós i polèmic predicador durant quatre anys seguits, fins que la Quaresma del 1857, per motius polítics, el governador li prohibí predicar-lo.

Finalment, la comunitat dels missioners l'any 1857 quedà instal·lada a l'actual Casa Missió de Banyoles, ocupant en un principi l'ala Est del monestir. Cal esmentar el que ha representat aquesta Institució, durant una centúria ben llarga per a la diòcesi: innumbrables missions pels pobles, viles i ciutats; predicacions periòdiques i ocasionals a tot arreu; tandes d'exercicis, cursos de cristiandat i actes de recés; propagació de la devoció mariana de Lourdes i de Fàtima; el culte, el confessionari i la direcció espiritual; actualment tothom coneix l'activitat desplegada per la Casa d'Espiritualitat que li és annexa. Entre els missioners insignes del passat, cal esmentar el Dr. Compte, Mn. Regi, Constans, Verdura, Domingo, Sala, Guardiola i altres, que són encara recordats per la gent venerable de les nostres parròquies.

A l'hora de l'animat sobretaula, la frase que la concurrència aplaudí més calorosament, donades per cert les difícils circumstàncies actuals, fou aquesta: “Casa Missió no pot morir”.

EDUARD VIVAS I LLORENS

TARRAGONA

Una experiència que agermana el turisme amb l'ecumenisme

A Salou se celebra una Missa ecumènica internacional

SALOU.— Malgrat que el turisme i l'Ecumenisme són dos fenòmens socials molt diferents entre si, tanmateix tenen uns punts vitals comuns que poden formar unes relacions humanes molt importants.

Certament, el Turisme és un fenomen social propi de la cultura urbana-industrial que ha nascut sota el signe de la moderna secularitat. És una realitat social fonamentalment secular. Però això no significa que aquesta parcel·la de la modernitat sigui impermeable a la religiositat humana o insensible a les expressions socio-culturals de la fe cristiana.

El típic turista sobre la marxa de la seva ruta cap el que és desueta té una actitud psicològica molt peculiar.

La màquina fotogràfica és la fidel companya del turista culte, observador i àvid de gaudir de l'existència humana amb noves imatges de sorprenents paisatges, artístics monuments, originals museus i exòtics pobles.

Es diu del filòsof cínic, Diògenes de Sínope, que va sortir pels carrers d'Atenes a plena llum del dia amb un llanterna a la mà

Salou és port de trobada estiuenca de creients d'arreu del món

"buscant un home". D'aquesta manera volia mostrar cinicament el seu visceral menyspreu cap als seus conciutadans, declarant-se

cosmopolita, perquè en la seva filosofia de la vida naturalista el savi no té cap més pàtria que el món. El turista del nostre món mo-

dern en certa manera és un filòsof de l'existència humana no com a drama a l'estil de Camus o Sartre, sinó tot el contrari, com una comèdia a la italiana amb aire espontani d'alegria i divertiment per assaborir la vida en el temps d'esbarjo, allunyant-se terapèuticament de l'"stress" constant dels negocis.

És un savi de la cultura de l'oci i temps de lleure, tan necessària en la nostra civilització industrial i del treball especialitzat i cronometrat. Savi en el sentit originari d'assaborir i gustar la substància de l'existència humana.

Deslliurar-se de la rutina diària

En l'aventura dels seus viatges el bon turista busca deslliurar-se de la rutinària fatiga del treball quotidià, dels estrets límits geogràfics i del rígid control social dels propis conciutadans; durant un cert temps viu l'experiència cosmopolita d'un ciutadà del món.

Amb la seva pregonia saviesa de l'existència humana, superant condicionaments i prejudicis socials, aquest infatigable viatger va cercant pels més diversos camins del planeta l'home lliure; es busca a si mateix, la fita de la seva vida itinerant és la llibertat.

I en aquesta lliure trobada de l'home amb ell mateix o amb qualsevol company del camí sota un sol que a tots ens il·lumina per igual sorgeix miraculosament el sentit d'allò que és transcendent, d'un relligament en el més profund de l'ésser humà, d'una solidaritat universal amb la humanitat sencera, o d'una fe ecumènica en un Déu Pare bo de tots els homes.

Quan els homes caminen junts en la llibertat, traspasant fronteres i invocant el nom de Déu en diversos idiomes, el món es converteix en un immens temple de pau; però quan qualsevol temple religiós, en qualsevol lloc del món, es converteix en un refugi d'ancestrals fanatismes, aleshores paradoxalment reproduïx la confusió d'un Babel.

Tots sabem que Salou és la zona turística més important de la nostra província de Tarragona, però el que no sabem és el valor religiós d'aquest turisme.

La nombrosa assistència de cristians de diverses nacions, cultures i idiomes, fa possible i més que convenient la celebració d'una Missa-ecumènica internacional, en diversos idiomes, cada diumenge i dies festius, a dos quarts d'onze del matí, a l'església de Sant Ramon, situada a la intersecció del carrer Major i la plaça de Catalunya.

La premsa nacional ha comentat molt favorablement aquest tipus de celebracions, les quals s'han anat difonent al llarg de les costes catalanes, especialment a la Costa Brava. La nostra església de Sant Ramon de Salou té l'honor de ser pionera en aquesta classe de celebracions litúrgiques, que actualment és la millor aliança existent entre Turisme i Ecumenisme.

S. MENCHÓN PVRE.

FETS I CRITERIS

El Missatge de Lourdes

RAMON TORRELLA I CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat.

Aquests dies em trobo a Lourdes amb l'Hospitalitat del nostre arquebisbat. És el XIV Pelegrinatge diocesà i enguany hi anem amb uns 80 malalts. Anar a Lourdes acompanyant-hi persones malaltes és sempre una gràcia de Déu.

De Lourdes en tinc records inoblidables. Quan hi vaig anar per primera vegada era bisbe auxiliar de Barcelona. Recordo que cada dia experimentava alguna "sorpresa". Per exemple, una malalta em digué: "Jo venia per demanar la meua curació... Ara, aquí a Lourdes, he demanat a la Mare de Déu que faci el miracle de curar aquella persona que més ho necessiti".

Fa tres anys, com a arquebisbe de Tarragona, hi vaig anar amb la nostra peregrinació diocesana. La "sorpresa" fou sentir-me indisposat i haver de fer un parell de dies de llit. La calor, el menjar... potser fou la manera d'estar més a prop dels malalts.

A Lourdes de "sorpreses" n'hi ha sempre, i la majoria són invisibles. No se n'assabenta ningú. Potser ni un mateix... de moment.

Aquest any hem anat a Lourdes per escoltar el missatge de la Bernardeta. Tot el programa té com a orientació la petició: "PARLA'NS TU, BERNARDETA".

Lourdes no ens recorda res de nou que l'Evangeli no ho hagi dit. La "novetat" és que la Mare de Déu ens ho ha volgut recordar per mitjà de les paraules que digué a la Bernardeta.

Així, quan li parla a la tercera aparició li diu: "vols venir aquí...?" Bernardeta li va res-

pondre amb un Sí. Aquesta petició recorda la crida contínua de Déu al poble creient des d'Abraham... És una invitació a sortir de nosaltres mateixos, a buscar el desert, el silenci, el lloc adient per a la pregària.

A la vuitena i a la novena aparició es fan explícites les paraules del missatge: "Penitència. Penitència, Penitència! Demana a Déu per la conversió dels pecadors". Són paraules semblants a les exhortacions dels profetes: "Penediu-vos i convertiu-vos de totes les vostres infidelitats". (cf. Ez 18,30) "Convertiu-vos, que el Regne del cel és a la vora", deia Joan Baptista. I el mateix Jesús: "No he vingut pas a cridar justos, sinó pecadors perquè es converteixin" (Lc 5,32).

Finalment la mateixa Verge Maria s'anomena: "Jo sóc la Immaculada Concepció". L'Església reconeix la Verge com la primera redimida, el model perfecte de la unió amb Crist, Mare de Jesús i Mare Nostra.

El missatge de Lourdes és un crida al silenci, a la pregària, a la fidelitat a Jesucrist, a confiar en la força de la misericòrdia i de l'amor de Déu.

Lourdes té sentit quan hi anem com a pelegrins, sentint-nos pecadors, necessitats de ser curats dels nostres egoismes.

El missatge de Lourdes té actualitat en els nostres dies. Ens crida a abandonar l'autosuficiència, l'afany de posseir, el desig de plaer i la tendència a l'individualisme. Qui va de pelegrinatge a Lourdes en torna amb pau interior, amb el cor més disposat a estimar i amb el compromís de servir el més necessitat.

NOVETAT!

Davant els greus problemes de la crisi contemporània li recomanem el llibre:

TARZAN contra ROBOT

EL NEO-NOMADISME I EL NEO-SEDENTARISME
PROTAGONISTES DE LA CRISI CONTEMPORÀNIA

de JUAN TUSQUETS

Col·laboradors: Oswaldo J. Ruda, Ramón Viñas, Violeta Montoliu, Pedro J. Cordero-Tapia, Carmen Carreras i Mario Lajoie.

Pròleg de monsenyor JOSEP CAPMANY
17 x 23'5 cm. / 224 pàgs. / 1.900 ptes. més IVA.
DE VENDA A LES BONES LLIBRERIES.
OIKOS-TAU, S.A. Apartat 5347 - BARCELONA

PATRONAT D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

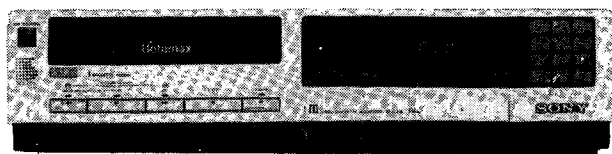
TRADICIONAL SORTEIG 1986

EN SUPORT DE

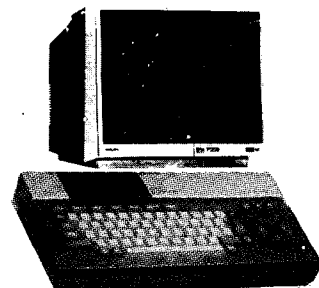
Catalunya Cristiana

1er. Premi. Un viatge per a dues persones a TERRA SANTA.

2on. Premi. Un magnífic aparell de video SONY.

3er. Premi. Un extraordinari ordinador personal PHILIPS (teclat i pantalla).

A tots els nostres subscriptors, lectors i amics:

**¡COL·LABOREU AL SOSTENIMENT
DEL NOSTRE SETMANARI!**

Adquiriu les butlletes a la vostra parròquia o lloc de culte habitual, o bé, directament a

CATALUNYA CRISTIANA
c/. València 244, 2n. 08007 BARCELONA
T. 215 27 39 / 215 27 84

**¡CATALUNYA CRISTIANA UNEIX!
¡UNIM-NOS AJUDANT CATALUNYA CRISTIANA!**

Desitjo participar en el TRADICIONAL SORTEIG 1986
en suport de CATALUNYA CRISTIANA

Envieu-me.....

☐ Talonaris a 5.000 ptes.

☐ Butlletes a 100 ptes.

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població.....C.P.....

Trameto l'import per ☐ taló barrat que incloc
☐ gir postal

CATALUNYA CRISTIANA c/. València 244, 2n. 08007 BARCELONA

“Senyor i vivificant” (III)

Esperit diví increat i esperit humà creat

La vida humana és penetrada per la participació de la vida divina i rep també una dimensió divina i sobrenatural. Així es té la nova vida en la qual, com a particeps del misteri de l'Encarnació, “amb l'Esperit Sant els homes poden arribar fins al Pare” (220). Hi ha, per tant, una íntima independència causal entre l'Esperit que dona la vida, la gràcia santificant i aquella múltiple vitalitat sobrenatural que sorgeix en l'home: entre l'Esperit increat i l'esperit humà creat.

“Déu és esperit” (227); i a la vegada, i de manera admirable, no solament és proper a aquest món, sinó que és present en ell i, en certa manera, íntimament, i vivifica des de dins. Això serveix especialment per a l'home: Déu és en l'íntim del seu ésser, amb pensament, consciència, cor; és realitat psicològica i ontològica davant la qual sant Agustí deia: “és més íntim de la meua intimitat” (228). Aquestes paraules ens ajuden a entendre millor les que Jesús adreça a la Samaritana: “Déu és esperit”. Solament l'Esperit pot ser “més íntim de la meua intimitat” tant en l'ésser com en l'experiència espiritual; solament l'Esperit pot ser tan immanent a l'home i al món, en romandre inviolable en la seva absoluta transcendència.

Però la presència divina en el món i en l'home s'ha manifestat de nova manera i de forma visible en Jesucrist. Veritablement en ell “s'ha manifestat la gràcia” (229). L'amor de Déu Pare, do, gràcia infinita, principi de vida, s'ha fet visible en Crist, i en la seva humanitat s'ha fet “part” en l'univers, del gènere humà i de la història. La “manifestació” de la gràcia en la història de l'home, mitjançant Jesucrist, s'ha realitzat per obra de l'Esperit Sant, que és el principi de tota acció salvífica de Déu en el món: és el “Déu ocult” (230) que com amor i do “omple la terra” (231). Tota la vida de l'Església, com es manifestarà en el gran Jubileu, significa anar a l'encontre de Déu ocult, a l'encontre de l'Esperit que dona la vida.

La tendència del cos és la mort; la de l'esperit, vida

Per desgràcia a través de la història de la salvació resulta que la proximitat i presència de Déu en l'home i en el món, aquella admirable condescendència de l'Esperit, troba re-

sistència i oposició en la nostra realitat humana.

L'oposició a Déu, que és Esperit invisible, neix ja en certa manera en el terreny de la diversitat radical del món respecte a ell, o sigui, de la seva “visibilitat” i “materialitat” amb relació a ell, Esperit “invisible” i “absolut”; neix de la seva essencial i inevitable imperfecció respecte a ell, ésser perfectíssim. Però l'oposició es converteix en drama i rebel·lió en el terreny ètic, per aquell pecat que pren possessió del cor humà, en el qual “la carn té apetències contràries a l'esperit, i l'esperit contràries a la carn” (233).

“Les tendències de la carn són mort; però les de l'esperit, vida i pau”; d'ací la seva exhortació: “Si viviu segons la carn, morireu. Però si amb l'Esperit feu morir les obres del cos, viureu” (239).

Per desgràcia, la resistència a l'Esperit Sant que sant Pau subratlla en la dimensió interior i subjectiva, com a tensió, lluita i rebel·lió, que té lloc en el cor humà, troba en les diverses èpoques històriques i especialment en l'època moderna, la seva dimensió externa, concentrant-se com a contingut de la cultura i de la civilització, com a sistema filosòfic, com a ideologia, com a programa d'acció i formació dels capteniments humans. Troba la seva màxima expressió en el materialisme, ja sigui en la seva forma teòrica —com a sistema de pensament—, ja sigui en la seva forma pràctica —com a mètode de lectura i de valoració dels fets—, i a més, com a corresponent programa de conducta. El sistema que ha donat el màxim desenvolupament i ha dut a les seves extremes conseqüències pràctiques aquesta forma de pensament, d'ideologia i de praxi és el materialisme dialèctic i històric, reconegut avui com a nucli vital del marxisme.

El materialisme, com a ideologia, significa la mort de l'existència humana

Per principi, i de fet, el materialisme exclou radicalment la presència i l'acció de Déu, que és esperit, en el món y, sobretot, en l'home per la raó fonamental que no accepta la seva existència, en ser un sistema essencialment i programàticament ateu. És el fenomen impressionant del nostre temps, al qual el Concili Vaticà II ha dedicat algunes pàgines significatives: l'ateisme (242). En-

cara que no es pot parlar d'ateisme de manera unívoca ni se'l pot reduir exclusivament a la filosofia materialista, donat que existeixen diverses menes d'ateisme —i potser es pot dir que s'usa aquesta paraula en forma equívoca—, tanmateix és cert que un materialisme veritable i propi, entès com a teoria que explica la realitat i pres com a principi clau de l'acció personal i social, té caràcter ateu. L'horitzó dels valors i dels fins de la praxi, que ell delimita, està íntimament unit a la interpretació de tota la realitat com a “matèria”. Si alguna vegada parla també de l'“esperit” i de les “qüestions de l'esperit”, per exemple, en el camp de la cultura o de la moral, ho fa solament perquè considera alguns fets com a derivats (epifenòmens) de la matèria, la qual, segons aquest sistema, és la forma única i exclusiva del ser. D'aquí se segueix que, segons aquesta interpretació, la religió pot ser entesa només com una mena d'“il·lusió idealista”, que ha de ser combatuda amb maneres i mètodes més oportuns, segons els llocs i circumstàncies històriques, per eliminar-la de la societat i del mateix cor de l'home.

En la contraposició paulina entre l'“esperit” i la “carn” és inclosa també la contraposició entre la “vida” i la “mort”. Aquest és un greu problema sobre el qual ara cal dir que el materialisme, com a sistema de pensament en qualsevol de les seves versions, significa l'acceptació de la mort com a final definitiu de l'existència humana. Tot el que és material és corruptible, i, per tant, el cos humà (quant a “animal”) és mortal. Si l'home en la seva essència només és “carn”, la mort és per ell una frontera i un terme insalvable. Aleshores s'entén que pugui dir-se que la vida humana és exclusivament un “existir per morir”.

És necessari afegir que a l'horitzó de la civilització contemporània —especialment la més avançada en sentit tècnic-científic— els signes i senyals de mort han arribat a ser particularment presents i freqüents. N'hi ha prou de pensar en la cursa armamentista i en el perill que aquesta comporta d'una autodestrucció nuclear. Per altra banda, cada vegada es fa més palès a tothom la greu situació d'extenses regions del planeta marcades per la indigència i la fam que porten a la mort. Es tracta de problemes que no són solament econòmics, sinó també, i abans de tot, ètics. Però a l'horitzó de la nostra època es besllumen

“signes de mort” més foscos encara; s'ha difós l'ús —que en alguns llocs corre el risc de convertir-se en institució— de treure la vida als éssers humans fins i tot abans del seu naixement o també abans que arribin a la fita natural de la mort. I encara més, malgrat tants nobles esforços a favor de la pau, s'han desencadenat i es produeixen encara noves guerres que priven de la vida o de la salut a centenars de milers d'homes. I, ¿com no recordar els atemptats contra la vida humana per part del terrorisme, organitzat fins i tot a escala internacional?

L'Esperit dona la certesa de la vida

Per desgràcia, això és només un esbós parcial i incomplet del quadre de mort que s'està perfilant en la nostra època, mentre ens apropem cada vegada més al final del segon mil·lenni cristià. Des de l'enfosquit panorama de la civilització materialista i, en particular, des d'aquells signes de mort que es multipliquen en el marc sociològic-històric en què es mou, ¿no sorgeix potser una nova invocació, més o menys conscient a l'Esperit que dona la vida? En qualsevol cas, fins i tot independentment del grau d'esperança o de desesperació humana, així com de les il·lusions o dels enganys que es deriven del desenvolupament dels sistemes materialistes del pensament i de la vida, queda la certesa cristiana que el vent bufa per on vol, que nosaltres posem “les primícies de l'Esperit” i que, per tant també podem estar subjectes als sofriments del temps que passa, però “nosaltres també anem gemegant ànima endintre, tot esperant que també el nostre cos quedi redimit” (244), o sigui, del nostre ésser humà, corporal i espiritual. Gemeguem, sí, però en una espera plena d'indefectible esperança, perquè precisament a aquest ésser humà s'ha apropiat Déu, que és Esperit. “Déu, havent enviat el seu propi fill en una carn semblant a la del pecat i en ordre al pecat, condemnà el pecat en la carn” (245). En la culminació del misteri pasqual, el Fill de Déu, fet home i crucificat pels pecats del món, es presentà enmig dels seus deixebles després de la resurrecció, alenà sobre d'ells, i va dir: “Rebeu l'Esperit Sant” Aquesta “alenada” roman per sempre. Heus aquí que “l'Esperit ve en ajut de la nostra flaqueja” (246).

Missatge d'alliberament per obra de l'Esperit

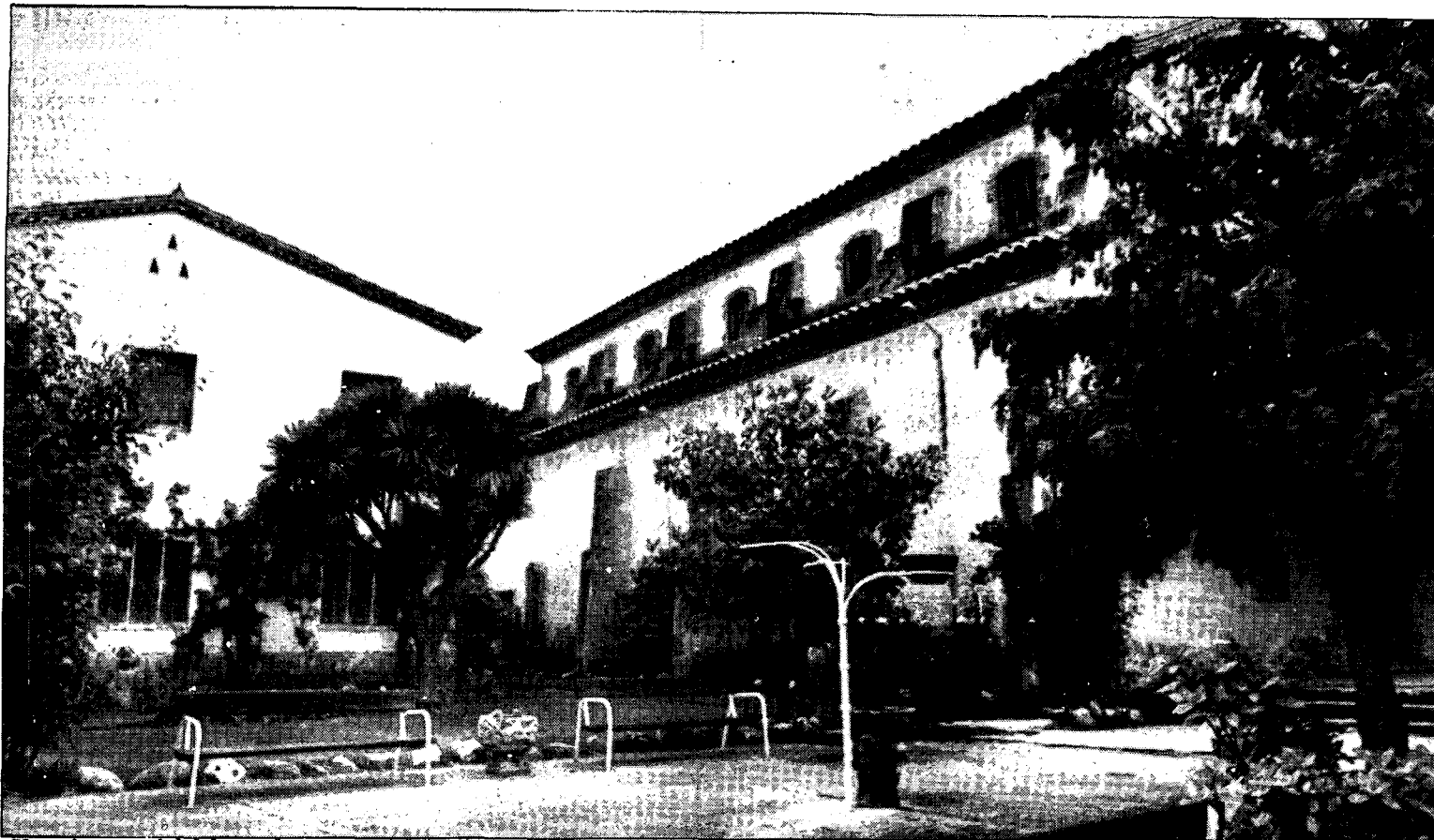
La relació íntima amb Déu per l'Esperit Sant fa que l'home es compregui d'una manera nova també a si mateix i a la seva pròpia humanitat. D'aquesta manera es realitza plenament aquella imatge i semblança de Déu que és l'home des del principi (255). Aquesta veritat íntima sobre l'ésser humà ha de ser descoberta constantment a la llum de Crist, que és el prototipus de la relació amb Déu, i en ell ha de ser descoberta també la raó del “lliurament sincer de si mateix als altres”, com escriu el Concili Vaticà II; precisament per raó d'aquesta semblança divina es demostra que l'home “és l'única criatura terrestre a la qual Déu ha estimat per si mateixa”, en la seva dignitat de persona, però oberta a la integració i comunió social (256). El coneixement eficaç i la realització plena d'aquesta veritat de l'ésser es donen solament per obra de l'Esperit Sant. L'home arriba al coneixement d'aquesta veritat per Jesucrist i la posa en pràctica en la seva vida per obra de l'Esperit, que el mateix Jesús ens ha donat.

La maduresa de l'home en aquesta vida és impedita pels condicionaments i les pressions que exercixen sobre ell les estructures i els mecanismes dominants en els diversos sectors de la societat. Pot dir-se que en molts casos els factors socials, en lloc d'afavorir el desenvolupament i l'expansió de l'esperit humà, acaben per arrancar-lo de la veritat genuïna del seu ésser i de la seva vida —sobre la qual vetlla l'Esperit Sant— per sotmetre'l així al “Príncep d'aquest món”.

El gran jubileu de l'any 2000 conté, per tant, un missatge d'alliberament per obra de l'Esperit, que és l'únic que pot ajudar les persones i les comunitats a alliberar-se dels vells i dels nous determinismes.

Aquesta revelació de la llibertat i, per consegüent, de la veritable llibertat de l'home adquireix un significat particular per als cristians i per a l'Església en estat de persecució —ja sigui en els temps antics, ja sigui en l'actualitat—, perquè els testimonis de la veritat divina són aleshores una verificació viva de l'acció de l'Esperit de la veritat, present en el cor i en la consciència dels fidels, i sovint segellen amb el martiri la glorificació suprema de la dignitat humana.

(continuarà)

Una vista parcial del complex parroquial de Platja d'Aro: temple, casa parroquial, sales, jardins, parking, etc.

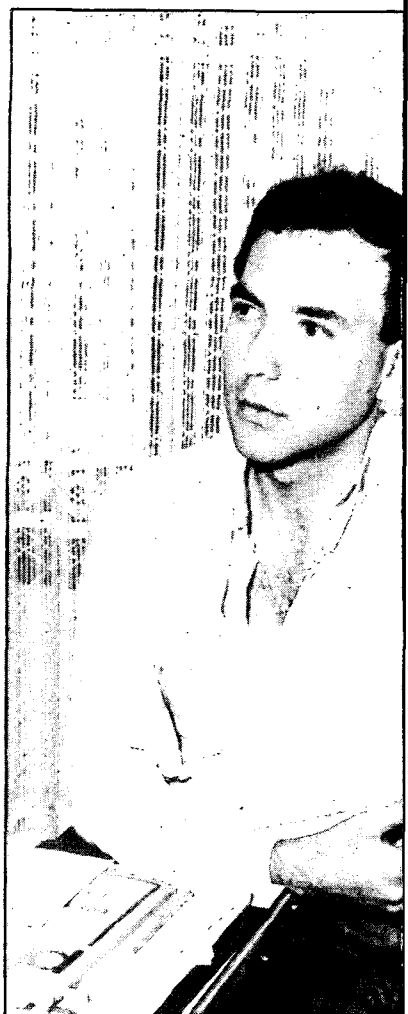
“L'Esgl portes

FRANCESC GAMISSANS

Durant l'any i segons el padró oficial, Platja d'Aro compta amb tres mil veïns, mentre que, al fort de l'estiu, passa de cent mil. El turisme català prové globalment de Barcelona, Sabadell, Terrassa, Vic, Ripoll, i en menys proporció d'altres poblacions de la resta de l'Estat espanyol. Quan a turistes estrangers, predominen els belgues, els holandesos i els alemanys, al juliol, i francesos al mes d'agost.

Eduard Casas, sacerdot a la Costa

“M'impresiona la munió

Eduard Casas i Soler, sacerdot franciscà, rector les tasques pastorals de la parròquia de Platja d'Aro.

Eduard Casas i Soler, és un sacerdot franciscà, jove, 28 anys, que comparteix la dura tasca evangelitzadora a la parròquia de Platja d'Aro. Inquiet, nerviós, somrient sempre, i amb una gran capacitat d'acció, és un ferm puntal pel senyor rector del poble. Ja de molts anys els franciscans del convent-noviciat de la Bisbal d'Empordà han col·laborat pastoralment a Platja d'Aro.

— Eduard, que és el que t'impresiona més a l'estiu a Platja d'Aro? La platja, els bikinis, els centres comercials, els cotxes?

— Senzillament, la gent, la munió de gent.

— I què pots fer tu per aquest vesper de gent?

— Allò que no poden fer els night-clubs, els restaurants i la platja: jo tracto amb l'home i la seva circumstància; amb les persones i els seus problemes; jo entro en l'interior o nucli de l'existència humana.

— Tractes amb joves?

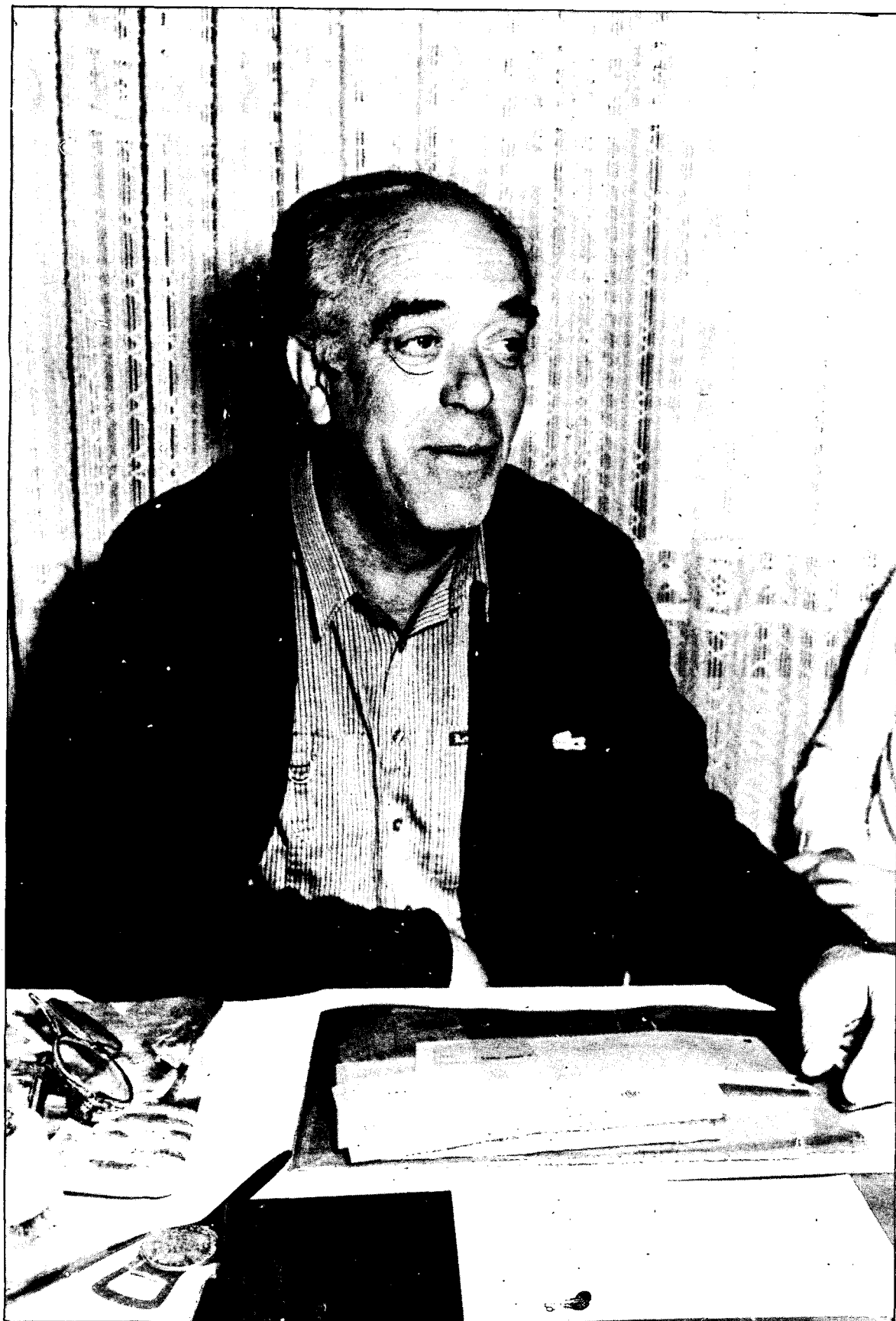
— Sí, força, i miro, bàsicament, retornar-los la pau interior, a voltes perduda i destroçada, perquè tornin a somriure, alliberats de mil angories.

— Com ho fas això?

— De moltes maneres,

sense cap planificació estructurada. A voltes és una conversa espontània, a voltes en l'administració del sagrament de la reconciliació, i alguna vegada per carregar en el moment més imprevist.

És difícil trobar aquest franciscà jove que va d'aquí i d'allà, atenent a tothom, con-

Mossèn Pere Vila: “Cal que a la parròquia hi hagi el màxim de serveis religiosos”

Amb el rector de la parròquia de Platja d'Aro

l'Església ha de tenir les portes obertes al turisme"

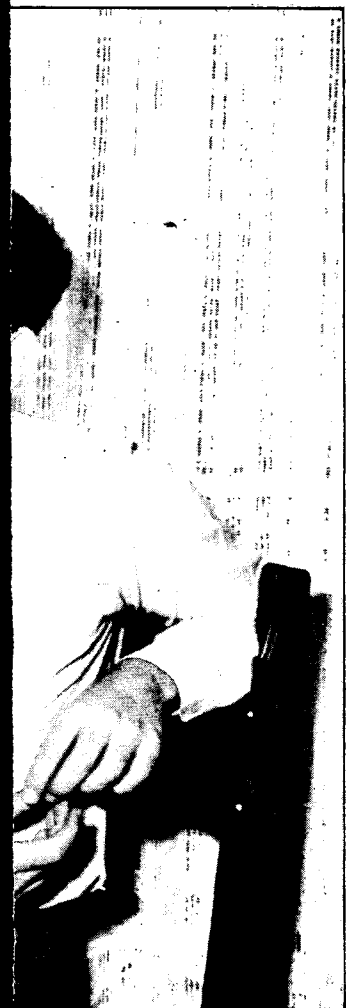
"Cap partit polític, ni cap night-club ni centre esportiu aplega un col·lectiu de públic tan nombrós com el que nosaltres reunim a la nostra parròquia durant els tres mesos d'estiu", declara mossèn Pere Vila, rector de Platja d'Aro, una de les poblacions de la Costa Brava amb més massificació de turisme.

A Platja d'Aro l'Església és present enmig dels turistes

Mossèn Pere Vila, que és rector del poble des de fa vint-i-quatre

Brava

de gent"

à, que comparteix amb el senyor òquia.

quint el cotxe amb un xic d'imprudència per arribar a tot arreu, i menjant i dormint hores irregulars. Eduard Casas és un franciscà que viu intensament allò de sant Francesc d'Assís: "Val més consolar, que ser consolat, comprendre que ser compès, estimar que ser estimat".

F.G.

anys, parla del fenomen turístic i de la seva problemàtica social i religiosa. És un sacerdot de gran experiència en aquest afer.

— Un primer punt que cal tenir en compte és que l'Església, Poble de Déu, té un lloc i una paraula a dir en el fenomen del turisme universal. Pel que fa a Platja d'Aro, l'Església hi és present i està fent un gran servei als turistes. M'ofèn que en una col·lecció de postals del nostre poble, no hi figuri una amb el campanar del temple parroquial i tot el seu entorn de serveis pastorals, com també em disgusta que hom digui: "Hi ha església a Platja d'Aro?" o, "voleu dir que es pot fer alguna cosa a Platja d'Aro?". Mira: no hi ha cap partit polític, ni cap night-club ni cap centre esportiu que aplegui permanentment durant tres mesos un col·lectiu de gent tan nombrós com nosaltres. Més de 10.000 persones vénen cada diumenge a la nostra església: resen, canten, participen en la litúrgia, reben els sagraments, i molts d'ells, acabada la celebració de l'Eucaristia, mantenen un diàleg planer i familiar amb nosaltres. Quan dic tot això als hotelers i directius de les grans agències de viatges, queden parats.

El complex de la parròquia, amb temple, casa parroquial, sales de conferències, parking, etc., està valorat materialment en cent cinquanta milions de pessetes, ja que a Platja d'Aro el sol és caríssim. Tot el conjunt està exclusivament al servei espiritual dels turistes, i prioritàriament, com és natural, dels veïns permanents del poble. El culte és pulcre i digne, amb celebracions eucarístiques en català, castellà, francès i alemany. Els sacerdots es presten no sols a l'administració dels sagraments, sinó també a qualsevol consulta sobre temes de fe i moral que l'estuejant pot plantejar.

Idees i portes obertes

Mossèn Pere Vila ha donat mitja volta a la pastoral del turisme.

— Hem acabat amb allò de "portar misses a domicili". Abans aquí es deien misses a set o vuit llocs diferents. Era un desastre: esperar que paressin el partit de tennis o que tothom vingués a un racó d'un parking per oir la missa. Feia l'impressió que eres un capellà amb la maleta i la safata. Et venien a buscar amb una "roulotte" o un jeep per dir la missa en un cam-

ping, entre soroll, gent que badava i altres que xerraven, amb gent mig despullada, i sota un sol de justícia. Tot era ridícul i ben poc reverent. Hem tallat amb peticions de grups minoritaris i hem centrat totalment el culte oficial al temple parroquial.

— I s'ha guanyat?

— Sí, i molt. Cal per això que la parròquia sigui oberta de portes i, d'idees. Que hi hagi el màxim de serveis religiosos, netedat, ordre, espais verds, llocs per conversar tranquil·lament, serietat dins d'un ambient agradable en tots sentits. Un complex parroquial així ofereix un marc molt apte per cultivar les inquietuds de l'esperit i per dur a terme un pastoral digna, eficient i atraient.

Amb tot, no desapareixen les dificultats, perquè la pastoral del turisme és molt complexa i variant. Les coses canvien constantment i tota activitat de masses és difícil. Ho reconeix mossèn Pere.

— Les dificultats provenen perquè de primer antuvi sembla que la gent, en temps de vacances, pot estar més reposada i que té temps per lliurar-se a les coses de l'esperit, que durant l'any no ha estat possible. Però avui no és així, malauradament. La gent que havia vingut per descansar, porta de Barcelona el canari, el gos, les bicicletes i motos, es fa arribar "La Vanguardia", viu en gratacels, amb problemes d'ascensors, de comunitats de veïns, etc. I encara darrera de tot això, una vida social: la compra, la platja, anar a sopar fora, compromisos amb els amics, espectacles a la nit. El temps és curt per a tantes coses, i la gent continua afeixugada igual que a la ciutat d'origen. I això a tot arreu. Uns partors protestants de Palma de Mallorca em deien que a l'estiu estan contents perquè poden "tancar" el seu centre de culte i fer vacances. A Palma, l'estiu, les coses no rutllen.

A Platja d'Aro, mossèn Pere distingeix el juliol de l'agost i primeres setmanes de setembre. A finals d'agost i primers de setembre la gent ja no va tant a la platja i té més temps per pensar, reflexionar i dialogar. S'adona que potser el matrimoni no funciona prou bé; que hi ha hagut una "altra dona" pel mig; el problema econòmic ha estat causa de discussions. Tot això fa que llavors acudeix al sacerdot per demanar un consell, una orientació de cara al futur, així com també exposar un tema sobre fe o moral. Vénen amb bones disposicions i és el moment que es pot fer una tasca molt positiva per ells.

Un fet original i poc freqüent és que l'església de Platja d'Aro

"Certament que la pastoral del turisme és complexa i variant"

està sempre oberta: no es tanca fins a les 11 de la nit. Això fa que la gent hi va a qualsevol hora per pregar, per la confessió individual i també per una trobada tranquil·la i amical amb el sacerdot. Es pot fer així, perquè en el temple no hi ha res de valor artístic. Tot està en funció del turista creient o del turista agnòstic que busca llum. La gent està tipa de trobar-se amb temples tancats. Alguns responsables de certes esglésies tenen raó de tancar-les perquè inclouen objectes de valor. A Platja d'Aro hi acuden creients de tota mena, de posicions tradicionalistes com de més avançades o vanguardistes. Hi acuden també joves, molts joves, amb distintes maneres de viure la fe.

Valors i antivalors evangèlics en el turista

Es important assenyalar que alguns valors evangèlics en fan més palesos en els estrangers que en els nadius. Mossèn Pere assenyala com un valor humà i cristià que veu en l'estranger creient, la vida de família, la manera de vestir i la forma com duen a terme la pràctica religiosa. No hi ha en ells desordre, brutícia ni complex de ser piadosos. El fet que un alemany sigui profundament religiós, causa impacte a la gent d'aquí.

— Quins vicis o escàndols són més freqüents a Platja d'Aro?

— Els generals de qualsevol d'estiueig. La droga és un problema gravíssim que tenim gairebé tot l'any. El jovent del poble —d'un poble obert a Europa— es droga, augmentant aquest vici amb l'arribada de jovent forani, l'estiu. Existeix la comercialització de la droga i els "drogaaddictes saben on anar... Quan a la prostitució potser es dona més a Palamós i a Sant Feliu de Guíxols. A Platja

d'Aro, la barra "americana" no ha tingut èxit. Ara bé, quan al que se'n diu "llogar" és un problema, perquè augmenta i es manifesta a ple carrer. I en la malversació del diner, Platja d'Aro no és Marbella, però la gent gasta molt, tant la del país com l'estrangera. És un escàndol la proliferació de restaurants i hotels que, malgrat la crisi actual, augmenten considerablement. El confort i materialisme envaeix la massa turística.

"Centre Ecumènic"

A Platja d'Aro va néixer aquest centre d'una decisió que tenia la diòcesi i el rector de la parròquia d'atendre els germans separats, cada vegada més nombrosos i que volien un lloc de culte i de serveis religiosos. El Dr. Narcís Jubany, quan fou bisbe de Girona, no va permetre que el temple catòlic fos lloc per activitats dels altres.

— Disposavem d'un solar espaiós i el destinarem a ser centre de culte catòlic i també de funcions ecumèniques. Se li va posar el nom de "Centre Ecumènic". El centre ha tingut alguns problemes en el decurs del temps. Avui ofereix el doble servei: per als catòlics i per als germans separats. Per aquests vénen pastors alemanys, nomenats oficialment per la seva jerarquia evangèlica. Hi tenim un contacte personal amb ells i hi ha una mútua comprensió.

Certament: la parròquia de Platja d'Aro és una parròquia pilot en la pastoral del turisme. Això gràcies a una visió realista, moderna i equilibrada del seu rector, mossèn Pere Vila, que si amida un metre noranta d'altura, posseïx un cor prou ample per acollir milers de turistes que acudeixen a ell.

CALENDARI

Diumenge, 6 de juliol. XIV del temps ordinari. Santa Maria Goretti i santa Dominica, verges màrtirs. Sant Isaïes, profeta. El sol surt a les 4,23 i es pon a les 19,27 (hora solar). Festa major a Banyeres del Penedès, les Franqueses del Vallès (barri de Bellavista), Maçanet de Cabrenys, Puigcerdà i Sant Fruitós de Bages.

Dilluns, 7 de juliol. Sant Ot, bisbe d'Urgell i sant Fermí, bisbe de Pamplona. Festa major a Flaçà.

Dimarts, 8 de juliol. Sant Adrià III, papa; santa Aquil·la i santa Priscil·la, màrtirs.

Dimecres, 9 de juliol. Ntra. Sra. Reina de la Pau. Sant Ciril, bisbe i santa Anatòlia, verge màrtir. Festa major a Arenys de Mar.

Dijous, 10 de juliol. Sant Cristòfol màrtir. Santa Segona, màrtir i santa Amèlia, vidua. Festa major a Cunit, Lliçà de Vall, Premià de Mar, Súria i Toses.

Divesdres, 11 de juliol. Sant Benet, abat, patró d'Occident; sant Pius I, papa màrtir i santa Olga, reina. Festa major a Lledó d'Empordà, Pallegà i Vilaverd.

Dissabte, 12 de juliol. Sant Joan Gualbert, abat fundador i santa Marciana, verge i màrtir. Festa major a Roquetes.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

6 de juliol: Diumenge XIV durant l'any. Lectures: Primera, Is 66,10-14c, S 65, segona Ga 6,14-18, tercera Lc 1,1-12.

7 de juliol: Dilluns de la setmana XIV durant l'any. Lectures: Primera, Os 2,14.15-16.19-20, S 144, segona Mt 9,18-26.

8 de juliol: Dimarts de la setmana XIV durant l'any. Lectures: Primera, Os 8,4-7.11-13, S 113B, segona Mt 9,32-38.

9 de juliol: Dimecres de la setmana XIV durant l'any. Lectures: Primera, Os 10,1-3.7-8.12, S 104, segona Mt 10,1-7.

10 de juliol: Dijous de la setmana XIV durant l'any. Lectures: Primera, Os 11, 1-4.8c.9, S 79, segona Mt 10,7-15.

11 de juliol: Divendres. Sant Benet Patró d'Europa. Lectures: Primera, Pr 2,1-9, S 33, segona Mt 19,27-29. (Os 14,2-10, S 50, Mt 10,16-23).

12 de juliol: Dissabte de la setmana XIV durant l'any. Lectures: Primera, Is 6,1-8, S 92, segona Mt 10,24-33.

D'ACÍ I D'ALLÀ

PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de L'Estany

L'essència de l'home

L'home té l'obligació, sagrada per al creient, de tenir cura del seu cos. No fa falta que cap predicador repeteixi aquesta cançó que podria resultar enfadosa, ni és necessari dir a l'home que ha de menjar i respirar si vol viure. Avui, com mai potser, es veu arreu la preocupació pel cos. Allò que potser oblidem a voltes és que, sense Déu, resultem uns éssers inacabats. Ens heu creat, Senyor per a vós, i, sense vós, ens en falta un bull. Només en Déu podem acostar-nos, pas a pas, lentament, a la nostra plenitud. Amb un cos sa com una poma podem resultar animals modèlics. Ens distingim dels animals perquè tenim capacitat interior per oir la crida amorosa de Déu, som capaços de pregar i fer cas de la Paraula divina que ens arriba per la Bíblia.

HOMES I INSTITUCIONS

Catalans il·lustres

El Cardenal Vidal i Barraquer i Albert Bastardas i Samper van ser dos grans catalans que van estimar sempre Catalunya i la "Caixa de Pensions per a la Velleja i d'Estalvis" fundada per l'admirat apòstol de la previsió social Francesc Moragas i Barret, també, gran català.

Mentre jo llegia els "Quaderns d'Estudi", —interessant publicació del "Consell de Pedagogia de la Mancomunitat de Catalunya" de l'any 1920— pensava que Albert Bastardas, advocat i polític, juntament amb Francesc Moragas, van promoure les assegurances socials, la prevenció d'accidents, i aconseguiren que fossin obligatoris el retir obrer i l'assegurança de maternitat. Aviat és dit tot això. Van caldre molts viatges a Madrid i increïbles esforços.

I a l'Homenatge a la Velleja celebrat a Valls l'any 1920, van intervenir-hi el Cardenal Vidal i Barraquer, Albert Bastardas i Francesc Moragas. El Cardenal manifestà que, en aquell acte d'amor als vells, ell calia que hi fos, car pocs dies abans de la festa, havia rentat els peus de dotze ancians val·lencs. I Valls, on se celebrava l'acte, demostrava ser una ciutat, no per l'aspecte urbà, sinó per la unió d'esperit, per l'amor, que és ciment que millor lliga els carreus de l'edifici social.

Albert Bastardas, amb les seves paraules, demanava ja, aleshores, que havien d'activar-se les lleis de l'Estat d'assegurances. A més, ell atacà el perillós microbi del joc, en aquell temps tan arrelat a Catalunya. I no oblidem que el joc, va sempre contra l'estalvi.

Francesc Moragas i Barret, apòstol de la previsió social.

Francesc Moragas, entre altres coses xopes de fe i entusiasme, va dir que Catalunya havia estat el poble escollit per a dur a terme la croada de dignificació de la velleja. I tota societat que es cregui civilitzada cal que s'hi inclini amb tota reverència.

Com hem dit, Bastardas i Moragas van actuar, amb consciència, a les primeres tasques de desenvolupament de l'"Institut Nacional de Previsió". Tal vegada si aquells dos homes notables ara visquessin, haurien volgut veure una Se-

guretat Social més equilibrada, més estable, sense núvols provocadors de tempesta. És a dir: unes assegurances més perilloses en el sentit actual. Per això no podem oblidar les paraules tan precises i convincents de Francesc Moragas i compartides pel competent actuari de l'assegurança i de la previsió Josep Maluquer i Salvador: "Que dos i dos facin quatre, no vol dir ni poc ni molt, sinó que és allò que ha de ser". Si bé ho meditem, tenim tota la raó.

LEANDRE AMIGÓ

ADULTS EN LA FE

Lluc o la relació del cristià amb la història

JOAN GUTERAS I VILANOVA

en la dedicatòria de l'evangeli, diu a Teòfil que li vol mostrar "la solidesa dels ensenyaments rebuts".

L'"asfàleia" o solidesa

El mot grec "asfàleia", emprat pel tercer evangelista, equival a solidesa. És la seguretat del que se sent tranquil o la solidesa de les coses que donen seguretat. "Arriba a designar, diu Martini, la certesa immovible amb la qual Pere pot proclamar, en el discurs de Pentecosta, que «Déu ha constituït Senyor i Crist aquest Jesús que vosaltres heu crucificat» (Ac 2, 36)".

Aquesta seguretat col·loca els fets de Pasqua en l'horitzó de la història salvífica, des dels inicis fins a Jesús, els apòstols i les comunitats cristianes. Hi ha una acció salvadora constant al llarg de la història dels homes.

En parlar de l'evangelista Lluc, hom ha de referir-se a l'evangeli i als Actes. Aquests, en realitat, són un evangeli. La intenció i la forma literària ho testimonien. Són dos volums d'una mateixa obra. El primer accentua la predicació missionera de Jesús. El segon narra la història de la difusió de l'evangeli des de Jerusalem a Roma.

Aquí, seguint unes idees de C. Martini, considerem l'obra llucana com la tercera etapa de l'itinerari cristià, després de l'experiència catecumenal (Marc) i de la iniciació als valors de la comunitat (Mateu). Es tracta del misteri del Regne en relació amb la història.

La comunitat cristiana en el món

Hi ha una pregunta cabdal: quin és el sentit i la tasca d'una comunitat cristiana en el món? Heus aquí una qüestió que no pot ignorar un aplec de creients cohesionats i madurs per a portar l'evangeli "als qui són lluny". De fet, han de testimoniar "de cap a cap de la terra". Com? S'han d'autodefinir davant del món i de la història. Han de saber qui són i què han de fer.

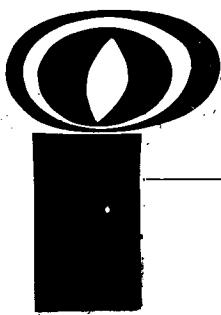
Es tracta, per tant, d'iniciar una reflexió seriosa sobre el fenomen cristià. Més enllà de les fonts, caldrà copsar la coherència del cristianisme, la continuïtat amb el passat, el significat pel present i el futur de la història... Tot ubicat en un horitzó universal. Aquest és l'intent de Lluc quan,

Les comunitats i llurs vicissituds

Les vicissituds de les comunitats i la seva acció evangelitzadora palesen el pla de Déu, en Jesús, per a la salvació de tots els homes. El lector de Lluc deduirà que el que "succeï entre nosaltres" forma part d'un únic pla salvador, ofert també als pagans. Les comunitats cristianes, ubicades ja en el cor de la cultura grega i romana, actuen segons el desig de Déu. Prediquen i testimonien. Desentrotllen el voler del Mestre i dels Dotze. Tenen, en un mot, una experiència sòlida, capaç de resistir una auditoria mínimament objectiva.

En tot això hi hauria com un esbós de teologia fonamental, basada en la necessitat d'uns grups cristians que, oberts al món sencer, desitgen legítimament reflexionar sobre la solidesa dels fonaments de llur esperança. Una reflexió que l'Església ha hagut de fer a cada època. La constitució pastoral, del Concili Vaticà II, "L'Església en el món d'avui" cal connectar-la amb aquesta necessitat. És clar, llegida també a la llum de les constitucions dogmàtiques sobre "L'Església" i "La divina Revelació".

El lligam del cristià amb la història és molt important. Una Església oblidada dels goigs, les tristesses i les esperances dels homes seria buida de sentit. Perquè negaria el seu paper de sagrament universal de la salvació. Els seus fidels esdevindrien, fatalment, alienats idealistes o fanàtics espirituals. Sense referència a un món pel qual Crist vessà la seva sang.

La Mare Església

"JO DECANTARÉ CAP A ELLA, COM UN RIU, LA PAU I EL BENESTAR"

La visió de Jerusalem que ofereix aquest text —una de les últimes pàgines del llibre d'Isaïes, en la seva situació actual— és plena de consol i d'esperança. Amb el ben entès que tots aquests béns que hi ha a Jerusalem —la pau, el benestar...— no vénen d'ella mateixa, sinó de Déu que els els dona. ¿És possible trobar una imatge més clara de l'Església? També tot el que hi ha a l'Església de bo ve de Déu. Per això pot comparar-se a Jerusalem, i parlem també de la "mare" Església, perquè per ella arriba fins als homes el consol de Déu: la salvació.

Lectura del llibre del profeta Isaïes (66:10-14c)

Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa, tots els qui l'estimeu. Estigueu contents amb ells tots els qui portàveu dol per ella; sereu alletats amb l'abundància del seu consol, i xuclareu les delícies de la seva llet. Això diu el Senyor: "Jo decantaré cap a ella, com un riu, la pau i el benestar, la riquesa de les nacions, com un torrent desbordant. Els teus nodrissons seran portats al braç, i amanyagats sobre els genolls. Com una mare consola el seu fill, jo també us consolaré: a Jerusalem sereu consolats. Quan ho veureu, el vostre cor bategarà de goig i reviuran com l'herba els vostres ossos". La mà del Senyor es farà conèixer als seus servents.

"ACLAMA DÉU TOTA LA TERRA"

Després d'escoltar la primera lectura, només s'escau un salm de lloança. En efecte, ¿què podem fer nosaltres sinó cantar, aclamar, prosternar-nos, contemplar... les gestes de Déu?

Salm 65:1-3a,4-5,6-7a,16 i 20 (R.:14)

Aclama Déu, tota la terra.
Canteu la glòria del seu nom,
canteu la seva fama gloriosa
Digueu a Déu:
"Que en són d'admirables, les vostres obres!"

R. Aclama Déu, tota la terra.

"Tota la terra es prosterna davant vostre i canta la glòria del vostre nom".
Veniu a contemplar les gestes de Déu.
Que n'és d'admirable el que fa amb els homes! R.

Convertí la mar en terra ferma,
passaren el riu a peu eixut.
Ell és la nostra alegria,
ell, que sempre governa amb el seu poder. R.

Veniu a contemplar les gestes de Déu.
us contaré el que ha fet per mi
Beneït sigui Déu:
No ha refusat la meua súplica,
ni m'ha negat el seu amor. R.

"JO PORTO EN EL MEU COS LES MARQUES DISTINTIVES DE JESUCRIST"

El tema de fons de la carta torna a aparèixer en aquestes últimes frases de resum i comiat. L'apòstol Pau subratlla una i altra vegada que la vida del cristià és incorporació a la creu de Crist, per viure amb Ell la vida de fills de Déu. Això s'esdevé del baptisme, per mitjà del qual l'home rep "les marques distintives de Jesús", és a dir, la condició de cristià. La pregària eucarística ens ho recorda: "Recordeu-vos del vostre fill... Així com des del baptisme ha compartit la mort de Jesucrist...".

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (6:14-18)

Germanes, Déu me'n guard de gloriar-me en res que no sigui la creu de nostre Senyor Jesucrist. En ella, és com si el món fos crucificat per a mi i jo per al món. Ni la circumcisió ni la incircumcisió no tenen cap valor. L'únic que val és que hàgim estats creats de nou. Que la pau i la misericòrdia de Déu reposin sobre tots els qui mantenen aquest criteri i sobre l'Israel de Déu. A part això, que ningú no m'amoïni, perquè jo porto en el meu cos les marques distintives de Jesús. Germanes, que la gràcia de nostre Senyor Jesucrist sigui amb el vostre esperit. Amén.

En llegir la primera lectura de la missa d'aquest diumenge, hom no pot deixar d'emocionar-se amb les seves imatges profètiques. Són imatges plenes de tendresa, en les quals Déu parla al seu poble amb comparacions maternals. Aquesta acció de Déu té, però, un intermediari: Jerusalem, la ciutat santa, el lloc privilegiat on Déu i el seu poble es poden trobar... "Com una mare consola al seu fill, jo també us consolaré: a Jerusalem sereu consolats... Jo decantaré cap a ella, com un riu, la pau i el benestar...; sereu alletats amb l'abundància del seu consol, i xuclareu les delícies de la seva llet". ¿Es pot parlar amb imatges més concretes?

L'anunci del profeta té un ressò en el nou testament. Sant Pau, a la carta als galates, afirma: "La Jerusalem de dalt és lliure, i és la nostra mare" (Gal 4,26). I san Joan, adreçant-se a una comunitat cristiana, utilitza aquest llenguatge: "L'ancià a l'electa senyora i als seus fills...; m'he alegrat molt d'haver trobat alguns dels teus fills que es complauen en la veritat..." (2 Joan 1.4).

La imatge de la maternitat ha passat de Jerusalem a l'Església. És un tema que els sants Pares i la litúrgia han desenvolupat amb fruïció, des dels primers temps. Especialment, en relació amb el tema del baptisme. Les comparacions maternals, en aquest sentit, s'han multiplicat i es mantenen encara en els textos litúrgics, i en les explicacions del ritual. Els catecúmens són considerats com a ja engendrats per la mare Església, encara que no hagin nascut; el seguiment que la comunitat cristiana fa dels candidats al baptisme, dejunant, pregant, ajudant-los en el seu esforç de decisió, és comparable a la preocupació de la mare que prepara el part del seu fill; el baptisteri serà comparat al si de la mare; el naixement serà l'aparició d'una nova infància, la dels fills de Déu...

Tot això justifica que es pugui parlar amb tota amplitud de la santa Mare Església. I, val a dir-ho, aquesta expressió ha estat força utilitzada fins fa uns anys. Actualment, tinc la impressió que gairebé no apareix mai. M'agradaria fer una reflexió sobre aquest fet.

• ¿PER QUÈ "MARE"?

Em sembla que sobre aquesta expressió s'ha format una sospita: ¿qui és la **mare** Església? ¿La Jerarquia eclesiàstica? Però, i els que no són pastors, que no són Jerarquia, ¿no són també Església? Aleshores, ¿són alhora fills i mares...? la qüestió sembla complicada. Si hi afegim la freqüència amb que utilitzem l'expressió "construir l'Església", aleshores veurem més clar perquè se'ns fa estranya l'expressió "mare Església". Si l'Església és el resultat del nostres treballs evangelitzadors, ¿com pot ésser la nostra mare?...

I, malgrat tot, això que sembla tan complicat és absolutament simple. Tot consisteix a adonar-se que l'Església no comença per la voluntat dels homes sinó

per la voluntat de Jesucrist i pel do de l'Esperit. L'Església no comença pas amb la decisió d'alguns que posen en comú les seves idees i els seus esforços, i diuen: ho tirarem endavant! L'Església comença amb la presència entre els homes del "Messies de Déu", amb la seva decisió d'eleger dotze perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar, amb la comunió que els dona de la seva mateixa persona en el cenacle, amb el do de l'Esperit que els comunica en passar d'aques món vers el Pare en una acció suprema de fidelitat amorosa.

Per això, abans de qualsevol cristià ja hi ha l'Església, encarregada per Jesucrist d'ésser la mediació visible de la seva acció divina, invisible i insubstituïble. Hi ha la "mare Església". Els Apòstols són les "lavors" de l'Església; desseguida, amb els apòstols, hi ha tots els creients. Cada vegada que s'acostarà algú a demanar el baptisme, la comunitat li preguntarà "Creus en Déu...?" I voldrà dir: ¿estàs disposat a acceptar la nostra fe, la fe de l'Església? I en aquesta fe naixerà de l'Esperit Sant, pel baptisme, com a fill de Déu. Per mitjà de la "mare" Església, naixerà un fill de l'Església per la Paraula, pels sacraments. I aquest "fill", tot just nascut, començarà també a viure activament la "maternitat" de l'Església.

• EL TESTIMONI DEL CONCILI

El Concili Vaticà II, comparant l'Església amb Maria, ho explica així: "En el misteri de l'Església, la qual s'anomena amb raó mare i verge, ha anat al davant la benaurada Verge Maria, donant un exemple superior únic tant de verge com de mare... Ara bé, l'Església contemplat i imitant la seva santedat i amor pregona i complint fidelment la voluntat del Pare, per la paraula de Déu fidelment acollida esdevé també ella mare per tal com amb la predicació i el baptisme engendra a una vida nova i immortal els fills concebuts per obra de l'Esperit Sant i nats de Déu. I és verge també ella que guarda íntegrament i purament la fe donada a l'Espòs, i, imitant la mare del seu Senyor, amb la força de l'Esperit Sant serva virginalment una fe íntegra, una esperança ferma, un amor sincer" (Lumen gentium 63.64).

I, en un altre lloc, el mateix Concili fa aquesta explicació: "La comunitat eclesial exerceix, per la caritat, la pregària, l'exemple i les obres de penitència una vertadera maternitat per conduir les ànimes a Crist. Ella constitueix, en efecte, un instrument eficaç pel qual s'assenyala i s'aplana als no creients, el camí vers Crist i la seva Església, i pel qual també els creients s'inciten, es nodreixen, i s'enforteixen per a la lluita espiritual". (Decret Presbyterorum ordinis, n.6).

Escoltem altra vegada el profeta: Jo, el Senyor, do no a la meua Església la pau, el meu Esperit...; si vos altres us hi acosteu, trobareu, per ella, el consol, i xuclareu les delícies de la seva llet...

"LA PAU QUE LI DESITGEU REPOSARÀ SOBRE D'ELL"

Per entendre bé el sentit d'aquest fragment que llegim avui, és important referir-se al fragment que s'hauria llegit diumenge passat si no haguéssim celebrat la solemnitat dels apòstols sant Pere i sant Pau. El text de referència és Lluc 9, 51-62, i tracta del començament del camí de Jesús cap a Jerusalem: "Quan s'acostaven els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, ell resolgué decididament d'encaminar-se a Jerusalem". És en la perspectiva d'aquest viatge cap a Jerusalem que pren sentit aquesta missió dels setanta deixebles. Ells són els encarregats d'anunciar la pau de Crist, que ens ve de la seva victòria sobre el pecat i la mort: el seu misteri pasqual. Aquesta és la pau que l'Església —com Jerusalem— rep de Déu, i té la missió de comunicar.

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc (10:1-12,17-20)

En aquell temps, el Senyor en designà encara setanta-dos, i els envià que s'avancessin de dos en dos cap a cada poble i a cada lloc on ell mateix havia d'anar. Els deia: "Hi ha molt a segar i pocs segadors: demaneu a l'amo dels sembrats que envii més homes a segar-los. Aneu. Us envio com anyells enmig de llops. No porteu bossa, ni sarró, ni calçat, no us atureu a saludar ningú pel camí. Quan entreu en una casa digueu primer: Pau en aquesta casa. Si hi viu un home de pau, la pau que li desitgeu reposarà en ell; si no, retornarà a vosaltres. Quedeu-vos en aquella casa, i compartiu allò que tinguin per menjar i beure: els treballadors bé es mereixen el seu jornal. No aneu de casa en casa. Si en un poble us reben bé, mengeu el que us posin a taula, cureu els malalts que hi hagi i digueu a la gent d'aquell lloc: El Regne de Déu és a prop vostre.

Però si en un poble no us volen rebre, sortiu als carrers i digueu: Fins la pols d'aquest poble que se'ns ha posat als peus, us la deixem. Però sapigueu això: El Regne de Déu és a prop. Us asseguro que quan vingui el gran dia, la sort de Sodoma serà més suportable que la d'aquell poble". Els setanta-dos tornaren tots contents i deien: "Senyor, fins els dimonis se'ns sormeten pel poder del vostre nom". Jesús els digué: "Sí, jo veia Satanàs que queia del cel com un llamp. Us he donat poder de trepitjar les serps i els escorpins i totes les forces de l'enemic: res no us podrà fer mal. Però no us alegreu que els enemics se sotmetin a vosaltres; alegreu-vos que els vostres noms estiguin escrits en el cel".

Lloança universal

El salmista s'adreça a tota la terra i la commina a aclamar Déu, a prosternar-se davant d'ell i a cantar la glòria del seu nom. Vet aquí una anticipació de la pregària de Jesús: **sigui santificat el vostre nom**. El nom de Déu, o sigui la seva persona, és digne de tota lloança perquè ell és sant i mostra la seva santitat tant en l'obra de la creació com en la seva actuació en la història de la humanitat. I en aquest himne de Déu, s'han de trobar ben conjuntades les veus de la terra inanimada —la fama— de les seves obres és la manifestació de la seva glòria, digna de tota lloança. La glòria de Déu —a qui res ni ningú pot afegir o treure res que pugui canviar-lo— és la realització perfecta de la seva voluntat. Així l'himne d'acció de gràcies de Déu, que ha d'entornar tota la creació, és alhora vivència i confessió. Viure realitzant del tot el projecte de Déu sobre nosaltres, com una resposta-correspondència amorosa al seu amor totpoderós. Aquí l'himne pren aires de gesta. Però al mateix temps que es canta la glòria de Déu, vivint-la en la realització concreta de la nostra història, hi ha moments en què cal dir-la també amb la paraula. És la invitació del salmista a la professió de fe històrica: **Digueu a Déu: Que en són, d'admirables, les vostres obres!** (v.3). Així reflectim la seva imatge —nosaltres que hem estat creats a imatge i semblança seva—: som el que som i aquí es tracta de ser el que Déu vol que siguem —l'única manera de ser homes del tot— i de dir tan plenament com sigui possible allò que ell és en nosaltres. Déu és eternament i també eternament diu d'una manera total i perfecta el que ell és: **Déu és amor** (1 Jo 4:8).

Sigui santificat el vostre nom

(Salm 65 -H.66-:1-3a.4-5.6-7a.16
i 20 R.: 14)

JOSEP M. ARAGONÈS

Les gestes de Déu

Veniu a contemplar les gestes de Déu. Que n'és d'admirable, el que fa amb els homes! (v. 5). El salmista té a la vista la història del seu poble. La història antiga tan plena de les gestes de Déu alliberador de l'esclavitud d'Egipte —**convertí la mar en terra ferma** (v. 6a)—, com del Déu que afranqueix l'entrada del seu poble a la terra promesa, fent-li travessar el Jordà sota el comandament de Josué —**passaren el riu a peu eixut** (v. 6b)— i es mostra el Déu que emplena la vida tota del poble i el fa respirar a ple pulmó: **Ell és la nostra alegria, ell, que sempre governa amb el seu poder** (vv. 6c-7a). El salm responsorial talla aquí la narració de les gestes de Jahvè en favor del seu poble. El salmista, però, continua narrant-les, fixant-se ara en la història més immediata.

Els vv. 9-12 podrien ser una al·lusió a l'amarga experiència de l'exili: **Ens heu provat, Déu nostre, com la plata ens depuràveu al foc; heu fet que caiguéssim al parany; el feix que ens vau carregar era insuportable, cavalcaven damunt nostre** —una bona manera de dir l'opressió dels dictadors de torn—, **vam caure dins del foc i dins de l'aigua. Però a la fi ens deixeu respirar**. Jahvè ha mantingut l'esperança del poble, i la petita flama de l'amor fetejada implacablement per tots els vents de la prova, s'ha abrandat en la gran foguera de la llibertat, quan Déu hi ha acostat la torxa increbantable del seu amor realitzador. Torneu a llegir, ara, el text de la primera lectura, corresponent al final del llibre d'Isaïes. Amb el salmista veureu enfortir-se la vostra esperança i descobrireu Déu present i actuant en la vostra història personal i en la del vostre

poble, malgrat el llenguatge difícil del silenci de Déu.

La veu de Crist i de l'Església

A partir del v. 13, el salmista passa de fer servir el plural col·lectiu a expressar-se en primera persona. Possiblement el salm, tal com el tenim avui, sigui el resultat d'ajuntar dues peces diferents o de refondre dues composicions en una de sola. Sigui el que sigui dels seus orígens literaris, aquests dos versets —16 i 20— que el salm responsorial ens posa als llavis com a pregària en aquesta primera part de la missa, ens fan sentir dues veus entranyables que es trenen mútuament, cantant la glòria de la gesta de les gestes de Déu. Jesucrist ressuscitat ens parla de la victòria amb què el Pare l'ha coronat per sempre.

Els fidels som convidats a escoltar i a viure la gesta de la resurrecció. És la història. El fet fundacional. Allò que ha trasbalsat, encarrilant-lo definitivament, el camí de la humanitat: la resurrecció de Jesús. I com un ressò d'aquesta veu potentíssima, escoltem la veu de l'Església, nascuda del costat traspassat de Crist i ressuscitada amb ell. També ella, l'Església, pot contar-ho i ens conta el que el Senyor ha fet per ella. I proclama la glòria del nom de Déu: **Beneït sigui Déu!**, bo i recomanant-nos la fortaleza de l'esperança i invitant-nos a submergir-nos en el baptisme de l'amor del Senyor. **No ha refusat la meua súplia, ni m'ha negat el seu amor**. I si ens decidíssim a escoltar de debò la veu de Crist i de l'Església? L'atzavara de la por es convertiria en roser perfumat d'esperança amorosa. **Sigui santificat el vostre nom!**

CULTURA CIENTIFICA

La cèl·lula i la reproducció dels éssers vius

La teoria preformacionista sobre la generació dels éssers vius va ser pràcticament l'única admesa pels naturalistes del segle XVII i primera meitat del s. XVIII. Es dividien, certament, en dos grups irreconciliables: ovistes i animalculistes; però coincidien en el punt fonamental: que l'individu ja està preformat en el germen, o bé matern, o bé patern. No és fins a la segona meitat del s. XVIII que apareix una nova teoria, l'"epigenetisme", per obra de Kaspar F. Wolff (1733-1794), contrària al preformacionisme; teoria que no serà pas admesa tot seguit pels biòlegs, sinó que suscitarà una forta controvèrsia, de la qual ja parlarem. Abans, però, hem d'explicar una troballa molt important feta per un naturalista suís, Charles Bonnet, que plantejava un nou problema en relació a la generació.

Putser el lector trobarà estrany que no parlem també dels grans naturalistes del s. XVIII, Carl Linné (1707-78) i Georges-Louis Leclerc, comte de Buffon (1707-88). Com que sobre la qüestió que ens ocupa poca cosa van afegir-hi, creiem que podem passar-los per alt —sense que això signifiqui que els menystinguem—, si és que volem cenyir-nos al que ens hem proposat.

Charles Bonnet (1720-1793)

Va néixer a Ginebra. La seva capacitat auditiva era inferior a la

normal i els seus pares li posaren un professor particular, no podent seguir les explicacions a l'escola. Però la seva intel·ligència era més aviat superior. Havent llegit, als setze anys, el "Spectacle de la Nature" de l'abbé Pluche, s'entusiasmà per la vida dels animals, sobre tot dels insectes. Va demanar al professor que li deixés llegir les "Mémoires pour servir à l'histoire des insectes" de Réaumur, i com que li fou negat s'enginyà per obtenir-les de la biblioteca pública. Un cop llegides veié que la seva vocació estava decidida; seria naturalista. Es posà a estudiar erugues del camp i n'envià una memòria al mateix Réaumur, que li contestà amb una lletra molt elogiosa pel seu treball.

Però el seu pare l'obligà a estudiar Dret. El noi va oïr, però sense deixar la seva dèria. Després de les erugues volgué estudiar els pugs. En el llibre de Réaumur ja s'explicava que aquests petits insectes són molt prolífics i, a més, vivípar, la femella no pon ous sinó que engendra el fills ben formats, com els mamífers, i, ultra això, el naturalista francès feia notar que no havia vist mai cap mascle unit a una femella, cosa que planteja-

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat
de Teologia de Catalunya

va un dubte sobre la vida d'aquests animallets. Això va intrigar el nostre Charles que va voler aclarir la cosa.

La partenogènesi dels pugs

Era el 20 de maig de 1740. Bonnet tenia 20 anys i encara n'hi faltaven tres per acabar la carrera de lleis. Va agafar un pugó acabat de néixer, i amb gran compte perquè no se li morís, donant-li tot el que necessitava per viure, sense deixar-li veure, però, cap dels seus congèneres, el tingué a casa ben aïllat. I al cap d'un mes veié amb gran admiració que donava a llum 95 petits tots vius. La cosa quedava ben clara: el pugó es pot reproduir sense còpula prèvia. Això no se sabia que ho fes cap vivent. Quin seria el mecanisme que seguirien aquests insectes per reproduir-se virginalment? L'interrogant era gros. De cop i volta el jove estudiant entrava en la celebrat. Del fet se'n començà a dir

"partenogènesi" (generació virginal). Ara es coneixen altres espècies que també són capaces de fer-ho. Réaumur comentà el fet amb aquestes paraules: "és la singularitat més gran que la història natural ens ha fer veure fins aquí, una singularitat que interessa no sols els físics, sinó també els metafísics, i que justifica plenament el temps passat en l'observació dels insectes més petits". La interpretació que es donà al fet fou que eren els ovistes els qui tenien tota la raó; és l'ou, o germen femení, el que origina el nou ésser, que ja estarà preformat en el dit germen; l'animàcul masculí, o el semen, només fa que activar el desenvolupament de l'ou, activació que en certs animals com els pugs no és pas necessària.

El 1744, un any després d'acabar la carrera de lleis, publicava Bonnet "Insectologia", recull de totes les memòries que havia enviat a l'Acadèmia de París. Però a partir d'aquest moment hagué de renunciar a les seves observacions; una dolència de la vista li ho va impedir. Ja no podia mirar pel microscopi. Es dedicà, aleshores, a estudiar les plantes, de les quals publicà una obra en

Són ben necis tots aquells homes que s'han quedat amb el desconeixement de Déu i no han estat capaços de descobrir qui és Ell per les coses bones visibles, ni n'han reconegut l'artífex en fixar-se en les obres.

Sav 13,1

1754. I no podent ja ni fer això, es lliurà a la meditació filosòfica. Sis llibres són el resultat de les seves elucubracions: problemes de psicologia, de les sensacions, de la reproducció... Ell és encara preformacionista convençut, i ovista dintre del preformacionisme, però d'una certa manera força personal: intueix que les parts de l'individu no poden estar ja ben formades en l'embrió, sinó només "germinalment". El seu pensament ja s'acosta, doncs, a la ciència actual. Més encara, escriu: "Estic convençut que si poguéssim penetrar en l'estructura íntima, no diria dels òrgans, sinó tan sols d'una de les seves fibres, trobaríem que constitueix un petit tot orgànic molt compost i que ens sorprendria cada vegada més a mesura que aprofundíssim el seu estudi". Canviem "fibra" per "cèl·lula" i podem dir que aquí Bonnet profetitzava el que el microscopi electrònic ens revelarà.

Malgrat la dolència de la vista que tant el va fer sofrir, sobretot en impedir-li que pogués mirar pel microscopi, Bonnet es va mantenir tota la vida conformat amb la voluntat de Déu. Era un bon cristià de debò i precisament l'última obra que va escriure, dictant, "Recerques filosòfiques sobre les proves del cristianisme" (1779), no era més que una demostració de com la naturalesa porta a Déu.

Va morir als 73 anys, després de catorze de forçosa inactivitat.

Escola de pregària dels joves

L'Església celestial

Estimats joves, nois i noies:

Som al final del curs. Tots hi hem fet molta feina a fer i esteu molt agraïts amb avaluacions i exàmens. I malgrat això heu vingut a la nostra cita de la pregària de cada mes. Sou uns valents. I amb la vostra actitud, demostreu la vostra fe i entusiasme de la vostra vida cristiana. També poseu en relleu la importància que té per a nosaltres —com l'ha de tenir per tot cristià— l'oració, i en definitiva, la pregària feta en comunitat, en Església. Us felicito i us desitjo una bona estada.

També la nostra Escola de pregària de la Catedral ha arribat al final de curs. Aquesta és la darrera sessió que fem tots junts abans de començar l'estiu, temps de vacances i de renovar les nostres forces. Al llarg d'aquest curs, en la nostra pregària de cada mes, hem contemplat el misteri i la realitat de l'Església. L'any passat ho recordeu? — vam contemplar Jesucrist, el Salvador del món. Aquest any, hem pretès, tot mirant aquesta prolongació de Jesús en el nostre temps i en el món actual, que precisament l'Església. Sí, nois i noies, l'Església és la presència de Jesús ressuscitat entre els homes i les dones del nostre temps. Quin misteri tan gran, aquest. I quin compromís per a tots nosaltres que ens fem cristians, i volem ser-ne més! Ens toca reflectir el verdader rostre de Jesucrist al nostre món modern. Això era precisament el que es proposa

el papa Joan XXIII quan convocà el concili. Ell volia que el concili fos la gran avinentesa de purificar la comunitat dels cristians perquè tothom pogués veure ben net el que és l'Església, el rostre de Jesús ressuscitat que mira, estima i salva la humanitat de tots els temps. També la humanitat dels nostres temps moderns.

Un mes darrera l'altre, hem anat resseguint els grans temes del misteri de l'Església. I avui, al final del nostre peregrinatge de pregària eclesial, ens aturem davant de l'Església celestial. L'Església aplegada definitivament al cel és el terme del nostre viatge cristià per aquest món que passa. És la realització definitiva, acabada del tot, perfecta, d'aquell cel nou i d'aquella terra nova que esperem i que ja comencem a construir ací baix. Ho heu sentit proclamar en la lectura que ens han llegit.

Aquesta Església —que som tots nosaltres— i que més d'una vegada dóna una imatge decebedora, que no ens agrada, perquè amb el pecat de tots l'hem enterbolida, quan es pugui revelar de ple segons el projecte de Jesucrist, serà com la nova Jerusalem, que baixa del cel, "de part de Déu, tota bonica com una núvia preparada per presentar-se al seu espòs".

Sant Joan ens revela el que és i ha de ser l'Església, ara i ací, perquè siguem fidels allò que hem de ser després. Som i serem el poble de Déu. I ell és i serà "en persona, enmig nostre, el nostre Déu". Per això la

lleï d'aquest poble és la llei de l'amor universal. "Estimeu-vos" és el gran manament de Jesús, i el seu testament. "Déu eixugurà totes les llàgrimes dels ulls". És justament el que han entès i han fet els sants. Han arribat a Déu per l'amor als germans. Llavors l'Església s'ha abocat sobre el sofriment dels homes i ha lluitat heroicament per arrancar-lo de socarrel. És el testimoni d'una seva caritat. Que cada època agafi formes diferents. Però que sempre sap donar-lo perquè sempre és necessari. També avui, enmig d'aquest món nostre tan tecnificat i que es creu que amb el progrés continuat ho té tot resolt. Hem de lluitar fins que "el dol, el plany i el sofriment s'hagin acabat". Fins a la fi del món. Construint l'Església que estima i que salva els homes.

A nosaltres ens toca ser l'avantguarda del cel nou i de la terra nova. La realització plena i definitiva vindrà al final. Ara, però, ja ha començat i hi estem compromesos com a seguidors de Jesús, que ha ressuscitat com el primer entre molts germans. Per això l'Apocalipsi ens fa escoltar —ara ja precisament— la veu de Déu que ressonarà als darres temps: "Mira, tot ho faig nou". Sí, nois i noies, els vertaderament moderns som els cristians. Amb Jesús, viscut seriosament, tot ho fem nou.

"L'Església —ens diu el Concili Vaticà II (LG 48)— a la qual tots som cridats en Jesucrist i en la qual adquirim la

ECCLESIA ORANS

— 15 —
Dia 12 de juny del 1986

santedat per la gràcia de Déu, només es realitzarà plenament en la glòria celestial, quan vingui el temps de la restauració de l'univers i, amb el llinatge humà, tot el món, que es troba íntimament unit amb l'home i arriba al seu fi per mitjà d'Ell, serà centrat totalment en Crist".

Ens cal obrir els ulls de la fe a la consoladora realitat de la comunió de l'Església de la terra amb l'Església del cel. Comunió que hem de viure en la pràctica cristiana de cada dia amb tota la força del nostre compromís creient. No solament estem acompanyats dels germans que amb nosaltres lluiten ara i ací, sinó que són amb nosaltres també aquells altres germans nostres que ja han arribat al terme del seu viatge i són al cel. I tinguem present que "aquesta unió amb l'Església celestial es realitza d'una manera nobilessima principalment quan a la sagrada litúrgia, celebrem lloança de la Majestat divina compar-

tint una mateixa joia tots i comprats amb la sang del Crist d'entre tota tribu, llengua, poble i nació, i congregats en una sola Església, glorifiquem amb un mateix cant de lloança el Déu u i tri. Així, és en celebrar el sacrifici eucarístic quan té lloc la nostra més gran unió amb el culte de l'Església celestial.

Tinguem sempre la nostra mirada fixa en aquesta Església celestial, cap a la qual caminem tots, mentre escoltem i diem la pregària final de la Bíblia: "Amén. Veniu, Senyor Jesús". Que ens ajudin a perseverar fermes en el nostre camí cap al Pare, la Mare de Déu, Mare de l'Església, i tots els sants germans nostres.

Nois i noies: que passeu unes bones vacances; que siguin profitoses per la salut del cos i de l'esperit. I fins el curs vinent, si a Déu plau. "La gràcia del Senyor Jesús sigui amb tothom!".

EL CARDENAL ARQUEBISBE

Homes d'ahir, cristians de sempre

Manuel Carrasco i Formiguera

Nasqué a Barcelona l'any 1890 i morí a Burgos el 1938.

Doctor en dret i en filosofia i lletres, fou professor de dret mercantil a l'Escola d'Alts Estudis Comercials de la Mancomunitat i publicà: "Normes del comerciant". Delegat del port franc de Barcelona, regidor de l'ajuntament d'aquesta ciutat, director del setmanari "L'Estevet", presoner al penal de Burgos durant la dictadura de Primo de Rivera, membre de la Junta del Col·legi d'Advocats de Barcelona, confinat lluny de Catalunya, participant en el Pacte de Sant Sebastià (agost 1930), conseller de la Generalitat Republicana, es destacà com a diputat en les corts constituents de la República, per la seva defensa del test íntegre de l'Estatut d'Autonomia votat pel poble català (1932) i, així mateix, per la defensa de l'Església i dels ordes i con-

gregacions religioses. En esclatar la guerra civil de 1936-39, s'esforçà a evitar estralls i salvà la vida de nombrosos perseguits. Denunciat per la seva defensa dels ordes i congregacions religioses, hagué d'expatriar-se el 1936 i es traslladà al País Basc, on col·laborà amb aquell govern autònom. Retornà a Barcelona per tal de cercar la seva família i s'embarcà a França en el vaixell "Galdames", que es dirigia a Bilbao. Capturat pel creuer "Canarias", fou fet presoner i traslladat al penal de Burgos. El 28 d'agost de 1937 fou condemnat a mort. El 9 d'abril de l'any següent fou executat. El P. Romaña, jesuïta, va descriure la mort de Carrasco així: "A tres quarts de sis es confessà, després vaig dir-li la missa, que ell mateix m'ajudà, va començar a cantar, va donar gràcies per la comunió i finalment vaig fer-li la recomana-

ció de l'ànima. El vaig acompanyar al lloc de l'execució. Portava a les mans el crucifix. No volgué que li tapessin els ulls. Va pronunciar aquests mots: "Allò que ha estat lema de tota la meua vida i que porto al cor vull que si-

gui el meu crit en aquest moment transcendental: 'Visca Catalunya lliure', clamà". I, immediatament: "Jesús, Jesús, Jesús". La descàrrega l'atrapà amb aquest nom beneït als llavis.

"No hem de treballar tan sols pel botí d'una jornada ni d'una campanya sencera. És tan limitada la vida de l'home, tan insignificant el seu pas en el llarg camí de la història, que cap solució personal ni cap triomf de partit ni cap problema concret, per transcendental que fos, no valdria la pena del més petit sacrifici...".

Si no els donem ideals enlairats, els homes i els pobles, amb una lògica evident, es llançaran a les majors disbauxes; tothom voldrà "viure la seva vida", segons la dita que ara sentim massa sovint, com pretès justificant dels majors

desordres.

No: si les joventuts volen omplir la missió que els està reservada, caldrà que pensin que la nostra vida no és res, ni valdria la pena de viure-la per la misèria d'uns plaers banals. Hem de viure, treballar, lluitar i vèncer per un ideal prou gran, prou perdurable, perquè, en servir-lo, puguem sentir-nos petits i humils, però fermes anelles de la infinita cadena que lliga el nostre pas pel món a les petjades dels nostres avantpassats i assegura a les generacions de l'avenir la puixança d'una comunitat de pensar i de volers encaminats a cercar el perfeccionament i el millorament en la realització dels nostres destins".

(Contestació de Manuel Carrasco i Formiguera a una enquesta de la F.J.C. de Catalunya, gener de 1932).

XXV Aniversari del Moviment Scout Catòlic

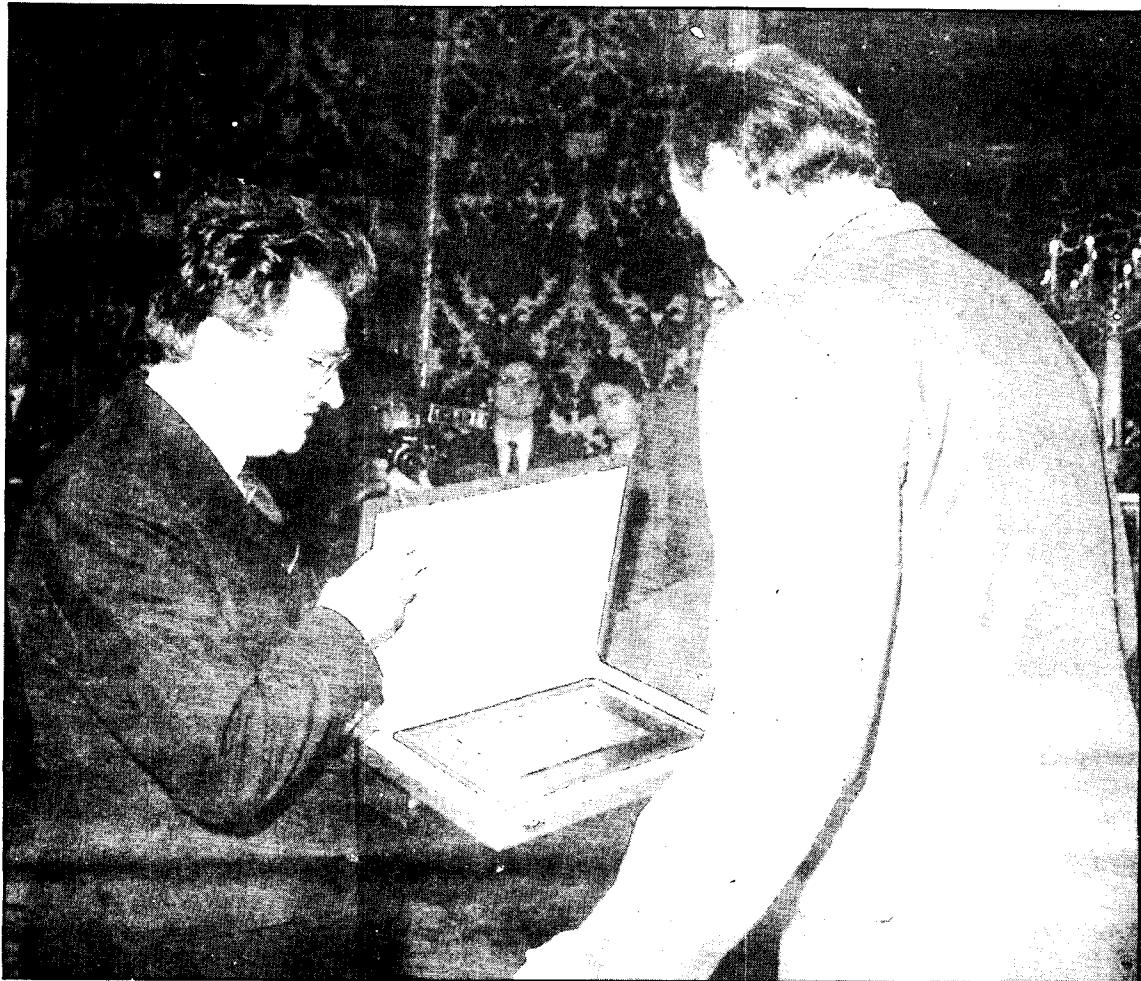
L'escoltisme creix arreu del país

Rafael Méndez Hellín és el president del Moviment Scout Catòlic (MSC) de l'estat espanyol. Alhora, és director de Formació Professional d'un important col·legi de Barcelona. Per tant, és un gran coneixedor de la mentalitat i de les necessitats dels joves i nens. Llicenciat en econòmiques i enginyer industrial, va accedir a la presidència del MSC succeint a dos altres catalans: Jordi Botet, actual consultor de la Santa Seu per la qüestió dels indis, i Josep Manuel Basañez, actual secretari general del departament d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya. Aquest fet palesa l'influència exercida per l'escoltisme català sobre el moviment scout.

Rafael Méndez fa una valoració positiva d'aquests 25 anys del MSC. "De fet, la variació es fa segons la resposta dels nois. Hi va haver un moment de molta efervescència. Després es va establir i, ara, està reprenent una mica, empenent nous camins. Actualment el MSC té 43.000 afiliats. Això no és només una xifra triomfalista, sinó que, com a associació juvenil, també és un repte històric".

L'escoltisme, com a tal, va néixer els anys 1955-56 a les diòcesis de Vic i Barcelona. Havien sorgit alguns grups a Euzkadi, Madrid i Sevilla. Des de Catalunya es van establir les relacions amb aquells que volien fer escoltisme catòlic. L'objectiu era —diu Rafael Méndez— educar els nois al llarg del lleure a partir d'una intuïció de Baden-Powell, home que féu l'escoltisme: petits grups, progrés personal, activitats, sortir al camp, comprometre's, prendre res-

Amb l'assemblea que es va fer a Barcelona a finals de juny, es van cloure els actes del 25è. aniversari del "Moviment Scout Catòlic" (MSC). Rafael Méndez, el seu president, opina que la tasca reivindicativa de l'escoltisme del temps de la dictadura ha anat donant pas a una tasca molt més de tipus social, encarada a la integració de la societat dels sectors marginats i a l'atenció dels necessitats.

Rafael Méndez lliura al rei Joan Carles la placa commemorativa del XXV aniversari del M.S.C.

ponsabilitats, etc., dins una pedagogia global. Nosaltres com a cristians, fèiem referència a la transcendència, a la confessió amb Jesús de Natzaret."

Tal com explica Rafael Méndez, l'escoltisme va tenir

molt d'èxit a Catalunya i Euzkadi per la reivindicació cultural que feia. Això, després de la contestació de l'any 68, va baixar una mica. A partir de l'any 1975, amb la transició política, molts homes lligats a l'escoltisme van participar-hi i es van deixar buits molts quadres importants. L'escoltisme quedà com un moviment d'infants, com un moviment col·lateral i marginal. "Actualment —explica Rafael Méndez— això canvia, es nota un retorn dels joves a activitats socials, un cert desengany de la política. La gent no està associada políticament ni sindicalment i sembla que hi ha una nova revifalla i unes ganes de fer coses. La joventut vol tirar endavant i l'escoltisme està creixent per tot el país".

De la reivindicació a la tasca social

Fa poc, Rafael Méndez escrivia en un diari barceloní que l'escoltisme cercava joves que sabessin construir a partir de la seva experiència, de la consciència d'equip, de la superació d'un mateix, del servei i ajut als altres. "Que —continua dient— observant les mancances i buits actuals,

intentin posar-hi remei; primer en funció de l'edat i el seu propi grup; després, en l'entorn habitual; i, més endavant, amb la iniciativa que crea i s'integra a la seva comunitat, a la seva gent, al seu poble. El mètode és senzill i és a l'abast de qualsevol noi o noia: paraules curtes, conceptes clars, eslògans intel·ligibles i una certa 'litúrgia', un fer les coses d'una forma determinada, amb preparació, agilitat i reflexió sobre allò que es fa".

"Tant aquell escoltisme de reivindicació cultural del temps de la dictadura —ens declara Rafael Méndez— com aquell escoltisme que va voler jugar a política seriosament, van perdre molts dels seus quadres i va pagar un preu molt alt. Ara, l'enfocament de l'escoltisme va cap a tot allò que signifiqui treballs amb marginats, amb infants necessitats, tot el que sigui incorporar-se a treballs de servei." Al respecte, és destacable la tasca portada a terme per l'escoltisme del País Valencià d'integració de nois procedents del Tribunal Tutelar de Menors. També destaca la integració de disminuïts físics i psíquics als grups MSC d'Euzkadi. Un tercer

exemple és la tasca desenvolupada als cinturons industrials per integrar els immigrants d'altres llengües i cultures de l'estat, així com els estrangers. O l'aplicació del mètode escolta als ambients de marginació d'Oviedo i Madrid, a ex-drogadictes i a joves amb dificultats d'integració social.

—Fins a quin punt és vàlid l'escoltisme catòlic si Baden Powell predicava un escoltisme universal i aconfessional? Pel nostre interlocutor el tema és clar: "L'escoltisme catòlic pretén, abans que tot, fer escoltisme, i en això ja ens diferenciem de la tradicional Acció Catòlica. Els nois vénen a l'escoltisme a jugar, a passar-s'ho bé... i se'ls proposa a través de les seves activitats, una escala de valors. Entre aquests valors hi ha el servei. Al mateix temps, un d'aquests valors nostres és la transcendència. Aleshores entenem molt bé que hi hagi nois, que són a l'escoltisme catòlic, que no són catòlics. Però a dalt de tot, hi ha una presència eclesial. Per això és catòlic, no perquè els nois ho siguin. Volem fer present Jesús entre els nois joves. I com que ho fem, si no ho diguéssim seria enganyar la gent."

Sempre li ha agradat Baden Powell. Creu que el seu missatge continua vigent però que s'haurien de canviar alguns aspectes folklòrics: "Baden Powell va tenir una gran intuïció. És pedagògic. Usa frases curtes i intel·ligibles a tothom. Però va predicar uns valors en una societat determinada, on parlar de disciplina o obediència potser era més important que parlar de solidaritat. Aquests valors avui encara són vàlids, però faltaria donar-los una vessant nova, un llenguatge modern, de solidaritat. Canviaria el fet que ell presentés l'escoltisme amb un cert aire militar, amb un uniforme determinat. Això és molt anglosaxó, però no s'adiu gaire amb el món llatí." Tot i així creu que "ara es torna cap al descobriment d'una simbologia. Es retorna al simbolisme, però no al d'abans, i si s'hi retorna, és posat al dia: el sentit de pertinença a una institució, el sentit de pertinença a un cos, té una base clarament pedagògica."

Ser Església

Rafael Méndez declara que a més dels objectius tradicionals de l'escoltisme —ésser fidels a una pedagogia activa, a la construcció del país i a l'Església, crear ciutadans responsables, etc.—, un dels grans reptes de cara al futur és l'apropament de les noves tecno-

Col·lecció Nova Terra

Sèrie AGATHA CHRISTIE

En acurades traduccions al català, les aventures de Hercule Poirot, de Miss Marple i d'altres detectius creats per l'exuberant fantasia d'Agatha Christie, la reina indiscutible de les novel·les de suspens.

Títols publicats:

1. Tres ratolins cecs (la rateta), 3a. edició
2. I aleshores no en quedà cap (Deu negrets), 2a. edició
3. El Nadal de Hercule Poirot, 2a. edició
4. El tren de les 4.50, 3a. edició
5. Cursa de bumerang, 2a. edició
6. Mort en el Nil, 2a. edició
7. Un, dos, corda'm la sabata, 2a. edició
8. Hotel Bertram, 2a. edició

De pròxima aparició:

Maldat sota el sol
Un cadàver a la biblioteca

Els trobareu a totes les Llibreries

logies. També valora tot el que sigui augmentar la quantitat. "Cal doblar la gent per ser un moviment seriós, que doni propostes", diu.

Els darrers anys s'ha observat un augment en el fenomen escolta. "Sí. I ha d'augmentar més —opina el nostre interlocutor—. Amoïna que hi hagi llocs on no solament no hi ha escoltisme sinó que pràcticament no hi ha cap mena d'associacionisme juvenil. Els nois estan pendents d'una moda. Hem de veure com fer les persones autònomes. Com un noi d'una vila petita es pot fer ell mateix, no sempre pendent d'una televisió, d'un futbolín, de la cançó de moda... com fer que aquest xicot tingui una independència i una personalitat."

A finals de juny va fer-se a Barcelona la XXVII Assemblea estatal del MSC. Després de la part més protocolària (presupostos, lectura d'informes...) es va passar al tema de discussió d'aquest any: "MSC-90", on es va repassar les característiques que hauria de tenir el MSC els anys 90. Va ser una assemblea festiva que va cloure el 25 aniversari del MSC. S'hi va fer, així mateix, un acte civil i un de religiós. Al Saló Sant Jordi de la Generalitat es van donar les creus del MSC als catalans que el crearen i al monestir de Sant Pere de les Puelles es va celebrar la missa del 25 aniversari presidida pel cardenal Jubany.

Per Rafael Méndez, el lligam del MSC amb l'Església és total. "Som una associació

Grup d'escoltes italians a la trobada internacional "Eurofolk" que es féu a Torrebonica, al Vallès Occidental, l'any passat.

reconeguda per l'Església —diu al respecte—. Tot i així, no és veritat que depenguem de l'Església. Tenim una total independència. Estic molt content de poder dialogar amb els bisbes, sentint la seva paraula, fins i tot correc-

tora. Però ells també senten la meua. Així, és una dependència sobirana. Tenir diàleg amb l'Església no és dependre de l'Església. És ser Església.

JOSEP COMAJOAN

Fe i compromís

Ja als anys 80, el Moviment Escolta Catòlic ha redactat una "Carta del Moviment Escolta Catòlic", on s'hi expressen els principis primordials de l'esperit escolta. Diu això:

"El Moviment Escolta Catòlic es defineix com a moviment d'educació integral i es proposa formar homes i dones lliures, crítics, compromesos amb la seva fe i amb el moment que els ha tocat de viure, oberts als altres, capaços d'estimar i de viure en grup.

El Moviment Escolta Catòlic opta per una educació alliberadora de l'home i transformadora de la societat, i per això desenvolupa les possibilitats de cada noi i de cada noia que voluntàriament s'adhereix al nostre moviment, gràcies a:

- Una llei i una Promesa;
- Una educació per l'acció;
- Una vida en petits grups de coeducació que comprèn, amb l'ajut dels adults que els aconsellen, la descoberta i l'acceptació progressiva de part dels nois de les responsabilitats i de la formació en l'autogestió de cara al desenvolupament del caràcter, a l'adquisició de capacitats i a la confiança en un mateix, al sentit del servei i a l'aptitud tan per cooperar com per dirigir;
- Programes progressius i engrescadors d'activitats basades en els centres d'interès dels participants, que inclouen jocs, tècniques útils i l'acceptació de serveis a favor de la comunitat; aquestes activitats es desenvolupen sobretot a l'aire lliure, en contacte amb la natura.

El Moviment Escolta Catòlic, indepen-

dentment de qualsevol partit polític, i sense identificar-se amb cap ideologia, educa els nois i noies desenvolupant la seva manera d'entendre i de viure la vida arrelant-los més i més en el seu poble, donant-los un esperit crític enfront de la realitat social i ajudant-los a prendre llurs responsabilitats per a la construcció d'una societat millor i més justa.

La vida al si dels grups, l'organització i la distribució de les responsabilitats, la germanor entre els escoltes i les guies de tots els països, races i credos els prepara ja activament a aquest fi.

El Moviment Escolta Catòlic, com a moviment d'educació integral que és, es proposa d'educar el sentit religiós de l'home, integrant-lo més fortament en el món en el qual viu i ajudant-lo a transformar-lo, obrint-lo a la seva dimensió transcendent i encaminant-lo vers les comunitats de fe.

Acompleix aquesta comesa des de la fe en Jesucrist viscuda com a continua recerca i descoberta, l'anunci de Jesucrist en la vida escolta en l'esperit de les Benaurances i de la Llei Escolta, en la comunió amb l'Església Catòlica i en el compromís de ser avui el Poble dels qui creuen en Jesús, testimonis del Regne enmig dels homes del nostre temps.

Pertoca a tots, però sobretot als adults, caps i consiliaris, d'acollir i respectar la fe de cada noi i de cada noia, crear les condicions perquè aquesta pugui créixer, acompanyar la recerca i la descoberta personals i suscitar les comunitats de pas on l'Evangeli pot esdevenir realitat."

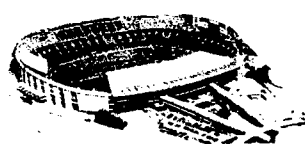
Un dels grans reptes de l'escoltisme catòlic actual és l'apropament a les noves tecnologies.

COMPREM ANTIGUITATS des dels CAGANERS del PESSEBRE fins el CAMP del BARÇA

- Mobles antics, catifes, rellotges, armaris amb lluna, nines i pepas, joguines de lluna, dibuixos i pintures, làmpares, llibres vells, cuberts d'alpaca, etc. etc.

Sra. MONTSERRAT
Tel.: 215 87 61
d'11 a 2 i de 4 a 9
Passem a domicili.

Plats senzills i agradables

Receptes per a l'estiu

Ha arribat l'estiu. La calor es fa sentir. Hem d'adaptar la nostra cuina a l'època. Per això, la nostra col·laboradora Mª Gloria Muntanola, ha preparat un recull de receptes senzilles i lleugeres.

Corona de mongetes amb tonyina

2 Kg. de mongetes tendres
1 llauna gran de tonyina
5 tomàquets vermells petits
4 ous durs
salsa vinagreta
olives negres

Talleu les mongetes molt fines de dalt a baix. Bulliu-les amb aigua i sal, durant 10 minuts, després escorreu-les. Poseu-les en un escurridor i deixeu-les a la nevera un dia per l'altre. Ompliu amb les mongetes el motlle jelly gran, tombeu-lo sobre la plata de servir.

Poseu un ou sencer i 3 rovells d'ou dur en el vas del minipimer, tireu-hi oli, vinagre i sal, com si es fes una maonesa. Cobriu amb aquesta salsa la corona de mongetes i per sobre la tonyina esmicolada molt fina, en el centre de la corona, poseu les clares picades petites al voltant, mitjos tomàquets petits, coberts amb cargolets d'ou dur, amb una oliva negra en el centre.

Es convenient fer força salsa, per servir una part en la salsera.

Llenties floriant

1/2 Kg. llenties cuites
1/2 pebrot vermell natural
un ull d'enciam
4 tomàquets madurs vermells i forts
1 ceba mitjana o 4 tendres
salsa vinagreta amb mostassa

Renteu les llenties amb aigua clara (un cop cuites), per treure'ls bé el suc, escorreu-les. Passeu per l'aparell picador la ceba, el pebrot i l'enciam; queda una barreja de colors, que es tira sobre les llenties. Amaniu-lo amb la salsa vinagreta, barrejada amb una mica de mostassa (una culleradeta). Talleu els tomàquets amb pell a daus col·loqueu-los per sobre. Serviu-ho fred.

Arròs mexicà

1/2 Kg. arròs llarg
1 llauna gran arròs
6 ous durs
1 enciam
1 pot de 1/2 Kg. tomàquet triturat
150 gr. confitats amb vinagre
salsa maonesa espessa
100 gr. olives negres

Fregiu el tomàquet a foc suau, durant força estona, fins que s'espesseixi, tireu una mica de sal i mitja cullerada de sucre.

Bulliu els ous durant 12 minuts perquè es tornin durs, després poseu-los en aigua freda durant una estona.

Bulliu l'arròs durant 15 minuts, amb aigua i sal després renteu-lo a raig d'aigua freda, en l'última aigua, poseu-hi una mica de sal, després escorreu-lo. Trinxeu fi els confitats amb vinagre i barregeu-los amb una maonesa espessa.

En el Jelly de Festa o moltlle alt poseu una capa d'arròs, cobriu-la amb la salsa de tomàquet barrejada amb la tonyina esmicolada i esmicolada, després, una altra vegada arròs i altra vegada tomàquet i tonyina, cobriu per últim amb arròs, premeu una mica perquè s'aganti bé i tombeu-lo en una plata de servir. Rodegeu-lo amb mitjos ous alternant-los amb olives negres.

Amanida d'escarola flò

1 escarola molt blanca, enciam o créixems
3 llesques pa de motlle
4 ous durs
100 gr. bacon
que no sigui molt fi
salsa vinagreta

Talleu l'escarola molt petita, amaniu-la amb força oli, vinagre i sal. Peleu i talleu els ous a trossos no molt petits, col·loqueu-los sobre l'escarola. Fregiu el bacon tallat a tiretes petites, amb una mica d'oli, remenant-ho sense parar, perquè no es cremi i quedin rossetes. Traieu les crostes de pa i talleu-ho a daus petits, fregiu-lo amb oli, vigilant que quedin rossos sense cremar-se. Barregeu el bacon fregit amb pa i cobriu tota l'amanida.

Melonets farcits de pollastre

1/2 pollastre tendre
150 gr. xampinyons
3 melonets
Un ull d'enciam
Maonesa espessa
1 llimona, una mica de salsa Perrins

Tireu la sal i el pebre al pollastre net, rostiu-lo al forn durant una mitja hora, després deixeu-lo refredar, traieu-li la pell i els ossos i talleu-lo a trossets petits. Partiu els melonets en dos (també es pot fer amb un meló gran) buideu-los a boletes amb la cullereta de les patates. Talleu l'enciam molt fi i els xampinyons rentats i tallats a làmines fines, regueu-les amb suc de llimona, perquè no es tornin negres.

Barregeu els quadrets de pollastre, boletes de meló, làmines de xampinyons i enciam, amb la salsa maonesa, barrejada amb una mica de salsa Perrins. Farcieu els melonets, deixant força boletes de meló per sobre. Poseu-lo a la nevera fins al moment de servir.

Rotlles de pernil amb espinacs

6 talls grans de pernil
400 gr. espinacs congelats
salsa maonesa
50 gr. panses Sultanes
50 gr. pinyons
una mica d'enciam

Bulliu els espinacs amb aigua i sal, durant 2 o 3 minuts, punxeu-los amb un ganivet, perquè comencin a bullir més aviat. Escorreu-ho molt bé.

En una paella amb una mica d'oli, fregiu els pinyons, quan comencin a agafar color, les panses i després els espinacs ben tallats (amb ganivet i forquilla), doneu-li unes voltes i rectifiqueu de sal. Talleu els talls de pernil, per la meitat en l'ample i poseu dues cullerades d'espinacs en cada un, enrotlleu-lo i poseu-lo en una plata, un al costat de l'altre, espereu que estigui fred i cobriu els rotlles amb salsa maonesa espessa. Pot acompanyar-se amb enciam picat molt petit.

Pastís de peix Cristina

Un paquet Rosada congelada
200 gr. llagostins petits
1 pot de llet Ideal
2 cullerades salsa tomàquet
Maonesa espessa
1 llesca pa de motlle
4 ous
50 gr. mantega
una mica de llet
enciam trinxat

Descongeleu el peix completament, tireu-hi la sal i passeu-lo lleugerament per mantega i una mica d'oli. Bulliu els llagostins un moment, després peleu-los.

Suqueu el pa de motlle amb una mica de llet, i aixafat amb una forquilla ajunteu-lo amb els 4 rovells d'ou, bateu-lo fins que quedi fi. Bateu la crema de llet molt freda, per muntar-la a punt de nata, barregeu-la amb el que heu preparat, dues cullerades de salsa de tomàquet es-

pessa i les clares a punt de neu, després el peix esmicolat, i els llagostins, tireu-hi la sal i el pebre. Unteu amb mantega un motlle llarg, poseu paper de plata en el fons, també unteu-lo i ompliu-lo amb el que heu preparat. Coeu-lo a bany maria, 3/4 d'hora forn de baix i 1/4 d'hora, forn de dalt. Quan estigui, deixeu-lo refredar, passeu-li un ganivet pel voltant i tombeu-lo sobre la plata de servir. Cobriu-lo amb salsa maonesa espessa, barrejada amb una mica de catxup. Rodegeu-lo amb enciam molt picat.

Pèsols Maruja

1/2 Kg. pèsols congelats
3 ous durs
oli, vinagre i sal
Una ceba mitjana
Una culleradeta de mostassa

Bulliu els pèsols amb aigua i sal, durant 20 minuts, després escorreu-los. Poseu-los en la plata de servir i deixeu-los refredar. Bulliu els ous durant 12 minuts, després deixeu-los una estona amb aigua freda i peleu-los. Separeu els rovells de les clares, aquestes talleu-les a trossets petits. Talleu la ceba a quadrets poseu-la, per sobre dels pèsols. Bateu una culleradeta de mostassa amb oli, vinagre i sal, amb una cullerada regueu tots els pèsols. Al damunt poseu les clares picades i després els rovells passats pel colador de forats grossos, perquè quedin cargolets.

Amanida cristall

200 gr. pèsols congelats
3 pastanagues.
1/2 col lombarda petita
6 llenques de paté de campagne
maonesa espessa. Catxup
6 llesques petites de pa
6 talls salmó fumet

Ratlleu molt fines les pastanagues i la col lombarda. Bulliu els pèsols amb aigua i sal, durant 20 minuts, escorreu-los i deixeu-los refredar. Barregeu-lo tot amb maonesa espessa amb una mica de Catxup. Poseu-lo en una enciamera. Fregiu les llesques de pa senceres, poseu-les dretes al voltant de l'enciam, sobre ella les llesques de salmó i alternant amb el pa fregit, el paté de campagne.

Amanida de col

1 col corrent per l'olla
1 llauna petita de pinya
1 llauna petita de préssec
1/2 llauna blat de moro
200 gr. pernil dolç
maonesa mostassa,
perrins

La col sencera talleu-la en julienne, renteu-la i escorreu-la bé. Bulliu-la durant 2 minuts en aigua bullent i sal, deixeu-la després que s'escorri bé i es refredi.

Els 200 gr. de pernil, feu-los tallar en un sol tros, perquè quedi gruixut i talleu-lo a trossets petits i ben escorreguts, també mig pot de blat de moro. Prepareu una maonesa molt espessa, afegiu-hi dues cullerades de perrins i una de mostassa, una mica de suc de pinya, sal i pebre. Reserveu una mica de pernil, blat de moro, pinya i pernil per ornament i la resta uniu-lo amb la maonesa.

XII Convocatòria per a poetes joves

Premi Martí Dot 1986

BASES

1. Els treballs hauran d'ésser escrits en llengua catalana en qualsevol de les seves variants.
2. A fi que aquest premi constitueixi un estímul per a la joventut, es limita l'edat dels participants als 25 anys.
3. Cada aportació consistirà en un recull de poemes, originals i inèdits, en quantitat suficient per a integrar un petit volum.
4. El premi consistirà en l'edició de 500 exemplars del recull guanyador que quedarà en propietat de l'autor, i que farà constar a la portada: "Premi de Poesia Martí Dot. Sant Feliu de Llobregat". L'autor de l'obra premiada rebrà 50.000 ptes.
5. Els treballs seran presentats per quadruplicat, mecanografiats a doble espai i per una sola cara. Aniran signats per l'autor. Hi constarà també l'edat, l'adreça i el telèfon.
6. El Jurat es reserva el dret de declarar desert el concurs, si al seu criteri, els treballs presentats no reuneixen la suficient qualitat.
7. El veredicté es farà públic el dia 17 d'octubre de 1986.
8. El premi s'adjudicarà dintre del mes d'octubre de 1986.
9. El termini d'admissió dels treballs finalitzarà per tot el dia 19 de setembre de 1986.
10. Els treballs s'adreçaran al Secretari del Departament de Cultura de l'Il·lm. Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat i el sobre portarà la indicació: "Opta el Premi de Poesia Martí Dot".

JURAT: President, Feliu Formosa. Vocals: Lluís Gassó, Ramon Pla, Matilde Bertran, Joana Raspall, Agustí Vilar, Josep Faura, Alex Susana, Miquel Alzueta, Xavier Pérez i Torio i Pasqual Mas i Usó.

Secretari: Carles Olona.

Nota: A partir dels 15 dies de l'adjudicació del Premi, es podran recollir els treballs no premiats, durant un termini de 30 dies.

LLIBRES

La Doctrina filosòfica de Dios (1)

Aquest compendi de la doctrina filosòfica referent a Déu, pretén introduir en la complexa problemàtica que planteja a l'home allò que és diví. Com a part de la sèrie "Biblioteca de teologia" té especialment en compte la teologia cristiana, mentre que com a investigació filosòfica, la "doctrina filosòfica de Déu" es diferencia per igual de la teologia revelada i de la ciència de les religions.

L'autor recorre segons els casos a l'exposició històrica o a la reflexió sistemàtica, de forma que el lector pot obtenir una visió panoràmica de les diverses posicions filosòfiques entorn al tema de Déu, així com de les íntimes connexions que es descobreixen darrera aquesta adversitat. Dins d'aquesta vasta temàtica, l'autor desenvolupa sobretot els capítols corresponents a les proves clàssiques de l'existència de Déu (història, estructura lògica, límits i desenvolupament), el sentit i conseqüències de la crítica Kantiana i els enfocaments moderns al problema de Déu, sobretot els relacionats amb la filosofia del llenguatge i amb la moderna ciència de la naturalesa. En aquest sentit, el debat filosòfic referent a Déu es manifesta en bona mesura un debat entorn del llenguatge religiós.

O. Muck és professor a la Universitat d'Innsbruck (Àustria). Els seus camps preferits de reflexió són: metafísica, doctrina filosòfica referent a Déu, teoria del coneixement, fonaments lògics de la metafísica i estructures lògiques del diàleg entre les diverses visions religioses del món.

R. C. C.

(1) Otto Muck. Doctrina filosòfica de Dios. 1986. Editorial Herder - Barcelona.

Biblioteca
de teologia

6

Otto Muck

Doctrina
filosòfica
de Dios

Herder

RACÓ DEL LLENGUATGE

Més sobre enllaços fònics

ALBERT PERA

Una característica dels enllaços fònics és la pronunciació de consonants que restarien mudes si no enllaçessin amb una paraula començada amb vocal, com us deia la setmana passada.

Una altra és la sonorització de consonants sordes. En dues paraules contigües, quan la primera acaba amb **x**, **tx** o **ig** i la segona comença amb vocal canviem totalment el so consonàntic final de la primera. Fixem-nos en els grups: coix i sord, calaix estret, mig any, esquitx oliós, assaig inútil, despatx obert. Veurem que el so final de coix, calaix, mig, assaig, esquitx i despatx en entrar en contacte amb una vocal se sonoritza i així diem: "cogisord", "calagestret", "mitjany", "assatginútil", "esquitjoliós", "despatjober", cosa que no passa si pronunciem la primera paraula sola o unida a una altra que comenci amb consonant com coix forçut, calaix petit, mig xai, assaig perdut, esquitx calent, despatx tancat.

Però, sobretot, on hem de tenir més cura de respectar la bona pronunciació és quan l'enllaç el constitueix una s.

Perquè aquí és on es coneix més la llengua materna de qui parla, si no té en compte la sonorització d'aquesta s. Un castellà que vulgui parlar català si pronuncia **els homes** sense sonoritzar la s, "elssomes" no podrà dissimular el deix castellà que delatarà la seva procedència, de la mateixa manera que un català que pronuncii **los hombres** com "lozombres", amb la s sonora catalana, encara que parli admirablement el castellà, aquest petit detall el traïx i no enganyarà cap castellà pel que fa al seu origen. Quants actors, locutors o presentadors aspirants a fer teatre castellà o a ingressar a la televisió o a la ràdio deuen haver estat rebutjats en les proves pertinents a causa d'aquest defecte català de pronunciació!

I encara hi ha més. Si no es pronuncia la s sonora en aquesta mena d'enllaços fònics, podem confondre alguns mots de molt diferent significat. Per exemple, els astres es pot convertir en els

sastres; els avis, en els savis; els ous, en els sous; les ales, en les sales; els alts, en els salts; els indicats, en els sindicats; els ocis, en els socis; les oques, en les soques; els arbres, en els sabres: etc. Ja veieu, doncs, com a més de procurar escriure amb correcció ens hem d'esmerçar a fons en la recta pronunciació dels mots.

Perles ortogràfiques

Una ciutat neta es fa entre tots. En el cas d'alguna deficiència, els hi preguem ho comuniquin a la Ponència de Serveis Municipals,... És una campanya amb grans cartells a les parets i als aparadors de les botigues que ens estimula a la netedat ciutadana que prou falta fa. I tanmateix, podríem replicar: Una llengua correcta es fa amb l'esforç per aprendre'n de cadascú. I també amb l'assessorament de qualsevol que en sàpiga abans d'exposar errors a la pública contemplació. La frase "els hi preguem ho comuniquin" té un mot sobrer i cal afegir-n'hi un altre: els preguem que ho comuniquin...

Es convoca per tercera vegada

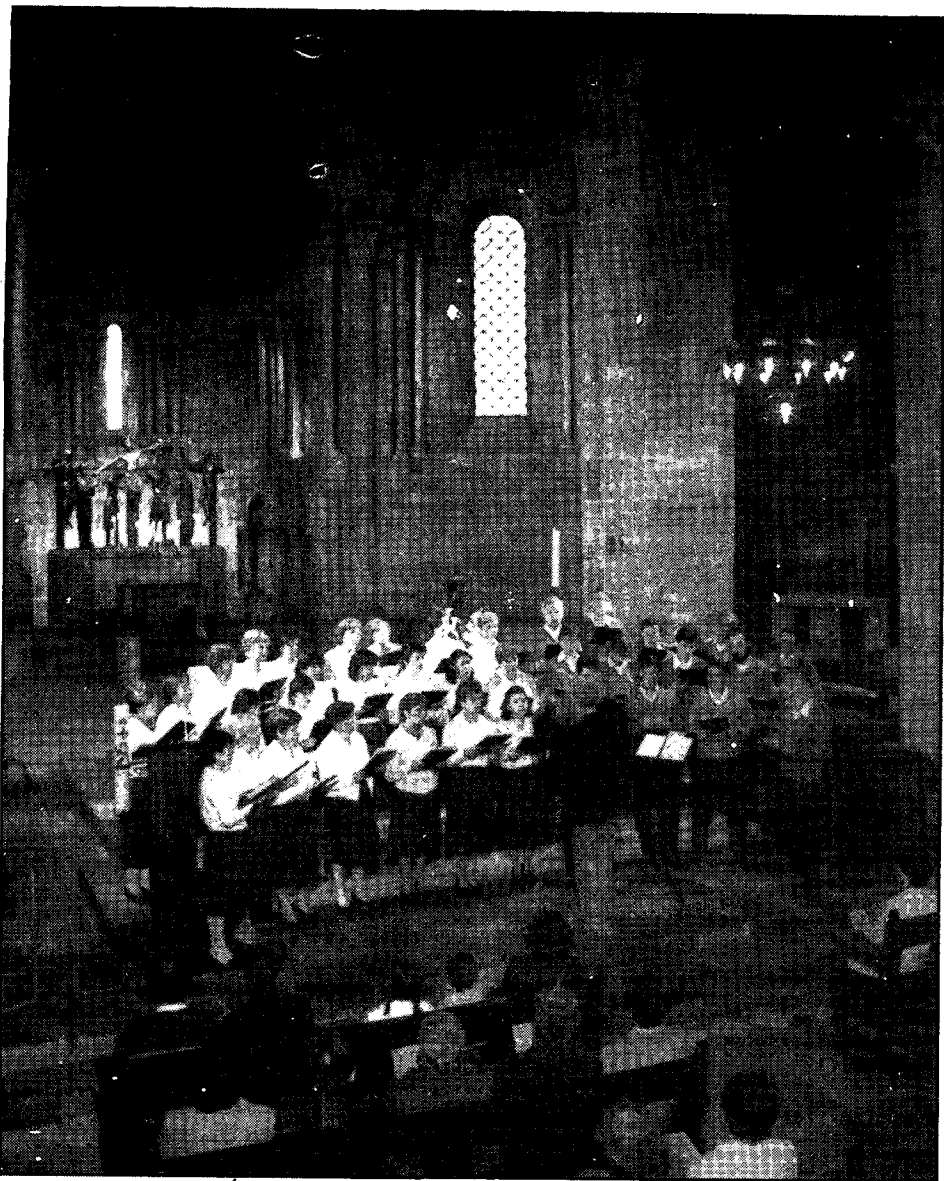
Premi "Joventut"

Per tal de promoure i donar suport a la tasca d'investigació, estudi i sistematització de la problemàtica juvenil, la Direcció General de Joventut convoca el 3r. Premi «Joventut» per a obres que versin sobre la joventut en general o sobre algun dels seus aspectes.

BASES

1. Poden optar a aquest Premi les obres d'estudi, d'investigació o de sistematització que versin sobre la joventut en general o sobre algun dels seus aspectes, llevat de les que versin sobre l'educació en el lleure infantil i juvenil.
2. Els treballs hauran de ser originals, inèdits i d'una extensió mínima de 80 fulls (mides Din A-4) mecanografiats a doble espai.
3. Els treballs podran ser individuals o col·lectius.
4. Les obres presentades no han d'haver comptat amb cap beca ni cap ajut econòmic per a la seva elaboració, ni haver rebut cap altre premi.
5. El premi serà de 200.000 pessetes.
6. La Direcció General de Joventut es reserva el dret de publicació de l'obra guanyadora i, en aquest cas, els drets de la primera edició.
7. Per a la concessió del premi es constituirà un jurat que serà designat pel Director General de Joventut i que serà format per persones de reconeguda vàlua que treballin en el camp juvenil.
- La llista de membres del jurat es farà pública en ésser conegut el seu veredicté. Les decisions del jurat seran inapel·lables.
8. El premi pot quedar desert.
9. Els originals dels treballs s'hauran de presentar o enviar a la Direcció General de Joventut (Viladomat, 319, 08029-Barcelona) o a qualsevol dels seus Serveis Territorials o Comarcals), dins un sobre tancat on es farà constar que va dirigit al Premi Joventut. Juntament amb el treball s'hi inclourà una butlleta on consti el títol del treball i el nom i cognoms, adreça i telèfon de l'autor o autors.
10. El termini de presentació d'originals finalitzarà el dia 30 de setembre de 1986.
11. El jurat resoldrà tots els aspectes no previstos en aquestes Bases.

MÚSICA

La Coral Riudebitlles en una actuació al monestir de Sant Joan de les Abadesses.

Excursió de final de curs de la Coral Riudebitlles

El diumenge, dia 15 de juny, la Coral Riudebitlles, de Sant Pere de Riudebitlles (Alt Penedès) va celebrar, com cada any, l'excursió de final de curs. Aquest any el lloc escollit fou la comarca del Bages. Si bé la coral la componen 45 cantaires, entre els quals el rector i l'alcalde de la població, l'expedició la formaven un centenar de persones entre familiars i amics.

El terme de la primera etapa fou el santuari de la Mare de Déu de Joncadella, patrona del Pla de Bages, on tingué lloc una missa concelebrada pel capellà custodi del santuari, mossèn Lluís Roqué i pel rector de Sant Pere de Riudebitlles, mossèn Lluís Bonet. L'església era plena a vessar ja que a part dels expedicionaris i dels fidels de la comarca que hi acudeixen els dies festius, tres infants hi celebraven la Primera Comunió.

Obviament, no hi faltaren els cants en aquesta celebració. Tot el poble fidel seguí amb entusiasme els cants de la missa i a més, la coral interpretà un coral de Bach a l'Ofertori, un motet de Victòria a la Comunió i l'Al·leluia de W. Boyce al final de l'acte litúrgic.

A continuació, la Coral Riudebitlles amb el seu director, Lluís Romani, oferí als assistents un concert d'obres clàssiques i populars que s'inicià amb l'estrena d'una "Salve Regina" a quatre veus, composta pel senyor Josep Roqué, germà de mossèn Lluís i que

fou molt celebrada pel públic que l'es dempeus. Al final del concert, que fou aplaudit, els cantaires foren obsequiats un petit record del santuari.

Seguidament es continuà el viatge a Cardona on se celebrà un dinar de germanor en un bon restaurant d'aquesta localitat, final del qual hi hagueren obsequis dels cantaires al seu director i a la seva esposa, Aina Turullols, que col·labora en els assaigs de la coral.

A continuació es féu una visita al Museu de la Sal, on es pogueren admirar un nombre d'obres d'art fetes exclusivament amb sal de diversos colors, pel senyor Joan Arnau, fundador del museu.

No hi podia faltar, lògicament, la interessant visita al castell de Cardona, especialment a la Col·legiata de Sant Vicenç del segle XI, on la coral va fer un breu concert, el qual els cants van adquirir un gran relleu per la magnífica sonoritat del temple.

Després d'admirar l'impressionant conjunt que es divisava des de dalt de la "Torre de la Minyona" i amb evident satisfacció per part de tothom per l'èxit de la jornada, es féu el viatge de retorn a Sant Pere de Riudebitlles sense altra novetat que el desitj de tornar a fer l'any vinent una altra excursió semblant.

LA SARDANA I LA DANSA

JOSEP VENTURA

DISCOGRAFIA.— "Almanac Sardanista" és el títol del nou àlbum discogràfic que conté una singular i interessant obra del compositor Tomàs Gil i Membrado, fruit de la seva inquietud musical immersa en una producció que abasta més de 200 sardanes.

Es tracta d'un conjunt de dotze sardanes dedicades a cada un dels mesos de l'any i que de bon segur constituirà l'obra més ambiciosa d'aquest músic nascut a la Terra Alta i barceloní d'adopció. Contemplada globalment, "L'Almanac Sardanista", de Gil i Membrado, és un harmònic conjunt de melodies de caire eminentment descriptiu, amb un llenguatge a voltes delicat i poètic, a voltes enèrgic i vibrant, però en tot moment ardit, com a expressió d'una idea original i precisa i d'una inspiració fidel a una línia personal que potser mai com en aquesta ocasió Gil i Membrado havia manifestat tan obertament, són dotze pàgines d'aquest "Almanac Sardanista", considerades individualment, són dotze sardanes elaborades amb mà experta d'artesà, cada una amb el títol corresponent al mes de l'any, que constitueixen una apreciable aportació al repertori musical sardanista.

Aquest nou àlbum discogràfic ha estat enregistrat per la cobla La Principal de la Bisbal sota el segell d'Audiovisuals de Sarrià, amb la col·laboració de la Revista de Cultura Popular "Som" que edita el Grup d'Informadors Sardanistes de Catalunya i amb el suport del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

Tots els interessats a obtenir aquesta obra, poden fer arribar les seves comandes al mateix autor: Tomàs Gil i Membrado, al passeig de Fabra i Puig núm. 340, primer-tercera, de Barcelona (Codi postal 08031).

LLEIDA.— Els dissabtes, 14, 21 i 28 de juny a 2/4 d'onze de la nit, començaren les ballades d'Estiu a la Plaça Ricart Vinyes de Lleida; organitzades per la Secció Folklòrica i Sardanista de la C.A.P. "Cooperativa Agrícola Pràctica" de Lleida, amb el suport de la Paeria, i les cafeteries Nelson - Lugano - la Gelateria - Galaxia - Avenida - Vidre - l'Avi - No Se - la Xocolateria Frutos Secos - la Festa - Caixa d'Estalvis de Catalunya, amb la participació de la COBLA TÀRREGA.

També aquesta secció sardanista està portant a terme dos cursos d'ensenyament a ballar sardanes, un a la barriada de Balàfia, al centre de l'Associació de veïns amb classes els dilluns i dijous de 8 a 10 de la tarda, amb una bona participació de joves que aprenen a puntejar la sardana, i al Casal de la Vila d'Alguair, cada divendres de 10 a 12 de la nit, amb un nombre de 220 participants entre petits i grans; la junta rectora del Casal, vol que la sardana sigui una branca important a la vila d'Alguair.

Cicle estiuenc de sardanes a Cambrils

La vila de Cambrils té unes fortes arrels, mercès a l'Agrupació Sardanista local. Els aplecs, les audicions i les ballades de sardanes són menja habitual en les nostres celebracions festives. Des de fa anys els diumenges d'estiu compten, cada un d'ells, amb la corresponent ballada de sardanes. També aquest any.

Ens plau de fer avinent la programació de l'estiu del 1986. El cicle començarà el dia 29 de juny, diada de Sant Pere, patró del sector marítim de la Vila i continuarà els dies 6, 13, 20 i 27 de juliol i 3, 10, 17, 24 i 31 d'agost i 8 i 11 de setembre. La part musical anirà a càrrec de la Cobla Reus, tindran com a marc el Passeig de les Palmeres, al Port, i l'hora serà a dos quarts de nou del vespre. Les dues darreres, però, canviaran de lloc i d'hora. La del 8 de setembre serà a la una del migdia, a les places del Santuari de la Mare de Déu del Camí, Patrona de Cambrils, que celebra la seva Festa Major, i la de l'11 de setembre, a les 12 del migdia i a la Rambla Vidal i Barraquer.

JOSEP SALCEDA
I CASTELLS

Jardineria

S'aconsegueixen tulipes negres

Les investigacions dels horticultors holandesos iniciades més de cinc-cents anys han arribat a bon fi: ha nascut la tulipa color negre. Com a resultat dels creuaments successius de diverses varietats de tons foscos, la Reina de la nit, i Wiener waltz, la tulipa negra "és una flor perfecta, amb fulles poderoses" segons manifestacions del portaveu de l'Institut floral de Fièse.

L'aparició en el mercat d'aquesta planta aportarà un estímul a l'economia florent neerlandesa. En concret les exportacions anuals de flors arriben als dos milions de florins (1 florí equival a 100 pessetes).

Es continua investigant sobre els Calls catalans

Els jueus de Santa Coloma de Queralt

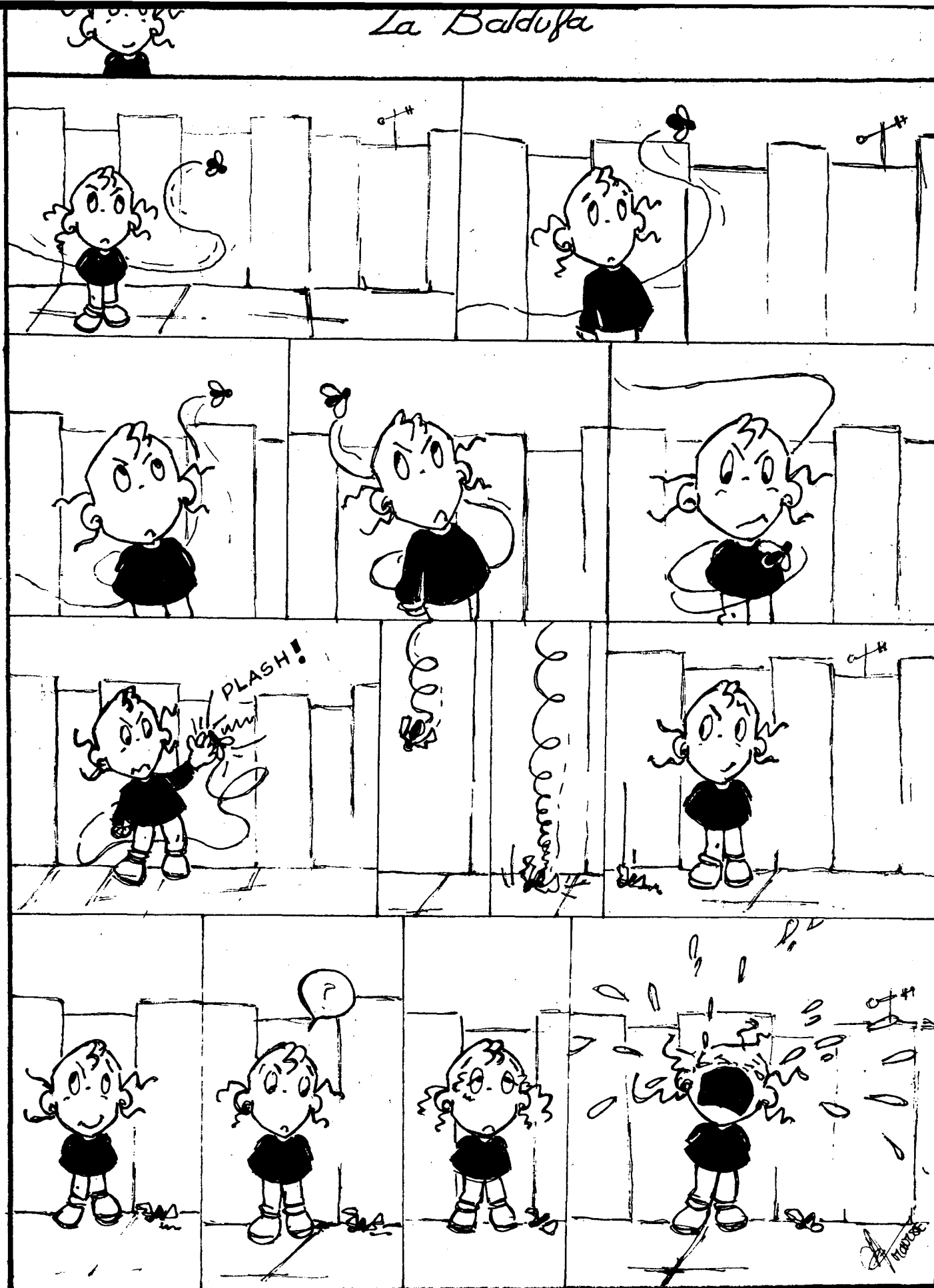
S'ha celebrat a la vila de Santa Coloma de Queralt —Conca de Barberà— la DIADA D'HISTÒRIA I TRADICIÓ, centrada en la conferència que Gabriel Secall va pronunciar a l'Ajuntament de la localitat sobre el seu llibre de recent aparició titulat "Els Jueus de Santa Coloma de Queralt". A l'acte fou especialment invitada l'Entesa Jueva de Catalunya.

L'acte cultural va començar amb unes paraules del batlle de Santa Coloma, Josep Mª Riba, qui es va congratular que Catalunya recuperés aquella virtut tan nostra de poble acollidor, "si en un mal dia van ser expulsats els jueus —va dir el batlle— sapiguem que avui desitjaríem tornar a rebre'ls". Seguidament el secretari de l'Entesa, Antoni de Gibernau, va resumir l'objectiu d'aquesta, que és el de treballar per al millor enteniment entre jueus i cristians utilitzant tots els mitjans al seu abast, dels quals era el coneixement de la seva història, que també és la nostra.

A continuació l'historiador local Salvador Palau, va glossar l'objectiu del conferenciant, fent especial insistència en el treball d'investigació que suposava.

Gabriel Secall va resumir en la seva conferència tres segles de la vida i costums dels jueus colomins, addicionant breus biografies dels seus membres més representatius.

Finalitzada la interessant conferència, els socis de l'Entesa amb el nombrós grup de veïns, van visitar les restes de l'antic "Call", facilitant les pertinents explicacions el conferenciant i l'historiador.

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Año V N.º 311

Històries d'Eixerits

Aprofitar les vacances

Les vacances són per descansar. Home!, jo, allò que se'n diu cansat, cansat... tampoc no n'estic molt, eh. Més aviat diria una mica tip d'algunes coses; això sí.

El pare té raó quan diu que fer vacances, no vol pas dir no fer res de res. Això fóra un solemne avorriment. Sinó, fer altres coses que, durant el curs, no pots fer, o pots fer poc, per manca de temps.

Les vacances són un temps extraordinari. I el "profe" ja ho diu: "el temps no es pot perdre mai inútilment". Segur que encara no sabem exactament allò que farem, ni quan. Però em sembla que hem d'intentar "organitzar" una mica les vacances. Per exemple: sabem que tindrem temps per llegir, ¿quins llibres llegirem? Un altre exemple: A mi m'agrada dibuixar. Doncs bé, he pensat comprar-me un quadern de dibuix i dibuixar algun paisatge, alguna posta de sol, una casa de pagès, etc...

Una altra cosa interessant és escriure. Escriure als amics, companys, parents... explicant-los allò que fem, on som, etc. Abans d'acomiar-nos de l'escola, amb tres amics meus i una amiga, vàrem pactar que ho fariem això.

Jo també penso aprofitar les vacances per jugar tant com pugui, per banyar-me a la platja o a la piscina, i per participar en festes populars.

Ah!, els diumenges, també penso demanar al mossèn si puc fer alguna lectura de la missa, del diumenge. I si els grups de nois i noies organitzen coses també hi participaré.

Les vacances, ben pensades i viscudes, poden ser interessants, oi?

L'Eixerit

JOAN BARRETINA

SEGONA AVENTURA
CAPÍTOL III

DECIDIT A DESCOBRIR EL SECRET DE LA BARRETINA, JOAN LI DEMANA CONSELL A LA SEVA PROFESSORA.

JA HAS MIRAT LA GRAN ENCICLOPÈDIA CATALANA?

JOAN SE'N VA CORRENT A LA BIBLIOTECA PÚBLICA.

PERÒ, L'ENCICLOPÈDIA ÉS A L'ÚLTIM PRESTATGE.

BUFA!
I ARA COM PUJO?

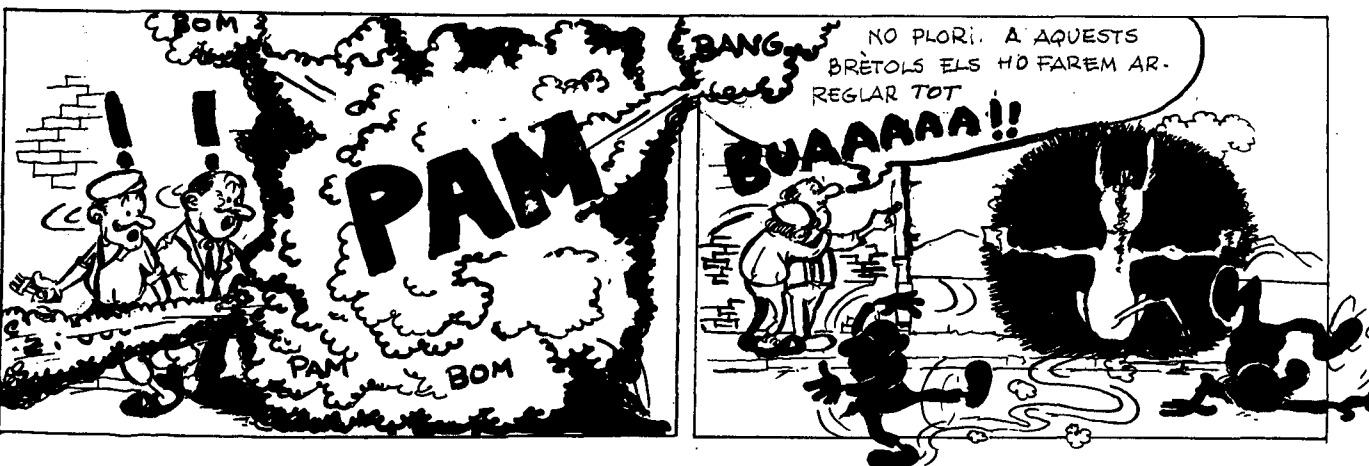
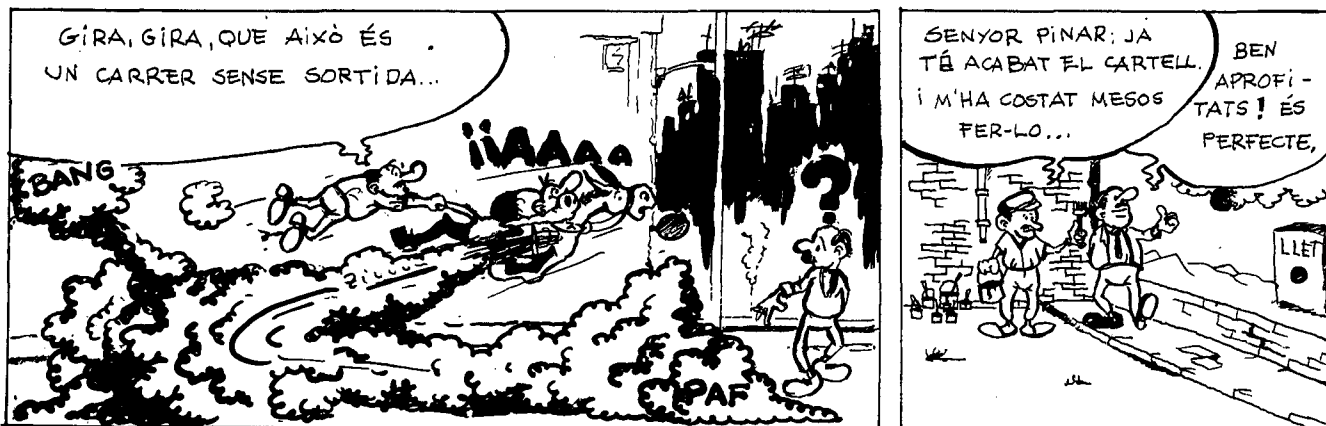
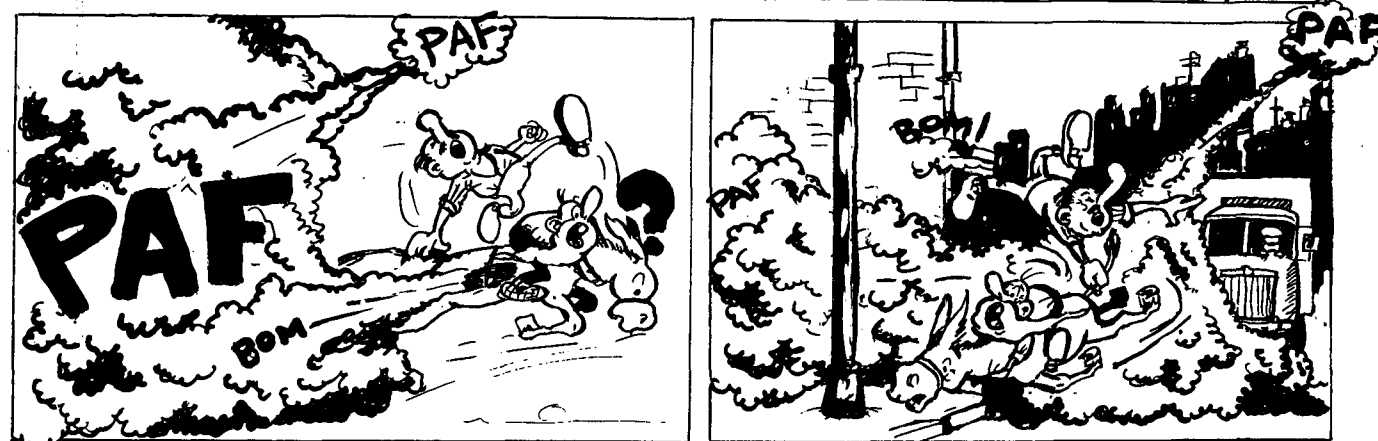
DECIDIT A TOT, FA UNA BASTIDA AMB TAULES I CADIRES...

PERÒ RELISCA I TOT SE'N VA EN ORRIS.

EN BADOSA i EN BASORA

Jesús ens parla

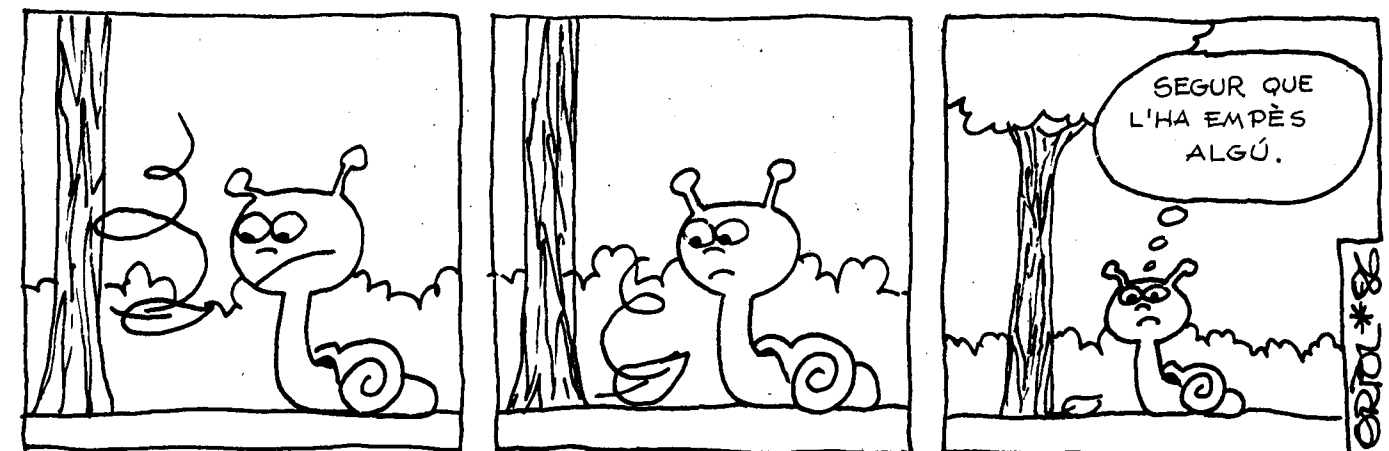
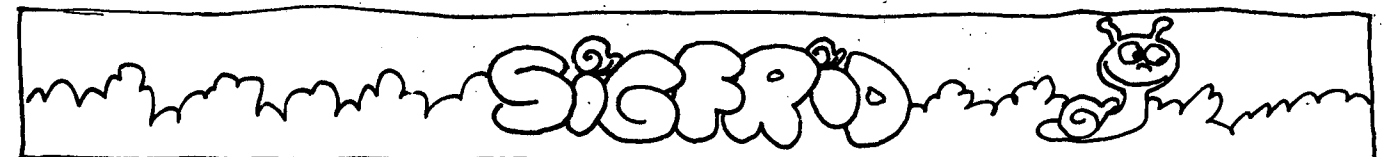
Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons Sant Lluç, capítol 10, versets de l'1 al 12, i del 17 al 20. (Lc 10:1-12,17-20)

Reflexionem: 1. L'Evangeli de Jesucrist, escrit per sant Lluç, és molt "missioner". És a dir, deixa ben clar que totes les dones i els homes del món que formen l'Església viva de Jesús, amb Sant Pere i seus successors al davant, hem rebut la "missió" de donar a conèixer Jesucrist als altres. Aquesta és una exigència de la nostra fe, del nostre baptisme i de la nostra confirmació.

2. "Setanta-dos", simbolitzava la totalitat de les nacions conegudes. Volia dir, doncs, que l'Evangeli havia d'arribar a totes les persones i a tots els pobles de la terra. Ells hauran de fer ben abundosa la collita d'allò que Déu ha sembrat en el cor de totes les persones i de tots els pobles.

3. Sovint, donar testimoni de la nostra fe, implica dificultats; però també alegria. Perquè fer el bé és sempre una font de goig. I conèixer Jesús i estimar-lo, alegra sempre el cor de la persona.

El mossèn

DIUMENGE - 6

0.45 Matinal a TV3.
5.00 Telenotícies.
5.30 Charlie Brown i Snoopy.
5.00 La pel·lícula del diumenge:
"Pluja".
7.30 Els supertrònics:
"Programat per matar".
8.30 Identitats.
9.30 La gran vall. Cap 1.
0.30 Curar-se en salut.
1.00 Telenotícies.
1.30 Tenko - Cap. 22.

2.30 El show de Kenny Everett.
3.00 Esports en acció.
0.30 Fi d'emissió.

DILLUNS - 7

3.45 TV3, segona vegada. El món
del cinema.
4.30 Telenotícies.
5.15 Carson i Carson, advocats.
Cap. 1.
9.15 Avanç informatiu.
9.20 Laurel i Hardi.
9.50 Joc de ciència:
"La nostra estrella; el sol".
0.20 Filiprim.
1.00 Telenotícies.
1.30 Informatiu cinema.
2.00 Cinema 3:
"Gent desesperada".
3.45 Telenotícies nit.
4.00 Arsenal.
1.05 Fi d'emissió.

DIMARTS - 8

3.45 TV3, segona vegada - Joc de Cièn-
cia - 30 minuts.
4.30 Telenotícies.
5.15 Carson i Carson, advocats.
Cap. 2.
9.15 Avanç informatiu.
9.20 Fes Flash.
9.50 El gran casino elèctric. Cap. 3
0.20 Filiprim.
1.00 Telenotícies.
1.30 Hotel Fawlt. Cap. 4
2.00 Perry Masson:
"El cas del soci comanditari".
2.30 Històries imprevises.
2.30 Telenotícies nit.
2.45 Jazz.
0.30 Fi d'emissió.

DIMECRES - 9

3.45 TV3, segona vegada. "Trossos" -
Curar-se en salut.
4.30 Telenotícies.
5.15 Carson i Carson, advocats.
Cap. 3
9.15 Avanç informatiu.
9.20 Fes Flash.
9.50 El gran casino elèctric. Cap. 4
0.20 Filiprim.
1.00 Telenotícies.
1.30 Magnum:
"Un partit de bàsquet".
2.30 Pel·lícula:
"Jo, divendres".
0.15 Telenotícies nit.
0.30 Fi d'emissió.

DIJOUS - 10

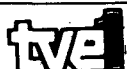
3.45 TV3, segona vegada. Informatiu
cinema. Galeria oberta.
4.30 Telenotícies.
5.15 Carson i Carson, advocats.
Cap. 4
9.15 Avanç informatiu.
9.20 Fes Flash.
9.50 El gran casino elèctric:
Cap. 5.
0.20 Filiprim.
1.00 Telenotícies.
1.30 Les claus de viure:
"El rock a la faixa".
2.30 A tot esport.
3.45 Telenotícies nit.
4.00 Dimensió desconeguda.
0.30 Fi d'emissió.

DIVENDRES - 11

13.45 TV3, segona vegada. A tot es-
port.
14.30 Telenotícies.
15.15 Carson i Carson, advocats.
Cap. 5
19.15 Avanç informatiu.
19.20 Fes Flash.
19.50 El gran casino elèctric:
Cap. 6.
20.20 L'ofici d'aprendre.
21.00 Telenotícies.
21.30 Jonny Staccato: Cap. 2.
22.00 Tot queda en família:
"Entre poc i massa".
22.30 Trossos.
23.00 El món del cinema.
23.45 Telenotícies nit.
24.00 Cinema de mitjanit:
"Espoir".
00.25 Fi d'emissió.

DISSABTE - 12

15.00 Telenotícies.
15.30 Els barrufets.
16.00 Buck Rogers en el segle XXV:
"Per molts anys, Buck".
17.00 Els rius:
"A través de Nova Guinea".
18.00 El llibre de Guinness dels
rècords mundials.
18.30 Bruixots i guerrers:
"El segrest".
19.30 Música vista.
20.30 Natura en profunditat.
21.00 Telenotícies.
21.30 Chicago:
"El setge".
22.30 Galeria oberta.
00.30 Fi d'emissió.

DIUMENGE - 6

8.30 Especial informatiu.
10.15 Santa Missa - El dia del Senyor.
11.15 Poble de Déu.
11.45 Chupinazo.
12.15 Estudi estadi.
15.00 Telediari 1.
15.35 Els diminuts:
"El dia de la pizza final".
16.05 Autopista vers el cel:
"La sonrisa en fila tercera".
17.00 Pumuki.
17.25 De 7 en 7.
17.55 Punt de trobada.
18.55 Mundo basquet 86.
21.00 Telediari - 2.
21.35 Cançó trista d'Hill Street:
"Carne de primera".
22.30 Acta general de Xile.
23.30 Curses de cavalls.
24.00 Mundo basquet 86.
01.00 Comiat.

DILLUNS - 7

7.30 Bon dia.
9.05 Posada a punt.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 Els rics també plore-
ren: Ep. 126.

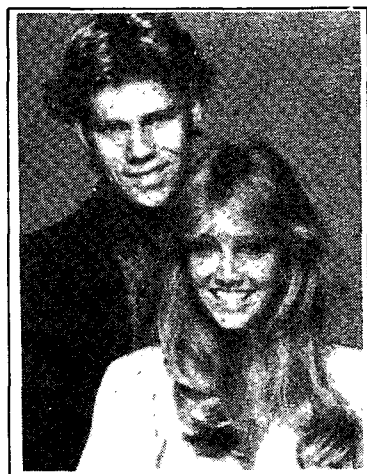

4.05 Mundo basquet 86.
11.35 Dinastia - Ep. 125.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Tres per quatre.
13.30 Passarel·la a l'èxit.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1ª ed.
15.35 El falcó rodair:
"Objetivo peligroso".
16.30 Dinamo.
17.00 MASH:
"Adios, Radar".
17.30 Quina tarda.

18.30 Tour de França.
18.55 Mundo basquet 86.
21.00 Telediari - 2ª ed.
21.35 Tot queda a casa.
22.05 Corrupció a Miami:
"Tráfico blanco".
23.00 Viure cada dia.
24.00 Telediari - 3.
00.30 Resum Mundo basquet 86.
01.30 Comiat.

DIMARTS - 8

7.30 Bon dia.
9.05 Posada a punt.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 Els rics també plore-
ren: Ep. 127.
10.05 Munde basquet 86.
11.35 Dinastia - Ep. 126.

12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Tres per quatre.
13.30 Passarel·la a l'èxit.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1ª ed.
15.35 El falcó rodair:
"Un asesinato de novela".
16.30 El circ.
17.30 Quina tarda.
18.30 Tour de França.
18.55 Mundo basquet 86.
21.00 Telediari - 2ª ed.
21.35 Homenatge a Luisa Sala.
22.05 Complot per matar el Papa:
"Complot per matar el Papa".
23.40 A portada.
00.10 Telediari - 3.
00.40 Testimoni.
00.45 Resum Mundo basquet 86.
01.45 Comiat.

DIMECRES - 9

7.30 Bon dia.
9.05 Posada a punt.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 Els rics també plore-
ren: Ep. 128.
10.05 Mundo basquet 86.
11.35 Dinastia. Ep. 127.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Tres per quatre.
13.30 Passarel·la a l'èxit.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1ª ed.
15.35 El falcó rodair:
"El pura sang".
16.30 Tocata.
17.30 Quina tarda.
18.30 Tour de França.
19.00 El planeta imaginari.
19.30 L'art de viure.
19.55 Mundo basquet 86.
22.00 Telediari - 2.
22.35 Sessió de nit:
"El jeque blanco".
00.10 Telediari - 3.
00.40 Resum mundo basquet 86.
01.40 Comiat.

DIJOUS - 10

7.30 Bon dia.
9.05 Posada a punt.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 Els rics també plore-
ren: Ep. 129.
10.05 Mundo basquet 86.
11.35 Dinastia. Ep. 128.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Tres per quatre.
13.30 Passarel·la a l'èxit.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1ª ed.
15.35 El falcó rodair:
"La hembra de la especie".
16.30 En la natura.
17.00 Anna, Cirus i companyia:
"La abuela busca piso".
17.30 Quina tarda.
18.30 Tour de França.

19.00 El quiosc.
19.30 Al mil per mil.
19.55 Mundo basquet 86.
22.00 Telediari - 2ª ed.
22.35 De dijous a dijous.
00.05 Telediari - 3.
00.35 Resum mundo basquet 86.
01.35 Comiat.

DIVENDRES - 11

7.30 Bon dia.
9.05 Posada a punt.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 Els rics també plore-
ren: Ep. 130.
10.05 Mundo basquet 86.
11.35 Dinastia. Ep. 129.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Tres per quatre.
13.30 Passarel·la a l'èxit.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1ª ed.
15.35 Sessió de tarda:
"Cinematógrafo 1900".
17.30 Quina tarda.
18.30 Tour de França.
19.00 Sherlock Holmes:
"El caso de la colección de re-
lojes".
19.30 Un país de sagitari.
20.00 Al galop.
20.30 Val més prevenir.
21.00 Telediari - 2ª ed.
21.35 Entre amics.
23.05 L'investigació:
"El amor es ciego".
24.00 Telediari - 3.
00.30 Resum mundo basquet 86.
01.30 Comiat.

DISSABTE - 12

7.45 Encierros en San Fermin.
8.30 Baremboim.
9.30 Caminar i veure.
10.00 Al mil per mil.
10.30 La bola de vidre.
11.55 Entre amics.
13.25 Loteria.
13.35 Gent jove.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Els petites:
"Un dia en el parque de atrac-
ciones".
16.05 Primera sessió:
"Don Camilo i el honorable
Pepone".
17.45 La pantera Rosa.
18.15 Ja se que tens promès.
19.00 De pel·lícula.
19.30 Espanya a l'Antàrtida:
Ep. 1.
20.00 La fugida de Golditz:
"Fuera de Golditz (II)".
21.00 Telediari - 2.
21.35 Informe setmanal.
22.30 Dissabte cinema:
"Puente aéreo".
00.15 Resum Mundo basquet 86.
01.15 Comiat.

DIUMENGE - 6

10.30 Santa Missa.
11.30 Miramar esportiu.
14.00 Recull informatiu.
15.30 Connexió amb Madrid.
15.30 Retransmissió esportiva.
19.10 Estrenes TV:
"Unos días en Weasen Creek".
20.55 Mundo basquet 86.
22.55 Diumenge cinema:
"Lo último de todo".
00.25 De moda.
00.55 Comiat.

DILLUNS - 7

17.05 Banner i Flapi.
17.45 Tres i no res.
18.15 El vividor.
18.35 Pleitaguensam.
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Agenda Informativa.
19.15 Curs de francès. Ep. 25.
19.30 Mans artesanes.
19.45 Alicia al país de les meravelles.
"La casa del conejo blanco".
20.10 L'hora de Bill Cosby. Ep. 23
20.35 La nit del cinema espanyol:
"Novio a la vista".
23.35 Últimes preguntes.
00.05 Metròpolis.
00.35 Comiat.

DIMARTS - 8

17.00 Banner i Flapi.
17.45 Tres i no res.
18.15 El vividor.
18.35 Pleitaguensam.
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Agenda Informativa.
19.15 Curs de francès. Ep. 26.
19.30 Mans artesanes.
19.45 Alicia al país de les meravelles.
"El huevo en el muro".
20.10 Planta baixa.
21.05 L'arca de Noe.

21.30 Glitter.
22.20 Especial:
"Centenari estatua de la lliber-
tat".
01.30 Comiat.

DIMECRES - 9

17.00 Banner i Flapi.
17.55 Connexió amb Madrid.
17.55 Mundo basquet 86.
19.40 Curs de francès. Ep. 25.
20.00 Sota el mateix cel:
"Isla blanca".
20.30 Amb les mans a la massa.
21.00 Kate i Allie (Ep. 2).
21.30 Fi de segle.
23.30 Temps moderns.
00.25 Temps de creure.
00.40 Metròpolis.
01.10 Comiat.

DIJOUS - 10

17.00 Pepero.
17.45 Tres i no res.
18.15 El vividor.
18.35 Pleitaguensam.
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Agenda informativa.
19.15 Curs de francès.
19.30 Mans artesanes.
19.45 Alicia al país de les meravelles.
"El cachorro enorme".
20.10 A-u-an-ba-buluba-balam-bambu.
21.05 Fila 7.
22.10 Cinema Club:
"El jardín de Alá".
23.55 Mundo basquet 86.
01.35 Comiat.

DIVENDRES - 11

17.00 Palmerstown.
17.45 L'any que vam néixer.
18.30 Pleitaguensam.
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Agenda informativa.
19.15 Curs de francès.
19.30 Mans artesanes.
19.45 Alicia al país de les meravelles.
20.10 Documental.
20.35 El cinema:
"Estirpe indomable".
22.30 La memòria festil.
23.30 Jazz entre amics.
00.30 La veu humana.
01.00 Filmoteca TV:
"Play Time".
02.55 Comiat.

DISSABTE - 12

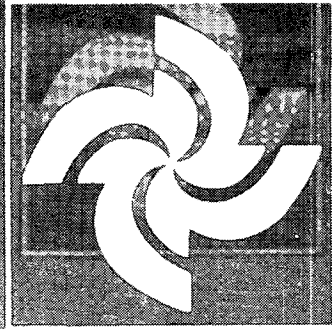
10.30 Les aventures de Tom Sawyer.
11.30 El xou de la família Pera.
12.00 Temes de Catalunya.
12.30 L'armari dels 7 calaixos.
13.00 Tot és música.
13.30 Misteri.
14.00 Recull informatiu.
15.00 Reportatge.
15.30 Connexió amb Madrid.
16.00 Estadi 2.
21.00 La finestra electrònica:
"Memoria de my dear".
23.45 Concert 2.
01.20 Comiat.

Roca

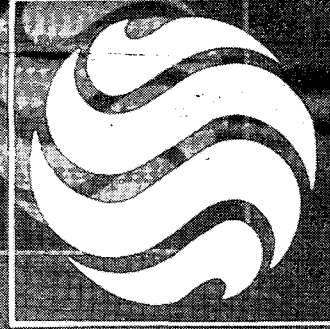
vers el futur.

CALEFACCIÓN

AIRE CONDICIONAT

SANITARI

Calefacció:

Calderes de ferro fos, calderes mürals i calderes de xapa, de gas, gas-oil, llenya, carbó, electricitat, bombes de calor, captador d'energia solar, radiadors de ferro fos i de xapa d'acer, cremadors i complements per a instal·lacions.

Aire condicionat:

Aparells de finestra, consoles, aparells autònoms, bombes de calor i equips centralitzats.

Sanitari:

Banyeres de fosa i de xapa d'acer esmaltades, porcellana sanitària, aixetes, aigüeres d'acer inoxidable i gres, complements per a la cambra de bany.

COMPANYIA ROCA-RADIADORS, S.A.

Avd. Diagonal, 513 • 08029 BARCELONA Tel. 322 40 51 télex 52832 CRRCE E - 52032 CRRCE E